

Giới thiệu Ngụy Thiếp

Ngụy Thiếp của tác giả Duy Nghiê là câu chuyện về cuộc sống của nàng và những lời đồn đãi xung quanh nàng, liệu đó có phải là sự thật ???

Nghe đồn nàng là một nữ hành y, thế nhưng khi đôi nam nữ bọn họ lại chữa bệnh thì nàng lại ngang nhiên dám giật tước công của người khác. Nàng thật không biết nói gì, đành phải thay tên đổi họ mà hành tẩu giang hồ, sống một cuộc sống bên người ta, cho đến khi..

Nàng biết được mọi chuyện bắt đầu từ ngày ấy đều là một kế hoạch hoàn hảo, liệu cuộc sống của nàng có bị đảo lộn thêm một lần nữa ?!!

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiết tử

Bên trong thiên hạ đệ nhất trang Hiểu Kiếm son trang tử trên xuống dưới ai cũng hoảng sợ.

“Đại phu đến đây, đại phu đến đây!”

Sau một tiếng thông báo từ ngoài cổng, một nữ tử lưng đeo hòm thuốc bị mọi người vây quanh từ từ bước đến. Vừa tới cửa, một vị phu nhân quần áo đẹp đẽ quý giá mặt đầy nước mắt vọt ra.

“Đại phu, cầu cô cứu gia lão gia ta! Van cầu cô!”

“Phu nhân, tất nhiên là ta sẽ tận lực.” Nữ tử ôn thanh (dịu dàng) an ủi.

“Nương, nương như vậy sẽ cản trở đại phu chẩn trị cho cha đó.” Công tử áo gấm đứng một bên vội vàng tiến lên kéo phu nhân ra, lại quay đầu nói. “Đại phu, xin cô dốc hết sức trị liệu giúp phụ thân tôi.”

“Đó là đương nhiên.” Nữ tử gạt đầu, vẻ mặt luôn nhu hòa, mặc một thân váy yếm màu hồng cánh sen, phong thái yếu điệu như tranh vẽ.

Nghe một tiếng cam đoan này, mọi người trong phòng tự nhiên đều có cảm giác an tâm không rõ vì sao.

Nàng được hạ nhân dẫn xuyên qua phòng khách đi vào phía trong, đập vào mắt là mùi thuốc đông y nồng nặc. Lặng lẽ nhìn ông lão đang hấp hối trên giường, trong mắt nữ tử hiện lên một tia lạnh lùng không dễ phát hiện.

Doãn lão trang chủ, cả đời lăn lộn giang hồ, hô phong hoán vũ, một tay tạo nên thiên hạ đệ nhất trang, thật sự rất oai phong! Mà nay chẳng phải đang nằm ở nơi này, chờ Hắc Bạch Vô Thường lấy mạng hay sao?

(Hắc Bạch Vô Thường: là hai con quỷ chuyên đi đưa linh hồn về âm phủ, Hắc Vô Thường mặc áo màu đen, Bạch Vô Thường mặc áo màu trắng.)

Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa tay bắt mạch tay phải cho ông lão.

Nghe mạch đập mỏng manh kia, trong lòng nàng có một tia dao động, một tia hi vọng sống sót cuối cùng của người này đang ở trong tay nàng, mà nàng chỉ cần hơi hơi dùng sức một chút.....Trên môi nữ tử nổi lên một tia cười lạnh.

Bỗng nhiên, người trên giường đột ngột mở mắt ra, bắt lấy cổ tay nàng thật mạnh.

Nữ tử hoảng sợ, muốn lui bước đã không kịp.

Nàng tay lên, nàng đối diện lại ánh mắt đờ đẫn của ông lão.

“Người là Văn.....” Hai chữ cuối cùng còn chưa nghe thấy, ông đã lập tức hôn mê lần nữa, tay vẫn còn nắm chặt cổ tay trắng nõn của nàng, phảng phất như thập phần không cam lòng.

Thấy đúng là hồi quang phản chiếu, nữ tử mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, sau đó trong đáy mắt hiện lên sát khí.

(Hồi quang phản chiếu: là hiện tượng trước khi chết người ta tập trung toàn bộ năng lượng làm cái gì đó, ví dụ như trấn trối...)

Nàng cắn răng. Muốn trách thì trách người không nên rơi vào tay ta, lại càng không nên nhắc đến cái tên đã kéo giật lại con ác mộng đó của nàng!

Nghĩ vậy, ngón trỏ nàng xẹt nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1

Sáng sớm, khi mọi người vẫn còn ngủ say, một bóng người nhanh nhẹn lén lút bước ra cửa sau Bình Định Hầu phủ, lóe thân một cái liền biến mất ở góc khuất ngã rẽ.

Mang bọc hành lý giản tiện (đơn giản, tiện lợi), một bóng dáng lén lút chạy qua vài con phố mới dần chậm bước lại thở hắt hắt.

“Sur tỷ a sur tỷ, đừng trách muội tính kế tỷ, muội vốn cũng là hảo tâm thôi, muội muốn giúp tỷ chữa khỏi chứng hay quên cũ, muốn trách thì trách cô Biện Như Nguyệt kia thành sự không đủ, bại sự có thừa, cô ấy thân là giáo chủ giáo phái Hỏa Phượng Giáo (thờ thần lửa) lớn nhất Miêu Cung, vậy mà lại để “tình mộng cổ” muội nhờ cô ấy chuẩn bị cho tỷ bị Vũ Sư long Hoan biến thành nước sôi uống, hơn nữa trong cơ thể huynh ấy vốn còn có thuốc mê.....”

Nữ tử thở dốc, tiếp tục lầm bầm lầu bầu, “Bệnh mất trí nhớ của sư tỷ phụ tương lai chính là kết quả của cả chú thuật (bùa phép) lẫn thuốc men quá liều, y thuật muội có cao minh tới đâu cũng không trị được. Aiz, muội biết sư tỷ hiểu rõ muội và nhị sư huynh nhất, để tránh cho tỷ nhất thời xúc động làm ra việc thiếu suy nghĩ, trước hết muội phải đi tị nạn một thời gian đã.”

Nhưng mà tiếp theo nên đi đâu đây?

Dược Cốc?

Đó là nơi đầu tiên sư tỷ sẽ đuổi bắt nàng, vạn vạn không thể trở về.

Đi nương nhờ nhị sư huynh?

Không, sư tỷ đến Dược Cốc không thấy, nhất định sẽ chuyển qua đó tóm nàng.

Đi Miêu Cung tìm Biện Như Nguyệt?

Cũng không tốt lắm. Nàng còn chưa quên tên bạn xấu kia bỏ mặc bạn bè lúc lâm nguy như thế nào, khai ra nàng từ đầu tới cuối, hướng hồ Vũ Sư long Hoan lại là đại tư tể của Hỏa Phượng Giáo, nếu như bị giáo chúng (~ giáo đồ) kia biết chuyện tốt nàng làm.....

(Tư tể: là người được giao phụ trách trông coi về tế tự, lễ nghi, cúng tế, thờ phụng của một tôn giáo)

Tàng Vân Phong..... A, thiếu chút nữa quên mất, nàng đã bị sư phụ đuổi ra khỏi nhà.

Quên đi! Tô Thanh Diệu thờ dài. Vẫn là cứ tiếp tục phiêu bạt giang hồ đi.

Nhớ tới vẻ mặt sư tỷ mỉm cười nói muốn xem đối tượng giúp nàng hôm đó, nàng không nhịn được rung mình một cái. Lần này sư tỷ tức giận thật rồi. Nàng vẫn nên trốn lâu lâu một chút, rồi viết thư năn nỉ nhị sư huynh nói tốt giúp nàng mới được.

Nói chứ, ba người bọn họ vốn là đệ tử dưới gối chuông môn Thiên Cơ Phái Vô Trần Từ, đều tự kế thừa tuyệt học hạng nhất của sư phụ, được gọi là “Thiên cơ tam kỳ”, lại không biết vì sao toàn bộ bị sư phụ trục xuất khỏi sư môn, đến đây “tạo phúc” cho thiên hạ. Sư tỷ Ô Diệc Phi tinh thông kỹ môn độn giáp ngũ hành bát quái, nhị sư huynh Mộ Vô Cực tinh tường chuyện bói toán tính thiên cơ, mà nàng thì kế thừa y thuật diệu thủ hồi xuân. Chặng qua cảnh ngộ của ba người sau khi rời khỏi sư môn, chính là khác nhau một trời một vực...

Một trận gió lạnh thổi qua, làm bóng dáng đã gầy yếu càng thêm tiêu điều vài phần.

Nhị sư huynh lập gia đình, sư tỷ thân là Đại tiểu thư Bình Định Hầu phủ, thành ra tiểu sư muội nàng là đáng thương nhất.

Không nhà để về, còn có ai đáng thương hơn nàng nữa không?

Bỗng, nàng ngửi được một tia mùi khác thường trong không khí. Đây là.....

Tô Thanh Diệu đứng lại, xoay người, giọng nói bình tĩnh dịu dàng, “Người tới là ai, sao không đi ra gặp mặt?”

“Phù Dung Y Tiên”, danh hào êm tai cũng không thể thay đổi một chuyện thực — nàng chẳng qua là một tên đại phu mà thôi, theo lý thuyết, kẻ thù của nàng hẳn là không nhiều lắm, tìm nàng không phải là “thỉnh” thì cũng là đến “bắt”, mà vô luận là loại nào, mục đích đều chỉ có một — chữa bệnh.

Chuyện như vậy không phải gặp lần đầu tiên, nàng cũng không sợ hãi.

Vừa dứt lời, trên ngã tư đường lập tức đột nhiên xuất hiện mấy bóng người, nhìn ra được đều là luyện võ công, đối phương tựa hồ có chút kinh ngạc đối với chuyện nàng có thể phát hiện ra bọn họ theo dõi.

“Tô cô nương công lực thật tốt.”

“Ta không biết võ công, đại phu mà, nhạy bén hơn một chút thôi.” Công lực tốt, là bọn hắn mới đúng, theo dõi nàng cũng phải vài ngày rồi, nếu nàng phát hiện sớm một chút, nhất định sẽ không chọn hôm nay mà trốn.

Tuyệt không giống như bị hoảng sợ, giọng Tô Thanh Diệu trầm ôn nhu hòa, “Không biết quý phủ là...?” Những người này thân cường thể tráng, người người là cao thủ, thật sự không giống như cần nàng cứu trợ, vậy thì chắc là làm việc cho chủ nhân.

Người nọ lại cung kính trình lên bài thiếp (~ thư mời), “Hiếu Kiếm sơn trang, thỉnh Tô thần y.”

Hiếu Kiếm..... sơn trang?

Tô Thanh Diệu nhận lấy bài thiếp, mở ra, khi nhìn đến lạc khoản (chữ ký), ánh mắt sáng ngời.

Nói là “thỉnh”, nhưng vào sáng sớm bốn bề vắng lặng, đối phương người đông thế mạnh lại người ngựa cao to, một nữ đại phu không biết võ công như nàng cũng không còn đường cự tuyệt — danh môn (nhà nổi tiếng) giang hồ chính là không giống bình thường, ngay cả cướp người cũng phải cướp mạnh mẽ khoa học như vậy.

Hiếu Kiếm sơn trang là môn phái đứng đầu võ lâm Trung Nguyên, hắc bạch lưỡng đạo (cả chính đạo tà đạo) đều phải cho vài phần mặt mũi, ít ai dám đắc tội. Mấy năm trước, lão trang chủ bệnh chết, gia nghiệp hiện nay do trưởng tử của ông, Doãn Úy Lam kế thừa. Nghe nói hắn không giống lão trang chủ, đối xử độ lượng với mọi người, sao lại nói như vậy? Đúng, làm người hi nộ vô thường (vui giận bất thường) lại tâm ngoan thủ lạt (tàn nhẫn độc ác), người giang hồ rất kiêng kỵ, khi lão trang chủ còn sống hắn đã không để ý niệm tình tay chân một mình nắm trọn quyền hành, mà sau khi lão trang chủ mất, tiếp tục cật lực gạt bỏ Nhị công tử.....

Lúc này, Tô Thanh Diệu đang đứng ở đại sảnh Hiếu Kiếm sơn trang, chờ đối mặt với Doãn Úy Lam “tầm ngấm tầm ngấm mà đâm chết voi” kia, cũng chính là đương kim trang chủ thiên hạ đệ nhất trang.

Tuy rằng trong lòng đã nhảm chán muốn chết, nhưng công phu làm người của nàng cũng tuyệt đối không phải hàng giả, thời gian một ly trà nhỏ trôi qua, thần thái của nàng vẫn tự nhiên như cũ, khéo môi thậm chí còn mang theo nụ cười tươi như gió xuân, tiếp tục thể hiện khả năng kiềm chế tuyệt hảo của mình.

“Tô đại phu!” Từ xa có tiếng gọi âm ỉ truyền đến.

Trong chốc lát, một nam tử mặt mũi sáng sủa bước nhanh đi vào, vừa thấy nàng, nhất thời trong mắt ý cười dào dạt, “Tô đại phu, đã lâu không gặp!”

“Nhị công tử..... Không, hiện tại hẳn nên gọi huynh là Nhị trang chủ, đã lâu.” Nàng lễ độ nói.

Nam tử cười càng thêm thoải mái. Quả nhiên, quả nhiên là nữ thần y “cười như gió xuân mà cảnh đẹp ý vui” trong lòng hắn, giờ tay nhắc chân đều thướt tha, quả thực là tấm gương điển hình của nữ tử.

Nhìn những nữ tử giang hồ quen coi mở phóng khoáng, không biết có được mấy phần của vị nữ thần y ôn nhu trước mặt.

“Tô đại phu, từ lần trước từ biệt cũng đã ba năm, cô vẫn tốt chứ?”

“Đa tạ Nhị trang chủ quan tâm,” Tô Thanh Diệu cười nhẹ, “Thanh Diệu chỉ đi du lịch chung quanh mà thôi, sao nói tốt hay không tốt. Có điều nếu có thể, Thanh Diệu luôn hi vọng mình không có cơ hội đến Hiếu Kiếm sơn trang nữa, không biết lần này là ai thân thể không khỏe?”

Kỳ thật nàng muốn nói, bọn họ có thể đừng cứ mỗi lần đều phải “cướp” có được không?

“Sao lại nói như vậy, không có người sinh bệnh thì không thể đến đây sao? Tô đại phu đây là không xem ta như bằng hữu rồi.”

“Nhị trang chủ nói đùa, Thanh Diệu lời nói vô tâm, thỉnh không cần để ý.” Tô Thanh Diệu tươi cười xinh đẹp, lời lẽ khéo léo, nhưng giữa lời nói lại vẫn luôn duy trì khoảng cách nhất định.

Ngay cả lạnh lùng xa cách đều có thể thể hiện được kín đáo lễ độ như thế!

Dù sao đối với Doãn Trạm Thanh mà nói, Tô thần y làm cái gì cũng đều tao nhã.

“Đúng rồi, Tô đại phu, lần này mời cô tới là liên quan đến chuyện của đại ca ta, huynh ấy cũng sắp tới, cô chờ.” Chuyện đó cũng là nguyên nhân đầu tiên khiến tới sớm. “Đại ca ta là kẻ mặt lạnh, cô đừng để ý, kỳ thật đối với người khác rất tốt.”

Tô Thanh Diệu nhẹ cười cười, trong lòng đã có chút kinh ngạc. Trong lời nói của hắn có chút bao che cho vị huynh trưởng này, cũng không giống như đang làm bộ, như thế xem ra, lời đồn liên quan đến hai huynh đệ này hình như có sai sót.

“Vậy là trang chủ thân thể không khoẻ?”

Doãn Trạm Thanh lắc đầu, “Không phải đại ca ta, là đại tẩu chưa qua cửa của ta trúng một loại kỳ độc (độc kì lạ), có lẽ trên đời này chỉ có cô mới có thể có thể giải được.”

Đại tẩu?

Nàng hơi hơi nhướn mày, giọng không thay đổi nói.

“Nghiêm trọng như thế?”

Hắn cũng không thấy lạ, gật đầu nói tiếp: “Phương danh đại tẩu ta hẳn Tô đại phu cũng từng nghe qua.”

“Nha?” Nàng kinh ngạc, “Chuyện giang hồ ta cũng không biết nhiều lắm.”

Doãn Trạm Thanh cười cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, “Văn Tương Vân, đã từng nghe tên này chưa?”

Tô Thanh Diệu ngẩn ra, suy nghĩ tựa hồ bay về thật lâu thật lâu trước kia, sau một lúc lâu, nàng lắc đầu.

“Tô đại phu, cô không phải là người giang hồ, không biết cũng không có gì lạ, Văn tỷ tỷ là nghĩa nữ của cha ta, đáng tiếc năm mười hai tuổi bị mất tích, khi còn nhỏ tỷ ấy cùng đại ca ta hữu tình có ý lẫn nhau, nay có thể trở về thật sự là quá tốt.”

“Vậy –” Tô Thanh Diệu đang muốn mở miệng, lại bị một giọng nói trầm thấp khác đánh gãy.

“Trạm Thanh, đệ rành đến mức cần phải huyền thuyên với một người ngoài hay sao?”

Nàng theo tiếng nói nhìn lại, bên cửa không biết từ khi nào đã có một bóng người to lớn đứng đó.

“Đại ca, huynh đến rồi.” Doãn Trạm Thanh làm cái mặt quỷ với nàng, lập tức quay lưng lại cười nói: “Vị này chính là Tô thần y mà đệ nói với huynh đó. Có cô ấy ở đây, huynh có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, Văn tỷ tỷ nhất định sẽ bình an.”

“Doãn trang chủ, nghe danh đã lâu.”

Tô Thanh Diệu không kiêng nể gì đánh giá nam nhân trước mắt, gương mặt tuấn dật biểu lộ ngạo khí lạnh lùng, vẻ mặt sâu xa khó lường, khuôn mặt nghiêm nghị này, đúng là làm cho người ta cảm thấy không nên lại gần, cũng khó trách giang hồ đồn thành như vậy.

Không biết có phải ảo giác hay không, hắn lại cảm thấy giọng điệu Tô đại phu nói chuyện so với bình thường có hơn vài tia nhảy nhót, ngay cả ánh mắt nhìn đại ca cũng có chút..... tỏa sáng rực rỡ a. Doãn Trạm Thanh hơi nhíu mày khó hiểu.

“Doãn Úy Lam, nghe danh Tô thần y đã lâu.”

Thái độ của hắn nhẹ bằng mà tùy ý, chỉ thiếu điều viết lên trong mắt hai chữ “xem thường” mà thôi, thật đúng là..... Tô Thanh Diệu than nhẹ. Quá rõ ràng!

Nhưng trên mặt nàng vẫn cười nhẹ như cũ, “Không dám nhận, Thanh Diệu ngưỡng mộ phong thái trang chủ đã lâu, thật đúng là trăm nghe không bằng một thấy.” Khách sáo thôi, nàng giỏi nhất.

Doãn Úy Lam lạnh lùng liếc nàng một cái, không thèm nhắc lại.

Nàng cũng không để ý, nhìn thấy ngọc bội uyên ương đeo bên hông hắn, không kềm được ý cười trong mắt càng đậm, “Doãn trang chủ mặt co mày cau, hình như có tâm sự?”

Doãn Trạm Thanh hơi hơi kinh ngạc. Từ trước đến nay Tô đại phu đối với ai cũng đều lấy lễ mà đãi, hữu vấn tất đáp (có hỏi sẽ có trả lời), lại hiếm khi thấy nàng chủ động hỏi han đến ai.

“Không có.” So với nàng, thái độ Doãn Úy Lam thật sự không chỉ có lạnh nhạt mà thôi.

“Thanh Diệu chẳng qua cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi, tục ngữ nói “bệnh từ tâm đến”, trang chủ lòng dạ rộng rãi, thuận tiện dưỡng sinh cũng tốt.”

Không phải ảo giác, hắn lại phát hiện, Phù Dung Y Tiên trước nay luôn thanh tao lịch sự khi ở trước mặt đại ca của hắn, thần sắc lại có một tia hưng phấn?

Chẳng lẽ lạnh nhạt như Tô đại phu cũng phải quỳ gối dưới sức quyến rũ của đại ca?

Trái lại đại ca, mắt xem mũi, mũi xem tim, xem — đại ca quả nhiên là đối với nữ tử ngoài Văn tỷ tỷ không có hứng thú. Doãn Trạm Thanh than nhẹ.

Hắn có cảm tình với Tô đại phu, nhưng chỉ là ngưỡng mộ đơn thuần. Nếu không phải đại ca có người trong lòng, cũng là..... Nghĩ, hắn không khỏi tiếc

hận thay cho Tô Thanh Diệu.

Hi vọng một hồi thấy Văn tỷ tỷ, Tô đại phu đừng bị đá kích quá lớn là tốt rồi.

Được Doãn gia huynh đệ dắt đi, Tô Thanh Diệu gần như là bị “áp” đến sân Văn Tương Vân dưỡng bệnh.

Khi đi đến góc hành lang, Doãn Úy Lam đột nhiên lui hai bước đi bên phải nàng, vừa vịn che tầm mắt nàng nhìn về phía xa.

Nàng nghiêng đầu nói: “Tòa sân kia rất khác biệt.”

Doãn Trạ Thanh thầm nghĩ không ổn, đang muốn mở miệng, Doãn Úy Lam lại lạnh lùng mở miệng, “Trong Hiếu Kiếm sơn trang chỗ khác biệt có rất nhiều, Trạ Thanh, lát nữa đệ mang Tô đại phu đi khắp nơi một chút — ngoại trừ bên kia.”

Đương nhiên chính là chỉ tòa sân duy nhất mà Tô Thanh Diệu có hứng thú.

Nàng bị đâm một nhát, ngược lại cũng không giận, thần sắc nhu hòa như cũ.

Doãn Trạ Thanh hảo tâm lộn đến bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói. “Tô đại phu, cô đừng để ý, đại ca ta tính tình thối thế đấy.”

“Không sao,” Tô Thanh Diệu cười cười thân thiện, cũng phối hợp hạ giọng nói: “Bên kia rốt cuộc là chỗ nào? Hình như Doãn trang chủ rất không thích người ta nhắc tới?”

Hôm nay nàng đột nhiên nói nhiều, làm cho Doãn Trạ Thanh càng thêm chắc chắn dự đoán của mình.

“Đó là cấm địa trong trang.”

“Cấm địa?”

“Có điều..... Ta nghĩ có lẽ rất nhanh sẽ không đúng nữa, ha ha, bây giờ Văn tỷ tỷ cũng đã trở lại.” Tuy rằng có khả năng sẽ làm Tô đại phu thương tâm, nhưng loại chuyện này vẫn nên nói rõ ràng ra thì tốt hơn.

Hai người nói chuyện, cuối cùng rút lại sau lưng Doãn Úy Lam hơn mười bước.

Lá gan của Doãn Trạ Thanh cũng dần dần lớn hơn chút nữa, liền thấp giọng nói.

“Chỗ đó vốn là sân Văn tỷ tỷ từng ở, nhưng từ sau khi tỷ ấy mười hai tuổi liền hoang phế, đại ca vẫn cấm người khác đến gần nơi đó, ngay cả ta cũng không được.”

Thật quá đáng mà, kỳ thật hẳn cũng rất tương niệm Văn tỷ tỷ chứ bộ.

“Một khi đã như vậy,” Tô Thanh Diệu hơi hơi khó hiểu, “Vì sao bây giờ Văn cô nương vẫn chưa được thu xếp về lại nơi này?”

Hắn gãi gãi má, “Đại khái chắc là sân cũ, đại ca muốn sửa chữa lại một chút đi.” Chỉ có thể giải thích như thế, bằng không làm sao giải thích chuyện mấy ngày trước đại ca vẫn cứ một mình đi tới chỗ đó như cũ? Văn tỷ tỷ cũng đã trở lại mà.

“Thì ra là như vậy.....” Nàng gật gật đầu.

Doãn Trạ Thanh không khỏi nổi lên lòng thương xót, “Tô đại phu, cô đừng trách ta nói chuyện thẳng thừng, ta khuyên cô trăm ngàn lần đừng ôm thương nhớ với đại ca ta, nhiều năm như thế trôi qua, tâm ý của huynh ấy đối với Văn tỷ tỷ mọi người bọn ta đều thấy rõ trong mắt, một chút cơ hội cô cũng không có đâu.”

Tô Thanh Diệu ngẩn ra, nhìn vào đáy mắt trong suốt của hắn, cuối cùng khẽ thở dài, “Nhị trang chủ, cảm ơn anh.”

Vừa muốn trả lời, hắn đã ngẩng đầu lên, nhìn thấy đại ca đang đi ở ngã rẽ phía trước cứ nhiên lại phá lệ dừng lại chờ bọn họ. Doãn Trạ Thanh thầm kinh ngạc, hắn vội vàng giục Tô Thanh Diệu đuổi kịp.

Xem ra sức ảnh hưởng của Văn tỷ tỷ đối với đại ca quả nhiên không tầm thường, có thể làm cho huynh ấy phá lệ lần nữa.

Lại ngoái đầu nhìn Tô Thanh Diệu đang vội vàng bước tới, hắn thở dài. Tô đại phu, cô không có hi vọng.

Sân Văn Tương Vân đang ở, cùng với mẹ ruột Doãn Trạ Thanh, Diêu Phụng Kiều, khá gần. Với bà, Tô Thanh Diệu cũng có chút ấn tượng. Ba năm trước đây Doãn lão trang chủ bệnh tình nguy kịch, khóc hăng nhất chính là vị Nhị phu nhân này.

Dọc theo đường đi, Doãn Úy Lam chưa từng mở miệng vàng, nhưng nàng cứ không khống chế được ánh mắt mình lướt về phía hắn. Doãn Trạ Thanh thấy trong mắt, cũng chỉ đành thở dài.

Vào sân, Tô Thanh Diệu liền phát hiện không đúng.

Tháng bảy nóng ẩm, nàng mới đi có bước đã đổ mồ hôi đầm đìa, mà cái sân trước mặt này, lại giống như đang tự tỏa hơi nóng từ bên trong vậy.

Quả nhiên, cửa phòng vừa mở ra một cái, một luồng nhiệt liền đập vào mặt, nàng nhin không được lui vài bước về phía sau.

Tập trung nhìn vào, nàng phát hiện trong phòng lại để những năm, sáu chậu than, hơi nóng bốc lên, xông mờ cả tầm mắt, nữ tử trên giường lại còn đắp một cái chăn bông thật dày.

“Đây là.....” Nàng khó hiểu.

Doãn Trạ Thanh giải thích, “Không biết Văn tỷ tỷ trúng độc gì, cực kì sợ lạnh.”

Tô Thanh Diệu nhú mày, muốn vào trong phòng, ai ngờ vừa nhắc chân lên, đã bị một cánh tay cường tráng ngăn lại.

Không cần nhìn cũng biết là ai, nàng nói: “Trang chủ, ta muốn cứu người.”

Doãn Úy Lam còn nghiêm túc nhìn kỹ về mặt của nàng, tựa hồ trong mắt chỉ có nữ thần y với khuôn mặt thanh lệ, tính tình quật cường này.

“Ồ đây cứu.”

“Trang chủ đang nói giỡn à? Thanh Diệu tự nhận không có khả năng mười bước chẩn bệnh (chữa bệnh từ xa mười bước chân).” Càng đừng nói là bây giờ nàng còn đang đứng ở ngoài cửa.

Doãn Trạ Thanh cũng hiểu sự kiên quyết của huynh trưởng đã hơi quá đáng, “Đại ca, Tô đại phu là người có thể tín nhiệm, điểm ấy đệ có thể đảm bảo.”

Hắn vẫn không nói lời nào, ánh mắt dao động trên người Tô Thanh Diệu một lát, mới giống như không cam lòng mà buông tay.

“Bên trong độ nóng rất cao, cô chịu được không?”

“Ta là đại phu.” Vẫn nhẹ giọng tinh tế như trước, nhưng trong giọng nói biểu lộ sự kiên quyết.

Trong mắt Doãn Úy Lam tựa hồ hiện lên một tia buồn bực, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Doãn Trạ Thanh thật muốn lớn tiếng khen ngợi lòng gan dạ sáng suốt của nàng. Nữ nhân dám nói chuyện với đại ca hắn như thế, nàng chắc chắn là người đầu tiên.

Tô Thanh Diệu là một cô nương mà cũng không hề e ngại hơi nóng này nọ, hai tên đại nam nhân bọn họ đương nhiên không nói hai lời tránh khỏi con đường phía trước.

Hơi nóng trong phòng xông lên làm nàng có chút choáng váng hoa mắt, nàng cố nén sự khó chịu chần chờ cho Văn Tương Vân, chẳng qua một lát liền lắc đầu nói: “Trang chủ, làm phiền gọi người mang hết chậu than trong phòng ra ngoài đi.”

“Gi?” Doãn Trạ Thanh kinh ngạc, “Nhưng tỷ ấy cứ kêu lạnh, cái này.....”

“Cái này là hàn độc, hàn khí tự sinh trong người, có thể nhiều chậu than hơn nữa, cô ấy cũng không cảm nhận được.” Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào hai người, “Hàn độc bị nhốt ở trong cơ thể, bên ngoài lại lấy hơi nóng ép thêm, hàn khí không thể tỏa ra, cô ấy sẽ chỉ thấy càng ngày càng lạnh.”

Doãn Trạ Thanh bừng tỉnh đại ngộ, đang muốn phân phó, đã thấy đại ca đang nhìn người đang hôn mê trên giường như có chút đăm chiêu. Đột nhiên, anh ấy nhìn chăm chăm vào Tô Thanh Diệu. “Cô ấy thế nào?”

“Cô ấy? Quả thật rất đẹp a.”

Nàng chắc chắn là cố ý, cố ý xuyên tạc vấn đề của hắn! Doãn Úy Lam cố nhịn xuống, không trừng lại cặp mắt to còn đang giả vờ vô tội kia.

Doãn Trạ Thanh sâu sắc nhận thấy được hàn khí trên người đại ca nhà mình càng lúc càng mạnh. Chuyện này..... Thật không rõ, tại sao Tô đại phu lại muốn cố ý chọc giận đại ca hắn chứ.

Mất thấy tình hình càng lúc càng căng thẳng, Doãn tiểu đệ đáng thương bước lên phía trước nói sang chuyện khác, “Tô đại phu có biết độc này chẳng?”

Tô Thanh Diệu lắc đầu ba cái, “Không thấy qua, không nghe qua, không giải qua.”

Khá lắm “ba không”, thật đúng là thẳng thắn.

“Có thể nắm chắc giải được độc?”

“Miễn cưỡng có thể thử một lần.” Tuy nói như thế, trong giọng Tô Thanh Diệu lại không nghe ra một tia khó xử, ngược lại còn tràn đầy tự tin.

Đúng rồi, nàng luôn thích khiêm tốn mà cẩn thận kể ra năng lực bản thân.

Trong mắt Doãn Úy Lam hiện lên một tia không vui, “Mạng người không phải lấy tới cho cô thử.”

“Đại ca, nên tin tưởng y thuật của Tô đại phu, cô ấy chỉ khiêm tốn mà thôi.” Doãn Trạ Thanh hoà giải đúng lúc.

“Đệ nói giùm cô ta.” Lạnh lùng liếc hần một cái.

“Đệ.....” Bị huynh trưởng trừng lập tức mất hết khí thế.

Má ơi, thật đáng sợ.

Tô Thanh Diệu nhủ này, “Trang chủ, y thuật Thanh Diệu như thế nào, thử qua sẽ biết, Thanh Diệu không hứa hẹn gì với bệnh nhân cả, hôm nay cũng sẽ không ngoại lệ.”

Trong mắt Doãn Úy Lam hình như có cảm xúc gì chợt lóe qua, “Cô chắc chắn muốn thử?”

“Đại ca, Tô đại phu là hi vọng cuối cùng.”

Hần hừ lạnh, “Thần y không phải còn một người nữa sao?”

Y Tiên Tô Thanh Diệu, Độc Thủ Chung Cách Xuân.

Thiên hạ bây giờ chỉ sợ không ai có y thuật kì diệu bằng hai người này.

Nghe đồn thì giải độc là sở trường của Độc Thủ, nhưng nói thế chứ.....

“Đại ca,” Doãn Trạ Thanh bắt đầu mở miệng, “Độc Thủ đã mai danh ẩn tích trên giang hồ gần hai năm nay, bây giờ sống hay chết chúng ta cũng không biết, làm sao mà tìm người?”

Vừa nghe xong hai chữ “Độc Thủ”, sắc mặt Tô Thanh Diệu không khỏi lạnh lẽo lại, “Nếu trang chủ không tin được Thanh Diệu, liền thỉnh cao minh khác đi.”

Chưa từng nghe đồng hành tương kị (cùng nghề kị nhau) a?

Tốt lắm, dám ở trước mặt nàng nhắc đến tên đối thủ một mất một còn Chung Cách Xuân, có bản lĩnh.

“Đại ca!” Doãn Trạ Thanh không khỏi oán thầm. Cho dù anh ấy với Tô đại phu nói chuyện không hợp nhau, cũng đừng có đụng chạm sinh sự với người ta chứ. Trên giang hồ ai chẳng biết chuyện Tô Thanh Diệu và Chung Cách Xuân bất đồng quan điểm, như nước với lửa. “Coi như huynh vì Văn tỷ tỷ nói ít vài câu đi.”

“Trạ Thanh, hôm nay đệ nói nhiều lắm.”

Vì “Văn tỷ tỷ” a..... Tô Thanh Diệu có phần nghiêng ngả liếc về phía người có sắc mặt âm trầm, Doãn Úy Lam kia.

“Văn cô nương bộ dạng quốc sắc thiên hương như thế, cũng khó trách trang chủ tình thâm nghĩa trọng, anh hùng mỹ nhân, thật là ông trời tác hợp cho.” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng mới giật mình thấy vị chua nặng đến mức nào, không khỏi cũng có chút chán nản bản thân mình không nhận được.

“Tô đại phu, cô hơi quá gần gũi rồi đấy.” Doãn Úy Lam ném về một câu, hình như khi nói đặc biệt nhấn mạnh.

“Thất lễ.” Tô Thanh Diệu thành công khôi phục nụ cười ôn hòa, “Trang chủ cứ đơn giản cho Thanh Diệu thử một lần thì thế nào, tuy rằng không có mười phần nắm chắc, nhưng bảo trụ được vị hôn thê của trang chủ không chết, Thanh Diệu tự nhận vẫn có thể.”

Doãn Trạ Thanh đột nhiên cảm thấy đầu thật choáng váng. Không biết có phải ảo giác hay không, hần vậy mà lại bắt đầu hoài nghi hình như Tô đại phu đang cố ý khiêu khích thì phải?

“Tô đại phu, cô.....”

Nàng bình tĩnh tự nhiên mở miệng, “Nhị công tử yên tâm, Thanh Diệu không phải là người lòng dạ hẹp hòi, lại sẽ càng không vì ghen tị mà giận chó đánh mèo Văn cô nương, đây là tự tôn của một người thân là đại phu như Thanh Diệu.”

Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại mà rời khỏi sân, để lại Doãn Trạ Thanh mờ hồ ướt đầm đang trợn mắt há hốc mồm.

Có người, vì ghen tị mà giận chó đánh mèo?

Hần không nghe nhầm đi, nàng cứ vậy mà thừa nhận? Tô đại phu luôn uyển chuyển dịu dàng, vậy mà lại thật sự thừa nhận có ý với đại ca?

Quả nhiên là nhất kiến chung tình..... Doãn Trạ Thanh không khỏi cảm thán.

Khó trách a.

Tô đại phu hẳn là sớm nghe nói về uy danh của đại ca, thăm thương trộm nhớ trong lòng, vừa thấy người ta liền phương tâm ám hứa (lén trao tim), ai ngờ hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, đau thấy con tim, lại thấy vẻ đẹp của Văn tỷ tỷ mà bị đả kích lớn, lúc này mới bị rối loạn trong lòng. Nháy mắt câu chuyện liên tục hình thành trong đầu Doãn Trạng Thanh. (anh này có sức tưởng tượng bay cao bay xa quá =]])

Aiz, Tô đại phu đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2

Sau khi chậu than bị rút khỏi sân không bao lâu, Tô Thanh Diệu liền ghi ra phương thuốc thứ nhất, Doãn Úy Lam không thêm liếc qua nội dung lấy một cái liền phân phó hạ nhân đi sắc thuốc.

Doãn Trạng Thanh vốn tưởng rằng đại ca đa nghi trời sinh của mình cuối cùng cũng buông phòng bị với Tô đại phu, nhưng khi cô ấy đưa ra đề nghị muốn ở gần đây chăm sóc Văn Tương Vân, anh ấy lại kiên quyết phản đối.

Cuối cùng, vẫn là Tô Thanh Diệu lùi một bước, vào ở trong Tây sương phòng khá hẻo lánh, chỉ có điều nếu cứ như vậy, việc chẩn bệnh ghi toa của nàng đều trở nên thập phần bất tiện. Phạm vi Hiểu Kiếm sơn trang cũng không nhỏ, nội viện lại có cấu trúc phức tạp, nàng vốn chính là một kẻ mù đường, cứ như vậy, không có người dẫn đường, nàng cũng ít khi có thể ra khỏi cửa phòng mình.

Doãn Trạng Thanh cảm thấy như vậy đối Tô Thanh Diệu thật là hết nói nổi, thậm chí vì chuyện đó mà từng tranh cãi vài câu với đại ca hẳn, có điều đương nhiên không có hiệu quả gì, từ trước đến nay quyết định của người đứng đầu một trang luôn thích làm khó dễ người khác.

Doãn Trạng Thanh bất đắc dĩ, chỉ có thể tới an ủi, “Tô đại phu, đại ca của ta chỉ là rất lo lắng cho an nguy của Văn tỷ tỷ, cũng không phải cố ý làm khó dễ, cô trăm ngàn lần đừng để trong lòng.”

“Nhị trang chủ yên tâm, Thanh Diệu sẽ không.” Nàng vẫn cười như cũ, có điều ý cười chưa đạt đến đáy mắt.

Hắn chỉ cho là đường tình của nàng bị thấy bại, không nhận được nói.....“Tô đại phu, cô thật sự với đại ca của ta..... Huynh ấy.....”

“Nhất kiến chung tình?” Nhị trang chủ này thuộc loại người đơn giản đến mức viết hết tâm tư lên mặt mình.

“Đúng là vậy à!” Thấy nàng không phủ nhận, hắn ngàn vạn cảm khái, “Tô đại phu, nếu... nếu người đó không phải là Văn tỷ tỷ, tất nhiên ta sẽ đứng về phía cô, nhưng..... Aiz, cô vẫn nên hết hy vọng đi, cho tới bây giờ trong lòng đại ca ta cũng chỉ có một mình Văn tỷ tỷ, không có chỗ cho ai khác nữa đâu.”

“Không cố gắng làm sao biết không được chứ?” Nàng cũng không nổi giận.

Doãn Trạng Thanh tận tình khuyên nhủ. “Cô thấy rồi mà, cô chỉ biểu lộ ra một chút hứng thú với đại ca ta, huynh ấy liền phòng cô như phòng cái gì vậy, sợ cô bị ghen tị văng đầu làm ra chuyện tổn hại đến Văn tỷ tỷ, cũng không thêm quan tâm đến đạo đãi khách mà sắp xếp cho cô đến chỗ sương phòng hẻo lánh nhất này. Tô đại phu, cô trẻ mười mấy năm, cố gắng thế nào cũng không có khả năng đâu.”

Trề? Từng có người nói với nàng lời này rồi đấy chứ.....

“Chắc chắn như thế?” Nàng nhẹ chau đôi mi thanh tú, “Đại ca huynh thật sự để ý vị “Văn cô nương” kia như vậy?”

“Đương nhiên, năm đó lúc Văn tỷ tỷ mất tích, ta còn nhỏ, nhưng ta vẫn luôn nhớ rõ bộ dạng đáng sợ của đại ca khi đó. Cho dù tất cả mọi người đều buông tay, đại ca vẫn kiên trì tin Văn tỷ tỷ không chết như cũ, huynh ấy thậm chí còn mặc kệ gia nghiệp, bỏ nhà nhiều năm, đi khắp nơi tìm người, đáng tiếc đều uống công mà về.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì ngay cả chặt đứt quan hệ với trong trang đại ca cũng làm. Mấy năm trước, cha ta nóng nảy, phái nhân mã tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng tìm được đại ca trở về. Có điều sau khi huynh ấy trở về, vẫn cứ trầm mặc ít nói như trước, cũng may không còn suy sút như trước kia nữa, nhưng khi rảnh rỗi vẫn thường xuyên ở trong phòng Văn tỷ tỷ xuất thần..... Gì? Tô đại phu, sao cô lại khóc?”

Doãn Trạng Thanh hoảng sợ.

Vốn chỉ muốn nói cho cô ấy hết hy vọng, sao nói xong cô ấy liền rơi nước mắt thế kia?

“Không sao không sao, ta đâu có khóc, chỉ là trong mắt có chút không thoải mái.” Nàng dụi lung tung đỏ bừng cả mắt. Thật là, nghe kể chuyện mà cũng rơi lệ.

“Ta còn nghĩ cô cảm động đến rơi lệ cơ đấy.” Thì ra là mắt bệnh a, xem ra còn rất nghiêm trọng, nước mắt giống như vỡ tuyến lệ kích tách rơi xuống không ngừng, thật sự làm hấn sợ hãi.

“Đúng là có chút cảm động, không thể tưởng được đại ca huynh dụng tình sâu như thế.”

Nhắc tới huynh trưởng, về mặt Doãn Trạ Thanh hơi có chút kiêu ngạo, “Đại ca ta tuy rằng mặt lạnh, nhưng một khi nhận định một người thì sẽ tuyệt không thay lòng đổi dạ, cho nên.....” Hấn không chết tâm muốn đả kích nàng, “Tô đại phu, cô chết tâm đi.”

Hấn toàn tâm toàn ý muốn lôi kéo Tô Thanh Diệu quay đầu là bờ, không chú ý tới tiếng bước chân phía sau, tiếp tục nói.

“Tô đại phu, tính tình cô rất tốt, một tay y thuật diệu nghệ lại luôn luôn cứu người, sau này nhất định sẽ gặp được nam nhân vĩ đại hơn đại ca ta rất nhiều.”

Về mặt Tô Thanh Diệu đột nhiên có chút quái dị, nhìn Doãn Trạ Thanh đang lên cơn hào tâm, nàng trừng mắt. Đáng tiếc người nào đó vẫn chưa hiểu được ám chỉ của nàng.

“Ta tuyệt đối không phải đang nịnh hót cô đâu, lần đầu tiên nhìn thấy Tô đại phu, ta đã nghĩ, thế tử tương lai của ta, có được một nửa khí chất của Tô đại phu ta đã thấy đủ rồi. Những hiệp nữ giang hồ thô lỗ lực điền kia, ta thật sự chịu đủ, là con gái thì phải ra dáng con gái một chút, giống như Tô đại phu như vậy mới đúng..... Di?” Cuối cùng hấn cũng chú ý tới thần sắc của nàng không đúng lắm, “Tô đại phu, sao vậy, mắt vẫn chưa thoải mái hay sao? Có muốn ta tìm đại phu đến xem hay không.....”

“Nhị đệ, đệ đã quên, bản thân Tô đại phu chính là một đại phu à?”

Giọng nói u lãnh thâm trầm truyền đến từ phía sau, Doãn Trạ Thanh cứng ngắc tại chỗ.

“Đại... đại ca?”

Thậm, đại ca gọi hấn “Nhị đệ” mà không phải là “Trạ Thanh”, đây là điềm báo cho mỗi lần xui xẻo của hấn.

So với Doãn Trạ Thanh, Tô Thanh Diệu bình tĩnh hơn rất nhiều, có điều ánh mắt khi nhìn về phía Doãn Úy Lam, ngoài nóng rực ra tựa hồ còn nhiều thêm một tia nghiền ngẫm.

Da đầu Doãn Trạ Thanh run lên, hấn cứ cảm thấy Tô đại phu lúc nào cũng ôn hòa nhã nhặn vừa nhìn thấy đại ca hấn giống như thấy mỹ thực gì vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên một ngụm nuốt trôi. Aia, hóa ra công sức khuyên can này giờ của hấn đều là công cốc.

“Đại ca, huynh đến từ lúc nào?”

“Lúc đệ tự đề cử mình là “nam nhân vĩ đại hơn” cho Tô đại phu.” Doãn Úy Lam lạnh giọng thản nhiên, vẫn không nghe ra cảm xúc gì.

“Khụ!” Nhìn ra Doãn tiểu đệ xấu hổ, Tô Thanh Diệu tốt bụng giải vây, cười nói: “Trang chủ, Nhị trang chủ cũng chỉ có ý tốt, sợ Thanh Diệu lún sâu xuống bùn mà thôi.”

Hấn hừ lạnh, “Tô đại phu huệ chất lan tâm như thế, nói vậy sớm có vô số thiếu niên hiệp khách mến thương, vừa ra khỏi cửa cũng sẽ quên mất lời vừa nói, sao cần người ta lo lắng này nọ đâu chứ. Trạ Thanh, đệ nhiều chuyện rồi.”

“Đại ca, huynh.....” Tuy rằng biết đại ca cố ý nói vậy, để cho Tô đại phu hết hy vọng, nhưng cũng có phần quá bén nhọn rồi.

“Trang chủ, Thanh Diệu cả đời này chỉ có một trái tim chân thành, cũng chỉ cho một người.”

Ánh mắt Doãn Úy Lam nhìn nàng tựa hồ như sâu hơn một chút, “Có vài câu, nói dễ hơn làm.”

“Trước giờ Thanh Diệu luôn xem trọng chữ tín, một khi mở miệng hứa hẹn điều gì, đó là cả đời.”

“Tô đại phu!” Doãn Trạ Thanh bắt đầu dĩ. Sao lời hấn nói cô ấy hoàn toàn không nghe vào chữ nào vậy chứ? Kiếp này đại ca hấn không phải Văn tỷ tỷ thì không lấy, cho dù cô ấy có thâm tình thổ lộ cũng không hữu dụng a. “Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ Tô đại phu nguyên ý ủy khuất bản thân làm thiếp?”

Có điều cho dù như vậy, hấn cũng không cho rằng đại ca sẽ thay đổi ý định, chuyện đại ca và Văn tỷ tỷ, mọi người đều rõ như lòng bàn tay.

Chú ý tới sắc mặt càng ngày càng âm trầm của Doãn Úy Lam, hình như tâm tình Tô Thanh Diệu lại rất tốt, “Không sao a, chỉ cần có thể đi theo bên người trang chủ là tốt rồi a.”

Doãn Trạ Thanh nghĩ mình đã nghe lầm. Đây thật sự là Phù Dung Y Tiên luôn luôn kín đáo thanh tao lịch sự đó sao?

“Doãn mỗ cả đời này, chỉ biết có một thế tử.”

“Có nữ nhân cũng không để ý danh phận.” Tô Thanh Diệu nói đầy hàm ý.

“Như vậy Doãn mẫu cả đời này, chỉ biết có một nữ nhân.” Doãn Úy Lam đen mặt lại cường điệu một câu.

Ánh mắt Tô Thanh Diệu nhìn chằm chằm hần như càng thêm nóng cháy, trong giọng nói lại có chút nháy nhót, “Trang chủ thật là người có tình có nghĩa, chỉ mong trang chủ nhớ kỹ những lời hôm nay.”

Vì sao Tô đại phu không có chút nào như bị kích thích, ngược lại còn làm ra vẻ vô cùng hờn hờ, Doãn Trạ Thanh khó hiểu.

“Nhị đệ, mới vừa rồi Nhị nương có việc tìm đệ, đệ qua một chuyến đi.”

Một tiếng “Nhị đệ” nhất thời đập tắt lòng tò mò bất tận của Doãn Trạ Thanh.

Thăm, lại là “Nhị đệ”, xem ra bây giờ đại ca thật sự tức giận rồi, chỉ không biết là cậu em trai là hần nhiều hơn, hay là bạn nữ thần y hồ nháo kia nhiều hơn đây?

Nhìn bóng dáng có chút cô đơn của Doãn Trạ Thanh, Tô Thanh Diệu đột nhiên xúc động, thật chân thành.

“Nhị trang chủ là một người không tồi a.”

Ánh mắt Doãn Úy Lam từ từ xoay sang đối diện với đôi mắt trong suốt của nàng, mặt có vẻ giận.

Người nào đó lại cười càng thêm vui vẻ, “Sao vậy, trang chủ tâm tình không tốt?”

“Đừng đến gần Văn Tương Văn nữa, thuốc kêu hạ nhân đưa đi là được.”

“Nếu huynh là đại phu.”

Mắt hần nóng rực lên, gần từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tô đại phu, Doãn mẫu xin khuyên một câu, làm người phải nhớ giữ lại cho mình một đường lui.” Đùa giỡn với giới hạn của hần rất nghiêm trọng, hần sợ nàng đèn không nổi đầu!

Nói xong, hần phẩy tay áo bỏ đi.

Tô Thanh Diệu cũng chỉ cong khóe môi lên.

Chuyện đó sao có thể chứ! Bây giờ chính là lúc nàng đặc biệt tìm hần vui vẻ a.

Cùng lúc, trong kinh thành, Bình Định Hầu phủ.

“Người nói cô ấy bị ai mang đi?” Đôi mắt Ô đại tiểu thư tỏa sáng, thị vệ trưởng của Hầu phủ Chu Lượng sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Người tới nói là người của Hiếu Kiếm sơn trang.” Có điều kỳ quái là, sau khi đối phương biết hần là người của Bình Định Hầu phủ, lại không còn địch ý nữa.

“Thì ra là thế.” Nếu là hần ta tới bắt người, cô sẽ không cần lo lắng gì nữa.

Lại nói tiếp đã lâu không gặp, cô cũng sắp quên người kia dài ngắn làm sao rồi. Có điều, cô vừa mới nói muốn thay Thanh Diệu nói chuyện hôn nhân đối phương liền ra tay, không khỏi quá khéo đi.

Ô Diệc Phi hừ lạnh, “Ngay cả bên người ta cũng bày cơ sở ngầm, xem như người lợi hại.”

“Đại tiểu thư, bây giờ.....”

Cô hào phóng phát phát tay, “Không sao, Trương thị vệ, người đi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, đại tiểu thư,” Chu Lượng mặt không đổi sắc nói: “Còn nữa, ty chúc, họ Chu.”

Dù sao chủ tử nhà hần đưa hần, hần chỉ là một tên thị vệ trưởng số khổ mà thôi.....

Những ngày kế tiếp, vì không muốn chọc giận người nào đó, Tô Thanh Diệu vẫn thật nghe lời ở lại trong sương phòng không đi loạn, thuốc đều nhò qua tay hạ nhân đưa đến chỗ Văn Tương Văn. Đôi khi Doãn Úy Lam sẽ đến sương phòng cho biết tình trạng của Văn Tương Văn, mỗi lần đều đi cùng Doãn Trạ Thanh. Cũng bởi vậy, Doãn Trạ Thanh càng thêm khẳng định, Tô đại phu đã bị đại ca hần mê loạn thần hồn điên đảo, ánh mắt nóng cháy kia thật sự làm cho hần mao cốt từng nhiên, thậm chí, hần thật sợ ngày nào đó khi không có mình ở đó, Tô đại phu sẽ thừa dịp đại ca chưa chuẩn bị nhào lên. (ew, ai hóa sói không biết nữa nha...)

Mà mỗi lần sau khi Doãn Úy Lam đi ra từ Tây sương phòng, sắc mặt luôn âm trầm thêm một phần, hiển nhiên là đang cố gắng nhẫn nại.

Đã nhiều ngày, tin tức liên quan đến Phù Dung Y Tiên mê luyện trang chủ của bọn họ đã ở lan truyền ồn ào huyền ảo trong sơn trang, hạ nhân sửa đổi truyền miệng sinh động như thật, thậm chí đã có người đánh cược mấy ngày sau Tô Thanh Diệu sẽ bị trục xuất khỏi Hiểu Kiếm sơn trang.

Doãn Trạ Thanh cảm thấy rất bất đắc dĩ, đại ca cứ vô tư như trước, chỉ là sắc mặt có thể so sánh với Trương Phi rồi.

Mỗi ngày như vậy vẫn liên tục trôi qua đến ngày thứ bảy, hạ nhân truyền đến một tin, Văn Trương Văn tỉnh.

Trong sự kinh ngạc của Doãn Trạ Thanh, Doãn Úy Lam lại tiếp tục hạ lệnh — không được cho Tô Thanh Diệu biết việc này.

Bây giờ, ngay cả hân cũng cảm thấy, bảo hộ như vậy không khỏi có chút quá mức. Không cho Tô đại phu biết tình trạng, làm sao cô ấy có thể kê đơn chuẩn xác? Có đôi khi, hân thật sự cảm thấy mức độ quan tâm của đại ca đối với Văn tỷ tỷ, thậm chí còn không bằng đối với Tô đại phu, đối mặt với Tô đại phu ít nhất anh ấy còn có thể tức giận, nhưng đối với Văn tỷ tỷ lại giống như chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình vậy.

Không nên nha.....

Doãn Trạ Thanh nghĩ mãi không thông, đành phải ngóng nhìn Tô Thanh Diệu uyển chuyển hỏi.

“Tô đại phu, nếu..... Ta chỉ nói nếu, Văn tỷ tỷ có dấu hiệu tỉnh lại, trong phương thuốc có cần điều chỉnh cái gì không?”

“Đương nhiên cần chứ. Một khi đã tỉnh, ta sẽ đổi vài vị thuốc khác điều trị cho nàng, chỉ có điều.....” Nàng chú ý tới hình như hân có chút thất thần, “Độc của cô ấy đã nằm trong tầm kiểm soát của ta, đã nhiều ngày cũng nên có khởi sắc, nếu vẫn không tỉnh, chứng minh độc tố còn ngấm sâu hơn ta tưởng, vậy mỗi ngày ta sẽ phải thi lấy châm bực hàn khí ra cho cô ấy.”

“Vậy... vậy giả sử chậm trễ thời gian thì sao?”

Tô Thanh Diệu ngăn ra, lập tức vẻ mặt có chút nghiêm trọng, “Như thế thì nguy, độc tố ngưng tụ quá lâu sẽ gây ra thương tổn rất lớn cho thân thể, cho dù sau này khử sạch, chi sợ cũng sẽ để lại di chứng.”

“Nghiêm trọng như vậy?” Doãn Trạ Thanh lặng lẽ ghi nhớ lời nói của nàng, chuẩn bị trở về thuật lại toàn bộ cho huynh trưởng biết. Đại ca để ý Văn tỷ tỷ như vậy, nhất định sẽ không ngồi yên nhìn chuyện như vậy xảy ra. Bất luận thế nào, nhất định phải làm cho đại ca dứt bỏ thành kiến, cho Tô đại phu đích thân đi chẩn bệnh cho Văn tỷ tỷ.

Nhìn thái độ phản ứng của hân, lập tức nắm tình huống ít nhiều, nàng thử nói, “Sao vậy, Văn cô nương tỉnh sao?”

“Không có không có.” Trước khi nhận được sự cho phép của huynh trưởng, hân vẫn không có can đảm làm trái mệnh lệnh của đại ca.

Tô Thanh Diệu giả bộ nhẹ nhàng thở ra, “Vậy là tốt rồi, Nhị trang chủ, mạng người quan trọng, đây chính là chuyện một khắc cũng không thể chậm trễ.”

“Ừ ừ, ta biết.” Hân gật đầu, một hồi lại có chút lo lắng mở miệng, “Tô đại phu, cô vẫn không buông tha cho đại ca của ta sao?”

“Vì sao phải buông tha?” Hồi lại vô cùng tự nhiên, tự nhiên đến Doãn Trạ Thanh cảm thấy hình như mình mới là người ngu ngốc hỏi một vấn đề ngu xuẩn vậy.

Hân thở dài, “Cho dù như thế, vậy..... Vậy cô sẽ không thương tổn Văn tỷ tỷ chứ?” Văn tỷ tỷ không chỉ là người trong lòng của đại ca, trong cảm nhận của hân, cũng là giống chị ruột vậy, hân không mong cô ấy trở thành vật hi sinh cho lòng ghen tị của nữ nhân.

Tô Thanh Diệu thu hồi vẻ mặt vui đùa, “Nhị trang chủ, đây là hai việc khác nhau, ta là đại phu.”

Tự biết nói lỡ, “Thật có lỗi, ta không nên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Tô đại phu, ta còn có việc, đi trước một bước.”

Nghe thấy Tô đại phu cam đoan, hân đương nhiên an tâm, cũng như năm đó khi cô ấy cứu chữa cho cha hân, một câu “Tận sức”, dám kéo cha đã bước một chân vào Quỷ Môn quan trở về, tuy rằng một năm sau cha vẫn tạ thế như cũ, nhưng đối với y thuật của Tô thần y, không ai trong Hiểu Kiếm sơn trang có thể hoài nghi.

“Không tiễn.” Tô Thanh Diệu miệng cười ấm áp như gió xuân.

Dù sao chỉ cần không phải ở trước mặt Doãn đại trang chủ, nàng vẫn là “Phù Dung Y Tiên” thanh nhã xuất trần trên giang hồ như cũ.

Nhìn bóng dáng có chút kích động của Doãn Trạ Thanh, đáy mắt của nàng tràn ra ý cười.

Gạt nâng?

Không cần nghĩ cũng biết là chủ ý của ai.

Ai, phải nói đối phương lo lắng nhiều bị loạn trí đi, hân không sợ sẽ bị người ta nhìn ra một chút? Cách làm vụng về như thế, cũng thật coi thường nàng.

Đêm giữa hè oi bức khó nhịn.

Đêm đó, Tô Thanh Diệu tắt đèn đi ngủ từ sớm, nhưng lần qua lộn lại vẫn ngủ không được, cuối cùng, nàng ngồi dậy cầm cây quạt mát đi nằm trên ghế trong sân hưởng thụ gió đêm giải nhiệt.

Cúi đầu nhìn trung y sa mỏng trên người mình, tuy rằng diện tích không lớn, nhưng tốt xấu gì nơi này cũng là một cái sân riêng, thể này hẳn là không có ai đến đâu. Nghĩ như vậy, nàng liền yên tâm nhắm mắt.

Nằm một chút, chỉ nằm một chút, mắt mở một chút trở về phòng ngủ.

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng theo gió đêm hiu hiu nhẹ, suy nghĩ cũng càng thoải càng xa. Phảng phất, tựa như có người đang bên tai nàng rửa tháp một câu, rồi mới nhẹ tay rón rén ôm nàng vào trong phòng, rất nhẹ rất nhẹ, giống như đang nâng niu bảo vật gì.

“Không đề phòng như thế, đúng là một chỗ này là Tây sương phòng hẻo lánh.” Giọng người tới mang tức giận nồng đậm.

Sau khi rơi lên giường, Tô Thanh Diệu cảm giác được trên lông mày như có một hơi thở ấm áp đang chạy, rồi tới mắt, chớp mũi, cuối cùng là môi.

“Nóng.” Nàng theo bản năng vung tay ngăn cản.

Đối phương tựa hồ có chút oán giận, giữ mạnh hai má của nàng, hơi ấn in lại trên môi nàng, hơn nữa còn bắt mãi vuốt phẳng, thâm dò càng sâu vào trong.

Nàng hơi tỉnh táo lại một chút, nhưng cũng không sợ hãi, chỉ tiếp tục kháng nghị, “Này, thật nóng.”

“Vậy thì làm chuyện càng nóng hơn một chút.” Giọng nam nhân trầm thấp mà mềm nhẹ, giọng nói chính là cố tình không thỏa hiệp.

Tô Thanh Diệu bắt đắc dĩ, đơn giản không giãy dụa nữa, nhẹ nhàng đáp lại hắn, “Sao lại đến đây?”

“Không phải có người mong ta lại đây.”

“Ai nha?” Nàng vô tội nháy mắt mấy cái.

“Hừ.” Nam nhân trừng mắt liếc nàng một cái, lực đạo của động tác càng thêm lớn.

“Huynh nhẹ một chút.” Tô Thanh Diệu cắn môi, không dám phát ra âm thanh quá lớn. Bây giờ bọn họ chính là đang danh phù kỳ thực “yêu đương vùng trộm”.

“Ta nói rồi, đừng có không lưu lại đường lui cho mình. Ngộ!” Nam nhân thét lớn một tiếng. Nữ nhân này miệng thì trách cứ hắn, đồng thời lại duỗi tay niết đùi hắn.

“Huynh tới tính toán sổ sách với muội?” Nàng không vui hỏi.

Cho dù coi là nợ, cũng phải là nàng tính trước chứ.

“Không dám, ta chỉ tới nhắc nhở muội, muội cũng sắp phải làm quả phụ.” Trong giọng nói lại nhiều một tia lỗ mãng.

Tô Thanh Diệu nhú mày, vịn chặt cánh tay rắn chắc, “Nghiêm trọng như thế? Đối phương lợi hại như vậy.”

“Đối phương tuyệt không lợi hại.” Ít nhất với hắn mà nói thì là như thế, hết thầy đều ở trong lòng bàn tay hắn.

“Vậy huynh.”

“Muội lợi hại!” Trong bóng đêm, giọng nói nam nhân lại thêm một tia ẩn nhẫn, “Muội sắp làm ta tức đến học máu có biết hay không!”

Tất cả ám chỉ, nàng đều không thèm nhìn, hắn muốn nàng thế nào, nàng liền không như thế ấy, từ đầu chính là hạ quyết tâm đến quấy rối.

“Người ta là đại phu mà, dù sao cũng không thể thấy chết mà không cứu được.” Như vậy vô cùng hồ thẹn với lời sư phụ dạy a. “Hay là, huynh đang chê muội “vướng bận” phải không?”

“Muội còn dám nói?” Hắn đã nói đủ rõ ràng, người nào đó lúc ấy cũng một bộ cực kì vui vẻ, vậy mà giờ dám đi kết sổ? Ưu thế đều bị nàng chiếm đi, nào có đạo lý như vậy.

“Được rồi, muội hay nói giỡn.” Tô Thanh Diệu thức thời cầu xin tha thứ.

“Cái gì cũng có thể lấy ra vui đùa, nhưng không cho phép hoài nghi ta.” Như để trừng phạt, lại là một nụ hôn sâu, hơn nửa ngày mới thở dốc cúi đầu nói. “Nói cứu người, muội cũng biết lai lịch đối phương là cái gì, có đáng giá cho muội cứu hay không?”

“Cái đó. Trúng độc là thật.” Ngộ, nàng cảm thấy môi có hơi sưng lên.

“Đồng ý với ta,” Thanh âm nam nhân thoáng khàn khàn, “Tuyệt đối không được để bản thân lâm vào nguy hiểm nữa.”

“Đương nhiên, chuyện này còn cần huynh dạy sao?” Nàng cọ cọ hai gò má vào ngực hắn.

“Còn nữa, không được quấy rối ta.”

“Được.” Tô Thanh Diệu cực kỳ phối hợp, dù sao định nghĩa của từ “quấy rối” là do chính nàng đề ra.

“Hơn nữa.....” Nam nhân thét lớn một tiếng, “Nữ nhân, cảnh cáo muội, lại vào cái loại thời điểm này mà nhéo ta nữa, ta cắn muội nga!”

“Là huynh được một tắc lại muốn tiến một thước trước.” Hắn nghiêng ra lệnh cho người ta à?

“Hắc!” Nam nhân cười tà không có ý tốt, “Ta sẽ cho muội biết cái gì mới gọi là được một tắc lại muốn tiến một thước.”

Ngay sau đó, trong phòng truyền đến tiếng nữ tử hô nhỏ.

Còn có khí lực phản bác hắn, nhất định là hắn cố gắng không đủ. Nam nhân tăng cường xâm lược, cố gắng kéo lực chú ý của nàng về lại chuyện quan trọng trước mặt.

Thế là xuân tiêu một khắc, phù dung trưởng ẩm, xuân ý hoà thuận vui vẻ.

Khi mặt trời vừa hé rạng đông, nam nhân đứng dậy mặc quần áo, quay đầu lại, không ngờ khi thấy trong mắt cô gái đầy tình táo.

Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi còn có chút sưng đỏ của nàng, sau một lúc lâu mới lưu luyến rời đi, “Sắp rồi, chỉ mấy ngày này nữa thôi.”

Nữ tử cười dịu dàng, trong mắt lại hiện lên nét buồn bã, “Huynh lúc này giống như hái hoa tặc nga.”

Sáng sớm, trong màn, một nam một nữ, áo rách quần manh, tình cảnh này với những hình dung trong miệng tiên sinh kể chuyện thật là giống quá đi.

Dục họa vừa dấy lên trên người nam tử lập tức bị dập hết, hắn lạnh lùng “hừ” nói. “Tô Thanh Diệu, muội chờ ngày chân tướng rõ ràng đi!”

Xem ra ngày lành của nàng cũng không còn được vài ngày, đến lúc đó sẽ chờ bị hắn quang minh chính đại từ hình.

Đại phu không thể tiếp xúc bệnh nhân chính là một người rảnh rỗi, Tô Thanh Diệu ngủ một giấc thẳng đến giữa trưa mới vừa tỉnh dậy. Rửa mặt chải đầu thỏa đáng xong, tinh thần sung mãn bước ra cửa phòng, đã thấy có người chờ ở đó từ sớm.

Tiểu nha hoàn Tháo Hi cười hi hi nói: “Tô đại phu, nhị phu nhân cho mời.”

“Nga?” Tô Thanh Diệu ngần ra, đánh giá tiểu nha hoàn trước mặt không để lại dấu vết, thân mật hỏi: “Ngươi đứng đây chờ đã lâu?”

Không biết là người của ai đây.

Tiểu nha hoàn lắc đầu, “Không lâu, buổi trưa trang chủ mới thông báo nô tỳ, trang chủ nói nếu khi nô tỳ đến, cửa phòng Tô đại phu vẫn còn đóng chặt, phải đứng ngay bên ngoài chờ, chớ quấy rầy.”

Thì ra là người của Doãn Úy Lam.

Tô Thanh Diệu gật gật đầu, “Chúng ta mau đi thôi.”

Nàng đi theo tiểu nha hoàn quanh co một đường, cuối cùng cũng đến cái hành lang gần sân Văn Tương Vân ở nhất, chỉ có điều lần này vừa quẹo một cái đã qua đến một tòa sân khác.

“Nhị phu nhân, Tô đại phu đến.”

Vừa vào cửa, Tô Thanh Diệu liền chú ý đến Doãn Úy Lam đã ở đó, không khỏi hơi hơi bất ngờ. Mặc dù vậy nàng vẫn không quên lễ nghĩa đi đến trước mặt Diêu Phụng Kiều.

Vị nhị phu nhân này đã không còn hoa y nùng trang năm đó nữa, quần áo thanh sam cực kì mộc mạc, trên nét mặt cũng không thấy nửa phần ương ngạnh, chỉ còn dư một chút lạnh nhạt, ba phần tiêu điều.

“Nhị phu nhân.”

“Tô đại phu biệt lai vô dạng.”

Nàng cười dịu dàng, rồi mới nhìn về phía Doãn Úy Lam, “Trang chủ, chào buổi sáng a.”

Doãn đại trang chủ vẫn giữ bộ dạng lạnh như băng như trước, xa cách “Hừ” một tiếng.

“Tô đại phu, hôm nay mời cô đến, kỳ thật là muốn thỉnh giáo cô một việc.” Diêu Phụng Kiều ầm ập nói.

“Chưa nói tới thỉnh giáo, phu nhân có việc gì, xin cứ việc hỏi thẳng, Thanh Diệu nhất định tri vô bất ngôn.” Nếu là “không biết”, vậy nàng sẽ lực bất tòng tâm

“Kỳ thật là liên quan đến độc trên người nha đầu Trương Nhi, ta muốn hỏi một chút, Tô đại phu nay nắm chắc được mấy thành?”

Nàng giật mình, “Nhi phu nhân đây là hoài nghi năng lực của Thanh Diệu?” Bị người ta tin nghi cái gì cũng được, nhưng bản lĩnh giữ nhà lại là chuyện khác.

“Không, không, Tô đại phu trăm ngàn lần đừng nghĩ nhiều,” Diêu Phụng Kiều vội vàng giải thích, “Ta chỉ muốn biết tình trạng của Trương Nhi, dạo này, nó đã không còn sợ lạnh như lúc trước nữa, lại còn có dấu hiệu chuyển tỉnh.”

“Văn cô nương tỉnh?” Nàng giả bộ kinh ngạc.

“Sao vậy, Tô đại phu không biết?” Diêu Phụng Kiều tăng xông.

“Thật ra, vì sự an toàn của Văn cô nương, Thanh Diệu cũng không được cho phép tiếp xúc cô ấy quá nhiều, có lẽ là tin tức hạ nhân truyền đến có sai sót, không để ý điểm ấy đi.” Nói xong, nàng nhẹ liếc nam nhân ngồi một bên một cái.

Vẫn giữ một bộ lão thần nhàn hạ như trước, Doãn Úy Lam mặt không đổi sắc nói, “Chắc là hạ nhân chưa nói rõ ràng.”

Tô Thanh Diệu thầm liếc trắng mắt trong lòng. Hắn còn dám nói a.

Diêu Phụng Kiều lại hiển nhiên rất tin tưởng không hề nghi ngờ, “Thì ra là thế. Úy Lam, Tô đại phu là ân nhân của Hiếu Kiếm sơn trang chúng ta, ngay cả cô ấy con cũng đề phòng thì thật không thể nào nói nổi nữa rồi.”

“Úy Lam đã biết.” Hắn đối với Nhi nương này vẫn thập phần kính trọng.

“Một khi đã như vậy, Tô đại phu, sau này Trương nhi xin làm phiền cô chăm sóc nhiều hơn, nó là đứa bé mệnh khổ, nếu... nếu là thiên ý trên người, xin Tô đại phu cần phải nói lại đúng sự thật, để cho ta có chuẩn bị tâm lý từ trước.....”

Chuẩn bị cái gì? Tô Thanh Diệu cười lạnh trong lòng, ngẩng đầu lại đối diện với ánh mắt có hơi phức tạp của Doãn Úy Lam.

Nàng thâm thở dài, miệng cười không thay đổi nói: “Nhi phu nhân yên tâm, Văn cô nương “nhất định” sẽ bình an vô sự.”

Trong chớp mắt vẻ mặt Diêu Phụng Kiều tựa hồ như cứng đờ một chút, lập tức nói: “Úy Lam, con mang Tô đại phu lại chỗ Trương Nhi xem bệnh đi, ta một mình.”

“Vâng.”

Ra khỏi cửa viện, Tô Thanh Diệu lại trở về bộ dạng chết mê chết mệt Doãn Úy Lam, quả thực là chỗ nào cũng viết toạc ý đồ, cuối cùng hắn không nhịn được mở miệng, “Tô đại phu, xin chú ý cử chỉ của cô.”

“Cử chỉ của tôi có chuyện gì?” Nàng cúi đầu đánh giá chính mình. Không cái gì không đúng, rất đoan trang a.

“Lỗ mắng.” Hắn hừ lạnh một tiếng, dãn dò nha hoàn bên người: “Đưa Tô đại phu trở về nghỉ ngơi.”

“Gì? Đợi chút,” Nàng nhú mày ngăn cản, “Trang chủ, nhị phu nhân muốn ta đi thăm Văn cô nương.”

“Không cần.”

Tô Thanh Diệu thở dài, “Doãn đại trang chủ, ta đã ba ngày không hề tiếp xúc bệnh nhân của ta, ta là đại phu không phải thần tiên, như vậy ta khó mà cho thuốc.” Khi nói chuyện, nàng vô tình cố ý giương cao giọng, dẫn tới không ít ánh mắt hạ nhân đây đó.

Doãn Úy Lam hít sâu một hơi, khi quay người lại một lần nữa, đã trở lại không khác bình thường chút nào, “Tô đại phu, cô muốn ta nói thẳng sao? Ta không tín nhiệm cô.”

“Huynh không cần tín nhiệm ta, thứ huynh phải tín nhiệm là y thuật của ta cùng với phẩm hạnh đạo đức của một người thân là đại phu.” Nàng có nguyên tắc của nàng, bằng không cũng đừng bảo nàng chữa, nếu đã ra tay vốn không có chuyện cứu người cứu một nửa được.

“Phẩm hạnh đạo đức?” Trong mắt hắn hiện lên khinh miệt, cười lạnh, “Tô đại phu, cô chắc chắn cô có những thứ đó chứ? Theo ta được biết, có những người trở mặt như lật sách, ngày hôm qua hứa hẹn vừa ngủ dậy xong có thể quên sạch sành sanh không còn một mảnh, quả thật có thể so sánh với sự tỷ lệ quên của người nào đó.”

Khỏi cần nghĩ, sự tỷ ở kinh thành xa xôi nhất định đang đánh hất xi.

Tô Thanh Diệu muốn cười, lập tức lại cảm thấy không ổn, ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói, “Ta chỉ là hoàn thành trách nhiệm thân là đại phu của ta mà thôi, lời trang chủ nói thứ cho Thanh Diệu không hiểu.”

“Ta nghĩ Tô đại phu không biết thân thể của nàng cùng tầm quan trọng.”

Hắn không muốn để cho ai đó mạo hiểm chỉ một chút.

“Ta có nắm chắc.” Cuối cùng Tô Thanh Diệu nói ra bốn chữ này.

Doãn Trạ Thanh vừa mới tới nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Tô đại phu từng nói, nàng chưa từng bảo đảm gì với bệnh nhân hoặc thân nhân, vậy thì nay vì đại ca, nàng xem như ngoại lệ?

Ánh mắt Doãn Úy Lam nhìn Tô Thanh Diệu lại không hề có kinh hi, ngược lại nhiều thêm một tia nghi ngờ.

Vậy mà nàng lại vẫn cười đến ung dung, “Ta hoàn toàn nắm chắc, nói như vậy được chưa? Hi vọng trang chủ có thể để cho ta chấn trị Văn cô nương cho thật tốt.”

“Đại ca,” Doãn Trạ Thanh cũng tiến lên khuyên nhủ. “Huynh còn băn khoăn cái gì nữa? Làm cho Văn tỷ tỷ kháng phục nhanh một chút, không tốt hay sao?”

Tô Thanh Diệu có thâm ý khác liếc nhìn Doãn Úy Lam một cái, không có gì ngạc nhiên lại bị người ta trừng dữ dội, nàng cũng không để ý, tự mình đi về phía cái sân gần ngay trước mắt.

“Tô Thanh Diệu.” Không biết vì sao, trong lòng hắn lại lộ ra một chút bất an.

Nàng đứng lại, chờ câu tiếp theo của hắn.

“Cô tốt nhất nên nhớ kỹ lời hứa của mình.” Doãn Úy Lam trong lời nói có hàm ý.

Tô Thanh Diệu cười gật gật đầu, “Yên tâm.”

Doãn Trạ Thanh kinh ngạc nhìn hai người này, đột nhiên cảm thấy hình như hôm nay bọn họ có gì hơi khác.

Câu “Yên tâm” kia nói ra tự nhiên quen thuộc như vậy, cứ thế làm cho hắn hoài nghi rốt cuộc là Tô đại phu muốn đại ca đừng lo lắng cho ai? Là Văn tỷ tỷ trong phòng, hay là là..... chính cô ấy?

Đại ca đang lo lắng cho Tô đại phu?

Nhìn qua huynh trưởng vẫn mặt không chút thay đổi như trước, Doãn Trạ Thanh càng thêm rối rắm.

Có chuyện đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3

Văn Tương Vân tỉnh, y thuật của Tô Thanh Diệu một lần nữa lại bị thần hóa, toàn bộ Hiếu Kiếm sơn trang một mảnh hân hoan, cũng không biết ai truyền ra tin tức nói hi sự sắp tới, quân gia lại bắt đầu âm thầm thu mua này nọ. Cũng đúng, đôi uyên ương bất hạnh Doãn Úy Lam và Văn Tương Vân này đã trải qua đủ loại đau khổ, nay cuối cùng cũng khổ tận cam lai (hết đau khổ tới được hạnh phúc), không thể không nói thật sự rất đáng mừng.

Muốn nói người vui không nổi, cũng chỉ có đại công thần Tô Thanh Diệu. Phù Dung Y Tiên cao thượng không màng ân oán cá nhân, đại nhân đại nghĩa cứu tình địch đã truyền khắp giang hồ, trở thành giai thoại, thậm chí trong Hiếu Kiếm sơn trang cũng có một bộ phận nhỏ nhìn trộm tiềm năng của Tô đại phu, cho rằng sớm muộn gì nàng cũng sẽ được trang chủ bọn họ thu làm thiếp thất, thậm chí là cùng ngồi cùng ăn với Văn cô nương.

“Nói bậy!”

Vừa qua khỏi chỗ rẽ, chợt nghe đến giọng nói đầy tức giận của Doãn Trạ Thanh, Tô Thanh Diệu không nhịn được dừng bước. Thật hiếm thấy à nha, Trạ Thanh lúc nào cũng ôn hòa nhã nhặn có thể giận thành như vậy sao?

“Chuyện này dừng lại ở đây, nếu để cho ta phát hiện còn có người dám huyên thuyên nói bậy sau lưng Tô đại phu nữa, ta sẽ hỏi tội người!”

“Vâng, vâng, nô tỳ biết sai rồi ạ.” Tiểu nha hoàn bị rửa mặt nước mắt giàn giụa, rất đáng thương.

Tô Thanh Diệu nhú mày. Việc này có liên quan với nàng? Thế thì càng thú vị.

“Nhị trang chủ.”

Hắn gần như hoảng sợ, “Tô đại phu, cô... sao cô lại ở chỗ này?” Chết, lời nói mới này không biết nàng đã nghe được bao nhiêu rồi?

“Ta vốn muốn tìm ai đó để đưa phương thuốc này đến phòng bếp đi sắc, không ngờ đi tới đi lui lại lạc đường.”

Doãn Trạm Thanh hiểu rõ, Tô thần y ngàn tốt vạn tốt gì cũng tốt, chỉ mỗi đường đi thì lại hoàn toàn không được, chuyện này hắn cũng từng nghe trước đây.

Nàng đưa đơn thuốc cho tiểu nha hoàn hai mắt sưng đỏ, dịu dàng nói. “Phiền người giúp ta đưa đến phòng bếp được không?”

Tiểu nha hoàn liên tục gật đầu không ngừng, “Vâng, vâng!”

Thấy tiểu nha hoàn kia chạy xa, hắn không khỏi thờ dài, “Tô đại phu, cô thật sự quá mềm lòng. Cô cũng biết mới vừa rồi nha đầu kia nói cô quá đáng đến mức nào, ta vốn định phạt nặng nó, cô lại đến giải vây cho nó.”

“Có liên quan đến ta sao?” Nàng giống như tò mò hỏi. “Nói cái gì thế?”

“Gi? Thì ra cô vẫn chưa nghe thấy.....” Doãn Trạm Thanh có chút ảo não, vội vàng sửa miệng, “Không có gì, hạ nhân không biết quy củ, nói huyền thuyên thôi, Tô đại phu trăm ngàn lần đừng để ý.”

“Nhị trang chủ, huynh ta cũng coi như có quen biết thân thuộc, nói cái gì đi nữa có huynh ở đây ta cũng không lo lắng, nhưng mà Thanh Diệu chuyện gì cũng chẳng hay biết thì thật không chịu nổi.”

Nàng nói như thế, lại làm cho hắn ngượng ngùng, “Thật sự không có gì, chỉ là một vài hiểu lầm mà thôi, chẳng qua sự tình có liên quan đến danh tiết của Tô đại phu, hạ nhân ăn nói lung tung, thật sự là.....” Không thể nói ra miệng a.

“Ta đây lại càng phải biết,” Nàng giận tái mặt, “Nhị trang chủ cứ nói đừng ngại, Thanh Diệu cũng nên tự kiểm điểm lại một chút xem mình đã làm sai ở đâu rồi, mới có thể để cho người ta bàn tán như vậy.”

Nghĩ nghĩ, Doãn Trạm Thanh cảm thấy lời của nàng cũng có lý, thế là áp a áp ứng nói: “Kỳ thật là..... Aiz, lại có người nói, gần đây ban đêm thấy Tây sương phòng thường có nam tử lui tới.”

Tây sương phòng là nơi dành cho khách ngủ lại trong Hiểu Kiếm sơn trang, nay chỉ có một mình Tô đại phu ở đó, một khi những lời ngu xuẩn như vậy bị truyền ra, bảo một cô nương như Tô đại phu làm sao ngẩng mặt lên được đây?

Trong nháy mắt về mặt Tô Thanh Diệu có chút cứng ngắc.

“Tô đại phu, cô trăm ngàn đừng để trong lòng, việc này ta nhất định sẽ báo cáo đại ca nghiêm chỉnh xử lý, cô là khách quý của Hiểu Kiếm sơn trang, không ai có thể bôi nhọ danh tiết của cô như vậy!” Doãn Trạm Thanh nhắc tới lòng còn đầy căm phẫn.

“Đứng đứng,” Nàng lau mồ hôi lạnh đổ đầy trên trán, “Nhất định phải nghiêm chỉnh xử lý, liên quan đến sự trong sạch của ta, loại chuyện này cũng không thể nói lung tung. Nhị trang chủ, người nhất định phải bẩm báo với trang chủ, nhất định phải bẩm – rõ – ràng.” Vài từ cuối cùng cực kỳ dùng sức.

Doãn Trạm Thanh nghĩ nàng đang lo lắng rằng người trong lòng hiểu lầm phẩm hạnh của mình, hắn gật đầu đầy thông cảm, “Tô đại phu yên tâm đi, đại ca của ta ghét nhất những tên tiểu nhân bịa đặt sinh sự này, cô cứ yên tâm ở lại Tây sương phòng, chúng ta nhất định sẽ điều nhiều người thủ vệ an toàn cho cô.”

Gi? Nụ cười trên môi Tô Thanh Diệu cứng lại. Còn muốn điều a?

Đừng đừng, có điều nhiều hơn nữa cũng chỉ là trang trí mà thôi, nếu cái tên “đạo tặc hái hoa” kia mà muốn tới, có trời mới cản được.

Có điều nghĩ đến về mặt ai đó khi nghe được tin này, nàng đột nhiên không nhịn được buồn cười.

“Tô đại phu, cô cười cái gì?”

A, nàng lại cười thật ra rồi?

“Không.” Nàng vội vàng khôi phục vẻ nghiêm túc, “Ta chỉ thờ phào mà thôi.”

“Tô đại phu, việc này cô cứ yên tâm đi, ta và đại ca ta nhất định sẽ cho cô một cái công đạo.” Trong mắt Doãn Trạm Thanh đều viết chữ “kiên quyết”.

“Tốt..... Ân,” Nàng còn gật đầu thật nghiêm túc, “Ta chờ.”

Sự thật chứng minh, làm người không thể nói lung tung, bởi vì rất dễ trở thành sự thật.

Canh hai, Tô Thanh Diệu rửa mặt chải đầu xong trở về phòng trong chuẩn bị đi ngủ, lại trong lúc đang cời thất lung đột nhiên cứng đờ.

“Nghe nói muội đang đợi ta?”

Giọng nói trầm thấp mà mang theo ý cười từ bên kia giường truyền đến.

Trong bóng tối Tô Thanh Diệu liếc trắng mắt về phía đó một cái, rồi mới đề thấp giọng nói: “Mới canh hai, huynh điên rồi à? Giờ này bên ngoài mọi người đang khắp nơi “truy nã” huynh đấy.”

Nam tử ôm ngang lấy nàng, trong giọng điệu không phải không có oán hận, “Phải hỏi muội đấy chứ? Canh ba hôm sau ta còn đi vào được sao?”

Bên ngoài lại chính là nhân mã hấn tự mình an bài, lại còn vì thái độ không chút quan tâm mà bị Nhị đệ chính nghĩa mưòi phần chỉ trích hấn “vong ân phụ nghĩa, quan báo tư thù, làm người ta thật là thất vọng!”

Thật đúng là buồn cười, vì sao hấn phải bày ra thật nhiều binh mã đi đối phó với chính mình a!

“Phi!” Cho dù nhìn không thấy vẻ mặt cũng biết khi nói lời này hấn có bao nhiêu buồn bực, Tô Thanh Diệu buồn cười, “Chính huynh không biết chừng mực, bị người ta nắm lấy nhược điểm, liên quan gì tới muội chứ?”

“Ai biết được nửa đêm còn có người đi dạo bên ngoài đâu.” Hấn cũng nhất thời sơ ý thôi.

“Thật hiếm nha, muội vốn đang lo lắng ngay cả người một nhà huynh cũng sẽ diệt khẩu đấy.” Không nghĩ tới hấn lại có thể đề tùy lời đồn đãi truyền đi mà không mấy may nhúc nhích.

“Ta nào có máu lạnh như vậy chứ?” Nam nhân ủy khuất kháng nghị, lập tức trong giọng nói lại lộ ra một tia có không có ý tốt, “Thích truyền thì cứ đi truyền là được, tốt nhất cứ bắt kẻ thông dâm trên giường, ta cũng đỡ phải chiếu cáo thiên hạ.” Đến lúc đó xem nàng còn chạy đi đâu.

Còn nói mình không máu lạnh, căn bản là đem lợi dụng người khác sạch sẽ. Tô Thanh Diệu hừ lạnh.

“Này, muội có ý kiến?”

“Còn “uy”?” Nàng bắt chước giọng điệu của hấn giống ba phần, “Huynh học tam cô lục bà đúng là mau thật ha, để cho người khác thấy, cam đoan từ nay về sau uy nghiêm của huynh mất hết, xem huynh còn làm sao mà phục chúng.”

Thật đúng là mất hình tượng, nàng thậm chí bắt đầu cảm thấy bộ dáng có nề nếp của hấn có vẻ tốt lắm, bởi vì hấn bây giờ, luôn làm cho một người tự nhận là chẳng nhiều mưu ma chước quỷ như nàng cũng phải hết cách.

“Có sao đâu, muội cũng không phải là người khác, ngay cả tiểu khúc (bài hát) ta cũng từng hát cho muội nghe rồi còn gì.” Tay nam nhân lại bắt đầu không thành thật.

“Huynh còn hứa chờ sinh nhật năm nay của muội lại hát cho muội nghe.” Nàng thông thả vuốt ve móng vuốt sói.

“Bây giờ ta có thể hát a,” Móng vuốt sói chưa từ bỏ ý đồ lại tiếp tục đi đấu tranh cùng vạt áo của nàng, “Chỉ có điều ta cảm thấy ở trên giường mà hát thì có vẻ có tâm trạng, nếu có thể phối hợp một vài vận động để nổi lên tình cảm, thì lại càng có thể thấu hiểu ý nhị trong đó hơn a.”

Nam nhân này không thể đứng đắn được lấy một khắc!

“Huynh nói chính sự trước đi!” Nàng bắt lấy tay hấn.

“Làm ơn, ta nào có chính sự gì đâu? Muội thật là buồn cười.”

Tô Thanh Diệu trừng hấn.

Thế là nam nhân liền thật sự nở nụ cười, “Thanh Diệu, ta cũng chỉ là một nam nhân bình thường mà thôi, đừng đem ta nghĩ thành phức tạp gì, thỉnh thoảng cũng phải thả lỏng một tí.”

Nàng không đổi sắc mặt trừng hấn.

Thế là nam nhân bắt đầu dụ dỗ, “Giaoan, đừng có giận nữa, quá tối, ta thật sự không thể nhìn thấy muội đang trừng ta được..... Hắc, muội lại muốn nhéo người có phải không?”

“Huynh nói hay không nói?” Tô Thanh Diệu liếc mắt một cái, đao to búa lớn ngồi vào trong lòng “phạm nhân”, rất có ý “nếu không nói liền đề chết huynh”.

“Dạ, Tô đại nhân.” Trong giọng nói của nam nhân có chút bất đắc dĩ, đưa tay ôm eo nhỏ của nàng oán giận, “Nữ nhân quá thông minh chính là phiền toái.”

Tuy rằng “trộm hương thiết ngọc” chính là phần thưởng dành cho mình trong kế hoạch của hắn, nhưng cũng là động lực rất quan trọng nha.

“Sự tình có biến phải không?” Tô Thanh Diệu không khỏi lo lắng. Hắn có thể mạo hiểm tới nơi này, tức là kế hoạch bị bại lộ.

Trước kia hắn không dám đến nhiều, là vì an nguy của nàng, mà gần đây thường đến, thậm chí mạo hiểm cho nguy hiểm ra ngoài ánh sáng, cũng chỉ có thể là vì an nguy của nàng mà thôi. Nếu nàng không đoán sai.

“Cá lớn sắp vào lưới?”

“Còn không phải chuyện tốt muội làm, ” Nam nhân khẽ cắn ở vành tai nàng một chút giống như cho hả giận, “Văn Trương Văn vừa tỉnh, đối phương không động thủ được không?”

“Huynh không muốn muội mạo hiểm, muội cũng giống vậy không thích huynh mạo hiểm.” Nàng không cam lòng yếu thế cắn lại cánh tay hắn, “Nói là hành động cùng nhau, huynh lại chỉ muốn phụ trách một mình.” Một khi đã như vậy, hắn cũng đừng trách nàng không theo kế hoạch.

“Dù sao muội có oán của muội, ta cũng có giận của ta, chúng ta mỗi người một nửa, huê.” Từ lâu hắn đã biết nàng không phải là một nữ tử bình thường, sẽ không chịu làm người được bảo vệ.

Tô Thanh Diệu dựa sát vào trong lòng hắn, hương thụ hơi thở ấm áp nàng nhưng nhớ lại thường, “Biết rõ bọn họ sắp động thủ, huynh không đi canh “tình cảm chân thành” của huynh đi, chạy đến chỗ “thiếp thất tương lai” của muội nháo cái gì?” Hừ, nàng cũng không tin hắn chưa từng nghe lời đồn trong trang.

“Nhớ muội a,” Nam nhân chơi xấu vùi đầu vào gáy nàng, hít sâu hương thuốc đặc hữu, “Tục ngữ nói thê không bằng “thiếp” thôi.”

Đầu hắn bị giật mạnh lên, Tô Thanh Diệu cười đến nguy hiểm, “Tục ngữ còn nói thiếp không bằng “trộm”. ”

Nam nhân nghiêm túc, “Cho nên mới nói, tục ngữ chính là cho tục nhân nói, vì phụ ta tin tưởng chắc chắn những “người không tầm thường” như ta và muội sẽ không để ý tới mấy thứ nguy hiểm này nọ, nương từ muội nói có đúng không?”

Aiz, nữ nhân có thông minh hơn nữa cũng sẽ không đổi được cái tật xấu thích để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, biết rõ “thê, thiếp, trộm” của hắn là ba trong một, còn đi ăn cái dấm chua này nữa.

Tô Thanh Diệu hừ một tiếng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại trầm mặc xuống.

Nam nhân thật quan tâm ôm nàng vào lòng, “Không có việc gì, đừng lo lắng.”

“Đây là khảo nghiệm cuối cùng ông trời dành cho đôi ta đi.” Kỳ thật đi con đường này, bọn họ đều một chết đi được, nàng thực sợ trong bọn họ sẽ có một người không thể kiên trì đến cuối cùng.

“Sẽ, đây sẽ là một lần cuối cùng.” Hắn cúi đầu khẽ hôn lên trán của nàng.

“Đời này một lòng ta chỉ dành cho một người.” Tô Thanh Diệu tựa như nói cho hắn nghe, lại giống như đang làm bản một mình.

“Ta cũng thế.” Chỉ có một thê tử, chỉ yêu một nữ nhân này.

Đột nhiên, nam nhân miễn cưỡng chú ý, “Có người đến.”

“Trên giường.” Tô Thanh Diệu quyết định thật nhanh đẩy hắn lên trên giường, rồi mới kéo nhanh màn cửa sổ lại.

“Hiếm khi muội chủ động thế này.” Nam nhân không quên trêu đùa một câu, bị khinh bỉ xong mới nhận mệnh trốn màn. Đại trượng phu có được dẫn được, cứ vậy đi.

“Tô đại phu.” Gần cùng một lúc, tiếng đập cửa truyền đến.

“Nhị trang chủ?” Giọng Tô Thanh Diệu lười nhác như mới vừa bừng tỉnh, “Trê thế này, có chuyện gì sao?”

“Thật xin lỗi Tô đại phu, ban đêm đột nhiên Văn tỷ tỷ có chút không bình thường, làm phiền cô.” Nghe ra được là Doãn Trâm Thanh đang thật sự rất lo lắng.

“Huynh chờ một chút, ta lập tức đi ra ngoài.” Nàng đánh tay ra hiệu với bóng người bên trong màn một cái, rồi mở cửa theo Nhị trang chủ đi.

Trong nháy mắt đó, nam nhân nhú mày.

Rõ ràng tất cả đều rất thuận lợi, vì cái gì mà trong lòng vẫn cứ bất an đây?

Nam tử nhắm mắt một lát, lập tức ẩn thân vào đêm tối.

Tô Thanh Diệu vào trong phòng Văn Tương Vân, một cỗ mùi gay mũi lập tức đánh úp lại, nàng không khỏi nhủ mảy.

Bước nhanh tiến lên, nàng nâng người sắc mặt trắng bệch trên giường dậy.

“Vấn cô nương? Vấn cô nương?”

Đúng là nôn choáng váng, nàng vừa mới tỉnh không đến ba ngày, thân thể vốn còn rất suy yếu, cứ tiếp tục nôn như vậy nữa sẽ muốn mạng của nàng mất. Thấy môi nàng có màu xanh tím, giống như bộ dạng hàn độc phát tác, Tô Thanh Diệu lập tức lấy ngón châm ra.

“Đại ca, sao bây giờ huynh mới đến?” Nhìn thấy bóng người cao lớn ngoài cửa, trong nháy mắt Doãn Trạ Thanh có chút bị loạn nhịp tim. Sao hôm nay lại cảm thấy hình như đại ca rất phong trần một môi, thậm chí có chút chật vật? Từ sân đại ca ở đi đến đây, không có xa đến vậy thì phải.

“Khụ!” Doãn Úy Lam trực tiếp đi đến bên giường, nhìn Văn Tương Vân đang có vẻ rất không ổn, mới hỏi: “Chuyện này là sao, không phải ban ngày vẫn còn rất tốt ư?”

“Không biết, sau bữa tối không bao lâu liền bắt đầu không ngừng nôn mửa, hạ nhân đi tìm huynh. Nhưng huynh không có ở đó.”

“Ta ở trường phòng (phòng kế toán – tài vụ).” Hấn chơi tứ lạng bạt thiên cân (bốn lạng đánh bay ngàn cân).

“Buổi tối nàng ăn cái gì?” Tô Thanh Diệu hợp thời chen vào.

Cuối cùng thì cẩn thận mấy cũng có sai sót, mặc dù nàng đã khống chế phần được của Văn Tương Vân, nhưng dù sao cũng không thể hoàn toàn nắm giữ thức ăn của nàng, mà đối phương — vậy mà lại mới ra tay đã độc ác như thế.

“Là cháo hoa bình thường nhất thôi, phòng bếp theo chỉ thị của Tô đại phu rất nghiêm khắc, không dám sửa đổi lung tung đâu.”

“Còn thừa không? Một hồi nữa ta muốn xem cháo đó, mặt khác,” Nàng dọn xong cửu mai ngân châm, mới quay đầu lại dặn dò nghiêm túc, “Trang chủ, nhị trang chủ, mời các người tránh sang nơi khác.”

Doãn Trạ Thanh lên tiếng đáp, đang muốn đi, đã thấy huynh trưởng ngốc tại chỗ bất động.

“Đại ca, chúng ta tránh đi, huynh phải tin tưởng Tô đại phu.” Hấn lo lắng ngay lúc này huynh trưởng sẽ nhắc lại thành kiến đối với Tô Thanh Diệu mất.

Nhưng mà, ngay sau đó, Doãn Úy Lam đột nhiên lại tỏ vẻ tức giận nói: “Tô Thanh Diệu, đừng quên cô đáp ứng ta cái gì.”

Nàng ngẩn ra, lập tức –

“Ta nhớ rõ,” Ngửa đầu cười, trong mắt nàng tràn đầy tự tin, “Yên tâm.”

Ta đáp ứng ngươi, cam đoan mình sẽ an toàn.

Lo sợ vu vơ, Doãn Úy Lam để cho đệ đệ lôi kéo ra khỏi phòng, lại canh giữ ở cửa, không chịu rời đi nửa bước.

Tô Thanh Diệu nhìn hành lang rõ ràng ngoài cửa, giãn tái mặt, tinh tâm ứng phó khảo nghiệm kế tiếp.

Tên cửu châm, đều khác hình dạng. Một là sàm châm, dài một tấc sáu phân; Hai là viên châm, dài một tấc sáu phân; Ba là di châm, dài ba tấc rưỡi; Bốn là phong châm, dài một tấc sáu phân; Năm là phi châm, dài bốn tấc, dày hai phân rưỡi; Sáu là viên lợi châm, dài một tấc sáu phân; Bảy là hào châm, dài một tấc sáu phân; Tám là trường châm, dài bảy tấc; Chín là đại châm, dài bốn tấc.

Bây giờ nàng đang muốn cứu người, huyết vị, dùng châm đều không được may may sai lầm, lại càng không thể phân tâm. Nhưng mà –

Vài tiếng vang không dễ nghe thấy vang lên sau lưng, một thanh đao sắc lạnh như băng kẻ sát cần cổ tuyết trắng của nàng.

“Ngươi có thể dừng tay.”

Tô Thanh Diệu không hề khiếp sợ, thậm chí vẻ mặt còn có vẻ lạnh nhạt, “Cuối cùng ngươi cũng hiện thân, nếu không ta cũng không biết nên tiếp tục như thế nào đây.” Khi nói chuyện, tay lại không ngừng, ngón châm một tấc sáu phân đâm chính xác vào huyết vị phía sau Văn Tương Vân, cùng lúc đó, chính cần cổ của nàng cũng xuất hiện một vết máu.

“Ta bảo ngươi dừng tay!” Giọng nói nữ tử hơi trầm thấp, không biết có phải do sợ kinh động đến huynh đệ Doãn gia bên ngoài hay không, nhưng sát khí cũng không hề che giấu chút nào.

Nàng tin rằng, chỉ cần mình hạ cây châm thứ hai này, lập tức sẽ đi trước Văn Tương Vân ngay.

“Nhị phu nhân, không phải bà đang hiểu lầm cái gì đấy chứ?” Lúc này đây, Tô Thanh Diệu nghe lời dừng tay, bởi vì nàng muốn giữ mạng — giữ gìn mạng của mọi người.

Diêu Phụng Kiều ngẩn ra, “Làm sao ngươi biết là ta?”

Chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều là cạm bẫy, chẳng lẽ Doãn Úy Lam đã biết ý đồ của bà từ lâu? Nếu như thế, bà lại không thể không giết Tô Thanh Diệu rồi.

“Nhị phu nhân, mạn phép ta nhắc nhở, bà nhìn kỹ lưng của nàng xem”

Lực đạo cầm kiếm chưa giảm, ánh mắt bà chuyển từ cổ Tô Thanh Diệu qua tấm lưng xinh đẹp không tỳ vết của Văn Tương Vân, đột nhiên hai mắt bà tròn to lên, “Nàng... Nàng không phải.....”

Không nhìn cây đao trên gáy, Tô Thanh Diệu nhẹ nhàng quay đầu lại, “Bà lại nhìn lại ta thử xem?”

Diêu Phụng Kiều gần như nói không nên lời.

Tô Thanh Diệu nhẹ cởi áo, đường cong duyên dáng trên lưng hiện ra không sót lại gì, chỉ có điều là chỗ vai bắt ngực có một cái đồ đằng quý dị to cỡ bằng một bàn tay.

“Nhận ra được không?” Nàng cười khê, “Các ngươi ai cũng hao tổn tâm cơ, không phải vì muốn thứ này sao! Nhị phu nhân, bà nói xem, bà còn có thể giết ta sao?”

Đây là đồ đằng được vẽ bằng nước thuốc đặc biệt, thân thể chủ nhân vừa chết, sẽ biến mất ngay lập tức.

“Thì ra hết thảy đều do các ngươi thiết kế tốt, nữ nhân này vốn chỉ là một cái ngưi trang,” Trong mắt Diêu Phụng Kiều hiện lên sự âm độc, gần từng chữ một: “Ngươi mới thật sự là Văn – Tương – Vân!”

Bà nên sớm nghĩ đến, Văn Tương Vân đã mất tích nhiều năm, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện lại còn trúng phải kịch độc? Bà bị lừa!

“Đúng vậy, ta mới là người đó,” Tô Thanh Diệu thật không muốn nhắc tới cái tên kia, cũng không muốn thấy phòng nàng từng ở, không muốn nhớ tới bất cứ thứ gì liên quan đến cái tên đó cả. “Nhiều năm không gặp, đã lâu, Nhị nương” Trước đây, nàng đã từng học theo đại ca gọi bà như thế.

“Đúng là đã lâu,” Trên gương mặt trắng bệch của Diêu Phụng Kiều hiện lên đầy sát khí, “Ngươi đã thừa nhận, như vậy chết tiết chính là ngươi!” Nói xong, trường kiếm trên tay lại dòn thêm lực đạo.

“Bà thật sự không tiếc ta chết?” Tô Thanh Diệu cười lạnh, “Sau khi nhìn thấy trên lưng ta quả thực có tàng bảo đồ?” Nếu bà có thể buông, vậy thì hôm nay sẽ không ra tay.

“Ta vốn không cần cái bảo tàng gì cả, ngươi đã là Văn Tương Vân, như vậy lão gia chết, tất nhiên cũng có liên quan tới ngươi?” Lúc ấy Doãn Tuấn bệnh tình nguy kịch, chỉ có nàng “Tô đại phu” này có thể tiếp cận, giết hẳn quả thật dễ như trở bàn tay.

Tô Thanh Diệu hừ lạnh, “Không liên quan tới ta.”

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin chắc? Ai chẳng biết ngươi hận Doãn Tuấn thấu xương!”

Năm đó Doãn Tuấn đúng là vì tấm tàng bảo đồ này, mới cướp Văn Tương Vân còn nhỏ xíu về Hiếu Kiếm sơn trang, ngoài sáng bảo thu làm nghĩa nữ (con gái nuôi), trong tối lại có ý đồ muốn từ trong miệng đứa nhỏ này moi ra dấu vết tàng bảo đồ. Thẳng đến khi Văn Tương Vân mười hai tuổi, Doãn Tuấn cuối cùng cũng biết được bản vẽ kia được xăm vào trên lưng nàng, liền sao chép lại bản khác. Mà Văn Tương Vân thì bị người đuổi bắt đánh một chưởng chấn vỡ tâm mạch, rơi xuống vách núi đen, không rõ sống chết.

Không thể tưởng được nàng không những không chết, còn trở thành đệ tử của Vô Trần, chương môn phái Thiên Cơ, học được một tay y thuật cao minh.

“Bà không tin cũng có thể hiểu được, ta đúng là hận Doãn Tuấn thấu xương, nhưng một cái người sắp chết, căn bản không đáng để ta bỏ hai tay mình.”

“Vì sao ngươi lại nói cho ta biết những chuyện đó?”

“Bởi vì ta muốn bà thu tay lại.” “Văn Tương Vân” trước mặt ho khan một trận, Tô Thanh Diệu lại hạ xuống một châm nữa vừa mau vừa chuẩn.

“Cô ta là ai?” Vì sao Văn Tương Vân không để ý đến chính mình cũng phải cứu cho được nàng?

“Một người ngoài, đừng tưởng rằng đời này tất cả mọi người đều máu lạnh như bà, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, ở trong phạm vi ta có thể làm được, ta chỉ muốn cứu người.” Sinh mệnh vô tội không nên bị liên lụy vào những chuyện giết chóc đáng buồn này.

Diêu Phụng Kiều hừ lạnh, “Ngươi cũng thay đổi rất nhiều.”

Trước kia nàng cũng không phải là một kẻ thích chõ mũi vào chuyện người khác.

“Có người lấy chính tính mạng mình uy hiếp ta, nói nếu ta có lá gan hận đời đi lên con đường tà đạo như vậy, sẽ chết cho ta xem” Khi Tô Thanh Diệu nói lời này, trong mắt lóe lên ánh sáng, nhưng trong giọng nói lại có vẻ hơi hơi bất đắc dĩ. “Ta chịu, khuất phục, từ đó về sau quay mặt về hướng mặt trời, thể làm người tốt.” Chỉ có điều là người đã nói lời này với nàng, cho tới bây giờ vẫn không bao giờ chịu tự cứu mình, dối trá thành tính, ngoài miệng thì nói

đạo lý rõ ràng, bản thân mình thì lại ngoại lệ.

Nói xong, nàng lại tiếp tục hạ châm.

Châm thứ nhất che lại không cho độc lan đi, cho nên có thể ngừng lại, nhưng từ châm thứ hai đến châm thứ chín sẽ không được thoải mái như thế, phải thi châm liên tục mà cực kì chính xác mới được. Mà công phu chiều này của nàng, chính Độc Thủ Chung Ly Xuân cũng không thể không bội phục.

Liên tiếp bảy châm, như nước chảy mây trôi, chuẩn xác mà vững vàng.

Thủ pháp của nàng tựa hồ lại có tiến bộ thì phải. Tô Thanh Diệu có chút tự ki.

“Vân Tương Vân, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

“Ta muốn làm cái gì? Nếu ta muốn làm cái gì, hôm nay bà sẽ tuyệt đối không có cơ hội ở trong này lấy kiếm chia ta. Nhị nương, ta gọi bà một tiếng “Nhị nương”, bà còn không hiểu ư?” Từ đầu đến cuối, sắc mặt nàng vẫn ung dung, cực kì bình tĩnh.

Về mặt Diêu Phụng Kiều đầy phức tạp, nhìn ra được trong nội tâm đang giãy dụa mười phần.

Thế là, Tô Thanh Diệu mềm giọng lại, “Vi Nhị trang chủ mà ngấm lại đi, coi như tạo ra cho con trai duy nhất của bà một cái giả dối cũng tốt. Nếu hần biết cuộc hôn nhân hơn mười năm của cha mẹ mình chính là một cái âm mưu mà thôi, bà gả vào Hiếu Kiếm sơn trang là vì tìm ra một tấm bản đồ nực cười, trong lòng hần sẽ nghĩ sao đây? Huống chi, chỉ sợ là trong lòng bà từ lâu đã không còn cái bảo tàng gì nữa rồi.”

Thời gian có thể mài mòn đi những góc cạnh của một con người, thậm chí còn có thể ăn mòn tính cách họ nữa.

Tuy rằng lúc trước Nhị nương vì tàng bảo đồ mà tiếp cận Doãn Tuấn, nhưng tình nghĩa vợ chồng mười mấy năm cũng không thể là giả hết được. Ít nhất năm đó khi nàng chữa trị cứu Doãn Tuấn, nước mắt Nhị nương nóng hổi, khi đó, bà không phải là một người giang hồ, mà là một thê tử, một mẫu thân.

Cho nên nàng cược, cược rằng chuyện này có thể giải quyết một cách trọn vẹn, cược rằng Nhị nương sẽ quăng đi niềm tin từng cố chấp.

“Không, các người sẽ không dễ dàng buông tha cho ta như thế, trước kia ta đối đãi với người cũng không tốt.” Tuy rằng Diêu Phụng Kiều vẫn có nghi ngờ, nhưng sắc mặt đã hòa hoãn hơn rất nhiều. Có thể là do bà đã nhiều năm lễ Phật, cho dù cũng không thành kính đến như vậy, nhưng mưa dầm thấm đất, ít nhiều gì tâm hồn cũng đã được tẩy rửa một chút.

Giờ khắc này, nàng thật sự cảm thấy mệt mỏi.

“Nhị nương, người đối xử với ta không tốt một người ta cũng không quên, ta vẫn chưa từng giấu diếm nửa phần căm hận của ta với bà, tất cả những gì các người làm với ta ta đều nhớ rõ, ta chỉ lờ đi truy cứu mà thôi.” Bởi vì vẫn còn những người tốt với nàng lắm, che chở cho nàng suôn sẻ bước tiếp.

“Điều kiện của người là gì?” Lòng của bà đã hoàn toàn dao động.

“Quên cái tên kia đi, quên cái bản đồ kia đi, từ nay về sau an tâm làm Nhị phu nhân của bà.”

Diêu Phụng Kiều lắc đầu, “Bọn họ sẽ không buông tha cho ta.....”

“Bọn họ sẽ lại càng không buông tha cho ta,” Tô Thanh Diệu cười nhạt, trong mắt không có một chút sợ hãi, “Hoặc là nên nói, cho tới bây giờ không có ai nghĩ rằng sẽ cho ta một con đường sống, nhưng ta vẫn ở đây, không phải sao?”

Kiểm trong tay từ từ buông xuống, trên khuôn mặt trắng bệch phủ kín sầu bi, “Cả đời ta rốt cuộc là vì cái gì?”

Đúng như nàng dự kiến, lòng cố chấp của Nhị nương cũng không sâu, làm một người giang hồ, nàng đấu đá cả đời, làm một nữ nhân, nàng mất đi nhiều lắm.

“Ta chỉ hỏi người một vấn đề cuối cùng. Nếu tàng bảo đồ là thật, như vậy bảo tàng đâu? Thật sự có bảo tàng?”

Tô Thanh Diệu nhìn về phía bà, không nói gì.

“Ha!” Diêu Phụng Kiều mắt mát cười như điên, rồi mới quăng kiếm mà đi.

Cả đời này của bà quả nhiên thật buồn cười!

Cùng lúc đó, cửa bị đánh mạnh mở ra, một bóng người nhanh như gió nháy mắt ôm Tô Thanh Diệu vào lòng.

Vào thời điểm giao hẹn Doãn Úy Lam vẫn không nghe thấy ám hiệu của nàng, biết ngay nàng lại một mình bóp méo kế hoạch. Nhưng mà hần hận nghiêng rằng nghiêng lợi cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ xúc động một cái ngược lại lại hại nàng. Ngay khoảnh khắc nghe thấy tiếng binh khí rơi xuống đất, hần cả kinh cả đầu trống rỗng, không chút nghĩ ngợi liền vọt vào trong.

“Thanh Diệu!”

Công lực Doãn Trạng Thanh không theo kịp huynh trưởng, cũng không rõ trong phòng đã xảy ra chuyện gì, vừa vào cửa liền thấy một cảnh tượng gây sốc. Hân dụi dụi mắt –

Đại ca lại có thể ôm Tô đại phu chặt cứng không buông?

Hân liếc về phía bên cạnh. Văn tỷ tỷ đã được an trí ở giữa đệm chăn, ngủ thật an ổn, sắc mặt cũng hồng nhuận lên nhiều.

Chỉ có điều là..... Nhìn nhìn lại huynh trưởng vẫn không có ý buông tay ý ra của mình, cùng với Tô đại phu trên người vết máu. Ai tới nói cho hân biết, chuyện này rốt cuộc là sao?

“Ta không sao.” Tô Thanh Diệu trấn an nam nhân đang cứng ngắc của mình, nhưng khi bị đụng tới miện vết thương trên gáy, hít một ngụm khí lạnh.

“Muội đã hứa với ta, cam đoan mình sẽ an toàn!” Châm chú nhìn sát vào nàng, trong mắt đầy lửa giận.

“Muội làm rồi mà, muội đi ra cả người đầy đủ, chuyện gì cũng không có.” Cười đến hơi hơi suy yếu, cúi đầu một cái, lúc này mới phát hiện mình cũng đổ không ít máu. Mới vừa rồi Nhị nương bị kích động, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng thân kiếm cũng bị dùng không ít lực đạo.

Doãn Úy Lam nhìn vết máu đã khô khô trên gáy nàng, cùng với bên bả vai bị ướt đẫm máu, giọng điệu của hân càng thêm trầm thấp, “Biết ngay là muội tên tiểu lừa đảo này sẽ không biết giữ lời hứa mà.”

“Nào có, chỉ là định nghĩa lời hứa của chúng ta có chút khác nhau thôi.” Nàng cũng đơn giản không giả vờ gì, cứ vậy mà khép mắt dựa vào trong lòng hân, để mặc vết máu nhiễm lên áo hân.

Chuyện gì có thể làm được, nàng vẫn hi vọng có thể tận lực chia sẻ cùng hân. Cho dù Nhị nương bị đại ca bắt, trong lòng hân nhất định cũng sẽ vì thẹn với Trạng Thanh mà khó chịu, cho nên nàng mới thử dùng một phương pháp khác giải quyết vấn đề.

“Sau này không được chơi chữ với ta nữa!”

“Ừm,” Tô Thanh Diệu gật đầu thuận theo, “Muội mệt.” Phải vừa hết sức chăm chú hạ châm đồng thời còn đối phó với một nữ nhân bị rối loạn cảm xúc, nàng thật sự mệt muốn chết rồi.

“Ta đỡ muội đi nghỉ ngơi.” Nói xong, Doãn Úy Lam giúp đỡ nàng, quay đầu dặn dò, “Trạng Thanh, bên này giao cho đệ giải quyết.”

“Ách..... Dạ, đại ca.”

Doãn Trạng Thanh vừa vô cùng bội phục mình còn có thể phát ra âm thanh, vừa trợn mắt há hốc mồm nhìn huynh trưởng nhà mình ôm Tô Thanh Diệu cực kì thân mật rồi đi.

Thật sự... thật sự không phải mất hân có vấn đề ư?

Không phải đại ca rất chán ghét Tô đại phu đấy ư?

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

Ra khỏi phòng, Doãn Úy Lam đơn giản ôm lấy nàng mà đi.

Nghe nhịp tim vững vàng của hân, Tô Thanh Diệu cả người mệt gần như cùng nhau nảy lên theo bước chân hân, khi bị đặt ở trên giường, nàng gần như đã là nửa mê nửa tỉnh.

“Đây là?” Nàng mơ mơ màng màng hỏi.

“Trong phòng ta.”

“Sao không đi tây sương phòng?” Nàng nghĩ hân sẽ đưa nàng trở về chứ.

Doãn Úy Lam trừng mắt nhìn nàng một cái. Bây giờ vẫn còn sức mà nháo hân?

Lúc trước sắp xếp cho nàng ở Tây sương phòng hẻo lánh, là muốn dời lực chú ý của mọi người tới trên người kẻ nguy trang kia, đương nhiên để tiện việc

gặp riêng cũng là một nguyên nhân trong đó. Nữ nhân yêu dấu ở ngay bên người, mỗi ngày sờ không được, chạm không thể, còn phải cực lực che giấu nhưng nhớ làm ra vẻ lạnh nhạt, đáng giận nhất là, nữ nhân này còn chắc mẫm rằng hần sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, giữa ban ngày ban mặt mặc sức mà khiêu khích, nếu không phải hần muốn để lại đường lui cho mình, mười phần mười sẽ bị nàng chọc tức đến học máu.

Đúng vậy, bỏ xuống vẻ ngoài xa cách ôn hòa, nàng chính là cái loại người mê nháo ác liệt này.

Tô Thanh Diệu cười lấy lòng, “Muội chỉ là muốn nói, quần áo tắm rửa của muội còn đặt ở bên kia.”

“Sáng mai gọi người đưa tới là được.”

“Muội muốn thay bây giờ aiz.” Quần áo dính máu ướt sũng dán trên người thật là khó chịu.

“Muội ngủ một giấc mặc nhiều như vậy làm gì? Dù sao thời tiết cũng không lạnh, cộng với trung y bôi hết ra luôn, đỡ phải mất công.” Hần thấy đóng quần áo dính máu kia liền bức bội. Doãn Úy Lam vừa quở trách, vừa bưng nước ấm tới giúp nàng rửa sạch miệng vết thương.

Ai mất công a?

Nàng rất muốn cãi lại, nhưng..... Quên đi, giữa bọn họ cũng không ai để ý chuyện này. Thế là nàng bắt đầu đưa tay cởi áo.

Khi động tới chỗ bà vai, nàng thấy cách hần xử lý miệng vết thương cũng hơi thành thạo, không khỏi đắc ý nói: “Đại ca, cách băng bó của huynh vẫn là muội dạy đấy nhé..... Đau đau đau, đại ca?”

Một tiếng “Đại ca” làm trái tim Doãn Úy Lam run lên, khí lực trên tay hạ xuống cũng nặng hơn vài phần. Rõ ràng Trạ Thanh cũng gọi hần như vậy, nhưng khi nghe hai chữ kia trôi ra từ miệng nàng, không biết bị trúng tà phép gì, luôn làm cho hần kích động mà lại vô cùng an tâm.

“Năm ngoan đừng lộn xộn,” Cẩn thận rửa sạch miệng vết thương cho nàng, giọng hần lại trở nên dịu dàng, “Đã lâu không nghe muội gọi ta như thế.” Từng có lúc, hần nghĩ rốt cuộc mình không có duyên nghe thấy một tiếng “đại ca” này nữa.

“Huynh thích, sau này mỗi ngày muội sẽ gọi cho huynh nghe.”

“Chỉ cảm khái mà thôi,” Hần liếc nhìn nàng, “Muội biết ta thích muội gọi bằng cách khác.”

Tô Thanh Diệu nhẹ cười, lập tức nhớ tới chiến quả (gần như chiến lợi phẩm) lớn nhất hôm nay.

“Bà ấy đồng ý thu tay lại.”

“Muội tin tưởng bà ta?” Doãn Úy Lam giương mắt, đối diện đôi mắt trong như nước của nàng.

“Muội tin, vì Thanh đệ, bà ấy sẽ.” Nhị nương chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, sẽ không bước lên vết xe đổ của Doãn Tuấn.

Doãn Úy Lam chà lau vết máu trên người nàng, ngón trỏ xẹt qua đồ đằng trên lưng nàng, “Thanh Diệu, muội biết không? Có đôi khi ta hận cha mẹ muội, tựa như muội hận cha ta vậy, bọn họ đã thiếu muội tình thân, lại còn nhẫn tâm tăng thêm tai hoạ trên người muội nữa.”

Tô Thanh Diệu nhìn hần, mãi không nói gì.

Là cha mẹ nhẫn tâm như thế nào, mới đưa cái loại ấn ký sẽ mang đến tai ách này ấn lên trên người cho một đứa nhỏ? Vì cái bản đồ vớ vẩn kia, vì cái bảo tàng chưa từng tồn tại kia, một trận tình phong huyết vũ trên giang hồ, Tương Nhi lại trở thành vật hi sinh vô tội nhất trong trận tranh đấu này. (nghe y như phim “Giờ cao điểm” của Thành Long í)

Mỗi khi hồi tưởng lại đoạn chuyện cũ này, Doãn Úy Lam đều đau lòng khó dứt.

Năm đó, phụ thân Doãn Tuấn giương cao cờ hiệu tru sát (giết sạch) tà ma ngoại đạo, lãnh đạo võ lâm chính phái vây công Nguyệt Ma Điện, sau lưng thì lại ở trong lúc Nguyệt Ma Điện chết thảm nghiêm trọng, cướp đi Tương Nhi bị nghe nói là con đường duy nhất đến tàng bảo đồ, đồng thời tuyên bố ra bên ngoài rằng đang nhận nuôi một bé gái mồ côi, kì thực muốn dựa vào chuyện này tiếp tục điều tra tung tích tàng bảo đồ.

Tương Nhi sáu tuổi vào Hiếu Kiếm sơn trang ở, cùng hần và nhị đệ Trạ Thanh sinh hoạt chung sáu năm, lúc đó, nàng là tiểu muội mà hần thương yêu nhất, là tiểu tỷ tỷ Trạ Thanh yêu thích nhất.

Nói thì cũng kỳ quái, ai cũng nói tâm tính hần cao ngạo, khó gần, chỉ có Tương Nhi nhìn ra được hần bề ngoài lạnh lùng nhưng trời sinh tính tình nhân từ, mà hần cũng rất có hứng thú đối với tiểu nha đầu trong ngoại không đồng nhất này, cứ nhíu cứ chỉ (lâu ngày), hai người bước lại gần nhau hơn. Ở trong mắt hần, Tương Nhi thông minh lại biết cách ẩn giấu trước mặt người khác, so với danh môn khuê tú, giang hồ hiệp nữ bên ngoài thú vị hơn không biết bao nhiêu.

Khi đó hần nghĩ, chờ qua ba, bốn năm nữa, nhất định sẽ tìm hộ một người trong sạch, cho cô muội muội bảo bối này phong cảnh xuất giá (xuất giá một cách rạng rỡ, vinh quang, nở mày nở mặt). Đối phương vừa phải nhân phẩm tốt, thân thể tốt, vừa phải biết thưởng thức ưu điểm của nàng, tuyệt đối không thể lấy giáo điều cổ hủ mà vây khổn nàng, phải cho tài trí thông minh của nàng có chốn dụng võ, nếu không nàng sẽ không vui vẻ, đương nhiên, quan trọng nhất chính là, đối phương không thể sau khi kết hôn bức nàng bất hòa với đại ca này — nay ngẫm lại, những điều kiện này không phải định ra vì chính mình đấy thôi sao?

Ham muốn độc chiếm như vậy, còn bảo cái gì tình cảm huynh muội chứ?

Kí ức thời thơ ấu đã thúc đẩy tâm lí nàng trưởng thành sớm, hẳn tự cho mình là thông minh, trong phương diện này chậm hơn nàng một bước. Thế là, cô gái mới tình đầu, thiếu niên lại là đầu gối, hậu tri hậu giác (biết chậm thấy muộn).

Thăng đến năm ấy nàng mười hai tuổi, chuyện trên vai nàng có giấu bản đồ bị phụ thân phát hiện, hòa thuận giả dối nháy mắt như bị phá tan thành từng mảnh. Phụ thân cả đời đều truy tìm tám tầng bảo đồ như một lời thách đố kia, đã đến mức độ cố chấp, mà sau khi có được, đương nhiên sẽ không để cho người khác dòm ngó, thế là tuyên án vận mệnh của Trương Nhi — chết.

Hắn chỉ cảm thấy phụ thân điên rồi, không chút nghĩ ngợi liền mang nàng chạy trốn. Dọc đường đi truy binh thật mạnh, tình cảnh bọn họ hung hiểm lại khôn khổ, một kẻ tử nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, không cần dãi gió dầm sương như hắn, chỉ đau lòng nàng phải cùng chịu khổ, chỉ biết phải bảo vệ đóa hoa nhỏ hân ân yếm nhất tránh được trận kiếp nạn này.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không thể bảo hộ nàng, ngược lại, đến lúc cuối cùng là nàng bảo hộ hắn.

“Đại ca!” Trong nháy mắt khi bóng dáng nhỏ nhắn nhìn thấy mũi tên nhọn, không chút do dự đỡ thay hắn, máu tươi nhuộm đỏ quần áo của nàng.

“Trương Nhi!” Hắn như phát cuồng xông lên phía trước, lại bị thị vệ nhà mình ngăn lại.

“Đừng tới đây!” Nàng ngẩng đầu, giống như liếc mắt một cái nhìn thấu vào đáy lòng đang đổ máu của hắn. “Đại ca, đủ, tình ý của huynh dành cho Trương Nhi, đủ nặng!”

Gió núi từng trận, ánh mắt của nàng nồng nhiệt mà kiên định, khúc môi tràn đầy máu lại mang theo nụ cười, một màn đó, cả đời hắn đều không quên được.

“Không, không đủ! Đại ca mang muội đi. Khụ!” Cố gắng vận nội công, cấp hỏa công tâm (đại khái bị tổn thương đi), hắn thấy cổ họng ngọt một cái, nôn ra một búng máu.

“Đại ca!” Về mặt nàng căng thẳng.

“Ta không sao, ta vẫn còn có thể mang Trương Nhi đi!” Nói xong, hắn lại muốn tiến lên.

“Đại ca, nghe muội một lần, trở về đi.” Giọng nói hơi hơi rung động, nàng nhắm mắt ổn định hơi thở, khi mở ra một lần nữa, lại là một mảnh quyết tuyệt (quyết tâm vĩnh biệt), “Đại ca, Trương Nhi không uống canh Mạnh Bà, kiếp sau trở về tìm huynh, huynh nhất định phải chờ muội!”

Thân ảnh nhỏ nhắn lao đảo chạy vội vài bước, thả người nhảy, rơi xuống khe núi. Hắn gãy dựa cánh tay gần như trật khớp mới thoát khỏi sự kìm kẹp. Nhưng khi vọt tới vách đá, ngay cả mắt cá chân của nàng cũng không bắt lấy kịp.

“Trương Nhi!”

Doãn Úy Lam đột nhiên bừng tỉnh.

Tô Thanh Diệu nâng tay lau trán hắn, “Xảy ra chuyện gì?”

Rửa sạch miệng vết thương xong, đã là canh bốn. Lại nói tiếp, trước đây bọn họ cũng chia cách mấy tháng, gặp lại lại ngại tình thế phải lén lút, chuyện ôm nhau đi vào giấc ngủ đơn thuần thế này thật ra cũng có đã lâu.

“Đánh thức muội?” Hắn có chút chán nản.

“Không có, huynh biết tính muội mà, trời sáng thì ngủ không được.” Chân trời đã nổi lên ánh sáng, trong phòng ánh vào một vài ánh mặt trời.

Doãn Úy Lam không khỏi thở dài. Ngủ ngắn có phải cũng là một biểu hiện của sự không có cảm giác an toàn hay chăng? Nhiều năm như thế, rốt cuộc nàng cũng vẫn không thể quên tràng kinh tâm động phách năm đó.

Thấy hắn không nói lời nào, Tô Thanh Diệu lập tức biết hắn đang nghĩ đến cái gì.

“Đại ca, huynh đừng nghĩ nhiều, đây là thói quen lâu năm của muội, không phải muốn sửa là có thể sửa được.”

Nghĩ nghĩ, cuối cùng hắn quyết tâm hạ quyết định nói, “Ngày mai ta sẽ gọi người hủy chỗ ở cũ của muội đi.” Hắn biết nàng chán ghét mọi thứ liên quan đến quá khứ Văn Trương Văn.

“Không sao,” Nàng đương nhiên là hiểu tâm ý của hắn, “Huynh có tình cảm với nơi đó, muội biết.” Khác với nàng, đối đại ca mà nói, nơi đó tràn ngập kí ức tuổi thơ tốt đẹp, hắn sẽ tiếc nuối, sẽ hoài niệm, sẽ cố ý lấy thân hình che tầm mắt cho nàng, chuyện đó nàng đều biết hết.

“Nhưng mà.”

Dù sao nàng đã ở bên người, hắn còn giữ chỗ đó làm gì.

“Đại ca,” Nàng vui mình vào trong lòng hắn, hấp thu càng nhiều ấm áp, “Vài năm này, là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời muội, chuyện trước kia muội đã phai nhạt, mà đó đều là nhờ huynh.”

Cho dù hiện tại, ông trời muốn lập tức lấy lại tất cả, nàng cũng sẽ không oán hận gì, nàng thấy đủ, thật sự thấy đủ. Chỉ có điều, nàng biết nói như vậy tất nhiên là đại ca sẽ không thích nghe, như vậy thì nàng không nói.

Doãn Úy Lam lắc đầu, “Lúc trước cứu muội là Vô Trần, không phải ta.”

“Sự phụ lão nhân gia là ân nhân của muội, muội tất nhiên là không thể quên rồi.”

Không chỉ sự phụ, sư tỷ Ô Diệc Phi, sư huynh Mộ Vô Cực đều là những người thập phần quan trọng trong cuộc đời nàng.

Chỉ là nàng yêu ghét quá mạnh, nói cho cùng thì cũng không phải là người thích hợp tu hành, lưu lạc giang hồ tự sinh tự diệt cũng là chuyện sớm hay muộn, cho nên cuối cùng bị trục xuất sư môn, nàng cũng không bất ngờ.

Thiên Cơ phái không giống những môn phái giang hồ môn khác, hoặc là nên nói, điều cầu là tâm tình, người có chí không ở đây giữ lại vô ích, chẳng bằng mang theo một thân bản lĩnh đi du lịch giang hồ còn tốt hơn. Sự phụ tất nhiên là cũng nhìn thấu điểm này.

Sư môn ân trọng như núi, chuyện đó không thể không nói, nhưng nếu chỉ như vậy, nàng sẽ không là Tô Thanh Diệu hôm nay.

“Đại ca, huynh cũng đừng quên, muội trời sinh thường ngờ vực vô căn cứ, tính cách xem thì khéo léo, nhưng kì thực rất cực đoan, nếu bỏ mặc muội tự sinh tự diệt, nay đã đi lung tung trả thù từ lâu, có khi còn chết ở trên tay kẻ thù nào cũng không chừng. Là nhờ huynh vẫn ở bên muội, dẫn đường cho muội, muội mới chưa lên trời, còn tin rằng trên đời này vẫn có điều tốt đẹp.” Tô Thanh Diệu cười cười, “Quan trọng nhất là, đại ca, huynh đừng quên, muội luôn thích tự cho là đúng, không phải huynh nói, muội nghe không lọt tai.”

Cho nên không có hắn, nàng chắc chắn không được.

Doãn Úy Lam nhìn nàng, vẻ mặt mềm xuống, “Dù sao cũng chỉ có mình muội nói.”

Làm sao hắn có thể không rõ tâm tư của nàng chứ.

Nàng dùng phương thức nguy hiểm như thế thử ra tâm ý của Nhị nương, chỉ có thể là vì thay hắn giữ lại người huynh đệ Trại Thanh này, nàng biết lẽ loi một mình rất khô, cho nên không muốn hắn cũng nếm trải điều này. Nghĩ, hắn càng dùng sức ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng.

Chiếc đầu để dưới cằm hắn cười khế, “Hôm nay đại ca thật là quân tử.”

Lại nói tiếp, lúc này toàn thân nàng chỉ còn một cái yếm và tiết khổ, không kém khóa thân bao nhiêu, mà móng vuốt Lộc Sơn của ai đó lại vẫn thành thật đặt ở bên hông nàng không nhúc nhích đâu.

Biết nàng cố ý nói sang chuyện khác không cho hắn đau buồn, Doãn Úy Lam vừa thương vừa xót, cũng theo nàng nói: “Muốn biết nguyên nhân không?” Kỳ thật không phải hắn muốn quân tử, mà thật sự là không thể không như vậy.

“Bởi vì muội có thương tích.” Hắn luôn thật thương tiếc nàng.

“Đó là thứ nhất, thứ hai là.....” “Hắn vẫn không cam lòng nói: “Khi muội gọi ta là “đại ca”, ta làm chuyện kia sẽ không được tự nhiên, giống như đang..... khi dễ muội vậy.” (dễ thương 22)

Tô Thanh Diệu lúc này thật sự muốn cười ra.

“Có cái gì khác nhau sao?” Kêu thế nào cũng không phải đều là hắn? Hắn không dễ chịu nàng cũng không biết, dù sao mỗi lần đều không thấy hắn từng thu liễm lần nào. Nàng len lén liếc nhìn hắn một cái.

“Không giống như vậy, aiz, muội không hiểu.” Doãn Úy Lam quăn.

Tình cảm giữ bọn họ, vốn ngoài tình yêu nam nữ, còn có tình nghĩa huynh muội, mà mỗi lần nàng gọi hắn là “đại ca”, cảm giác giữa huynh muội liền dày đặc thêm một chút, hắn liền cũng chỉ muốn bảo vệ nàng, che chở nàng, không cho nàng chịu nửa phần ủy khuất. Có thể là trong tính cách của hắn còn một phần yếu tố có nề nếp đang quấy phá đi, giới hạn nhân vật hắn định ra cho chính mình quá rõ ràng. Cho nên hắn mới nói, hắn càng thích nghe nàng gọi hắn bằng một cách xưng hô khác, chính là –

“Vậy thì đại ca, huynh lại hát cho muội nghe đi?” Nàng không sửa miệng.

Doãn Úy Lam nhú mày, “Muội vẫn thích nghe như vậy, hát đi hát lại ta cũng chỉ biết hát có mỗi bài đó.”

“Muội cũng thích nghe.”

Hắn nhìn nàng, cuối cùng thở dài, áp đầu nàng vào trước ngực mình, hừ nhẹ nói: “Nhân duyên gắn bó, ước hẹn cùng quân.....”

Đột nhiên –

“Đại ca! Đại ca!” Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa kịch liệt.

“Trạm Thanh,” Doãn Úy Lam mặt nhăn nhúm, “Tiểu tử này lại đang gấp cái gì?”

“Đại ca, mau đứng lên, không tốt, Tô đại phu nàng.....”

Tô Thanh Diệu ngẩn ra, lập tức giống như đã đoán được cái gì.

“Tô đại phu nàng biến mất!” Một đêm nghỉ đông nghỉ tây ngủ không tốt, mới vừa rồi hần mới chạy tới Tây sương phòng muốn tìm Tô đại phu giải thích nghỉ hoặc, ai ngờ trong phòng vốn không có ai, đêm qua là đại ca tự mình đưa Tô đại phu trở về nhà, sao lại trở thành như vậy chứ?

Ngay sau đó, hần tựa hồ nghe thấy tiếng vật nặng gì đó va chạm cùng với..... tiếng cười, rất quen thuộc, giống như là..... Tô đại phu.

Không thể nào?

Hần bị chính suy đoán lớn mật của mình làm hoảng sợ.

“Trạm Thanh, nàng không mất tích.” Giọng Doãn Úy Lam có chút bức bối truyền ra, lập tức lại đè thấp giọng thúc giục, “Vi “Tô đại phu mất tích” kia, đừng lo cười nữa, nói gì đi chứ.”

Doãn Trạm Thanh há hốc mồm. Giọng điệu này..... Là cái băng son đại ca thường ngày kia sao?

Sau một trận tiếng cười như chuông bạc nữa, mỡ thần y vẫn tiếp tục nhin cười mới lên tiếng, “Nhị trang chủ, ta không sao, phiền huynh quan tâm.”

Ngay sau đó, là một trận âm thanh tay chân luống cuống, trong đó còn kèm theo “Đừng nao loạn, mau mặc quần áo!”, “Huynh đạp quần muội”, “Nguy rồi, quần áo tắm rửa của muội còn để ở Tây sương phòng mà!” Loại hô nhỏ này, có Tô đại phu, nhưng lại cũng có đại ca.....

Tên gốc cũng biết nam nữ trong phòng là đang như thế nào.

Sau một lúc lâu, cửa “Chi nha” mở ra một cái khe, Doãn Úy Lam lộ đầu ra trước, “Trạm Thanh, tới đứng lúc, gọi người đi Tây sương phòng lấy quần áo với tay nải của nàng đi.”

“Sao huynh lại ném quần áo của muội!” Trong phòng truyền đến tiếng Tô Thanh Diệu kháng nghị.

“Đính một đồng máu như vậy, khi không để lại dọa người a? Mặc của ta trước đi!” Hần quay đầu lại bác một câu, tiếp tục dặn dò đệ đệ, “Ngay cả hành lý với hòm thuốc của nàng cũng lấy lại đây hết đi.” Dù sao sau này cũng không ở bên kia nữa.

Doãn Trạm Thanh đương trường hóa đá. Hần..... Hần không có nghe lầm chứ, băng son đại ca đang nói giỡn hay sao?

Nhìn thấy đệ đệ đáng thương vẫn chưa trở về Trái Đất, Doãn Úy Lam hảo tâm thúc hần một cái, “Đừng thất thần, đi nhanh về nhanh.”

Kèm theo tiếng nói, ván cửa va ngay vào chóp mũi của hần, phát ra tiếng vang rõ ràng.

Trong đầu hần đang cố gắng tiêu hóa tình hình chính mình vừa nhìn thấy, thậm chí còn quên đi gọi hạ nhân, tự mình chạy tới Tây sương phòng lấy đồ về.

Cứ như vậy, qua nửa nén hương nữa, sau khi hai người trong phòng rửa mặt chải đầu thỏa đáng mở cửa, Doãn Trạm Thanh cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình.

“Đại ca!” Chuyện này có hơi quá đáng.

“Chuyện gì?” Doãn Úy Lam trầm mặt xuống, không giận mà uy.

Doãn Trạm Thanh ngẩn ra, không khỏi lại có chút sợ hãi.

Hần đương nhiên không biết lúc này Doãn Úy Lam đang tính toán cái gì — nghĩ cũng biết tên tiểu tử này đang muốn đòi nợ, lúc này không xuất ra uy nghiêm huynh trưởng đi áp, còn đợi đến khi nào?

“Khụ!” Tô Thanh Diệu có chút không nhin được hành vi khinh người quá đáng của người nào đó. Còn dám nói tính cách nàng ác liệt, trong ngoài không đồng nhất? Nàng thấy hai người bọn họ chính là tám lạng nửa cân.

Doãn Trạm Thanh cả kinh, chính nghĩa thiên phú lại bùng lên, “Đại ca, sao huynh lại có thể như vậy? Huynh làm cho đệ vô cùng thất vọng!”

“Gần đây ta thật đúng là thường xuyên làm đệ thất vọng thì phải.” Doãn Úy Lam hừ lạnh.

Thái độ không cho là đúng kia với hần mà nói, không cần nghi ngờ chính là lừa cháy thêm dầu, “Đại ca, đệ vẫn kính huynh là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, ai ngờ vậy mà hôm nay huynh lại làm ra hành động bại hoại môn phong như thế!”

“Nguyện nghe chỉ dạy.”

“Huỳnh.” Doãn Trạ Thanh quả thực không thể tin được đây là câu trả lời của huỳnh trưởng, “Trước đây đệ chỉ biết là huỳnh với Tô đại phu tính cách bất hòa mà thôi, không ngờ huỳnh lại ti bỉ đến thế này, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn làm chuyện phá hư danh tiết người ta, huỳnh là trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, không cần sợ bị người trong thiên hạ nhạo báng hay sao. Uổng công đệ còn nghĩ những năm gần đây huỳnh vẫn cuồng đại không dứt với Văn tỷ tỷ, kết quả huỳnh.”

“Nhị trang chủ.” Giọng nói của Tô Thanh Diệu lúc nào cũng làm cho người ta cảm thấy như đắm mình trong gió xuân, đáng tiếc lúc này Doãn Trạ Thanh không thể nghe lọt bất cứ thanh âm gì.

“Tô đại phu, cô không cần lên tiếng vì huỳnh ấy, ta biết cô có ý với hắn, nhưng kẻ bất nghĩa này thật sự đáng cho cô phó thác sao chứ? Việc này là Hiều Kiếm son trang thẹn với cô, tất nhiên ta muốn đại ca phải cho cô một cái công đạo!” Hiều nhiên là hắn đã thật sự tức giận, sắc mặt biến thành hồng nhợt, lòng đầy căm phẫn.

Nàng bắt đầu dĩ, trừng Doãn Úy Lam một cái, “Giải thích.” Người này nhất định là đang mang thù, chỉ bởi vì lần trước Trạ Thanh lên hắn “tự đề cử mình là nam nhân vĩ đại hơn” cho nàng.

“Huỳnh ấy còn cái gì mà giải thích?” Doãn Trạ Thanh không khỏi bắt công thay cho thương tổn của nàng, “Biện pháp ngay lúc này là, đại ca, huỳnh lập tức lấy Tô đại phu vào cửa, trách nhiệm này huỳnh phải chịu!”

Hay cho một thân chính khí nghiêm nghị!

Tô Thanh Diệu quả thực nên giờ tay cổ vũ cho Doãn Trạ Thanh.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, cái loại người bên trong lười nhác đến mức tốt độ như Doãn Úy Lam, vậy mà lại có một nhị đệ cốt cách chính nghĩa mười phần như thế! Bị cảm xúc dâng trào của Doãn Trạ Thanh ảnh hưởng sâu sắc, nàng không khỏi thuận theo hưởng ứng “Tốt”, rồi không bắt ngờ gì đôi lấy một cái liếc khinh bỉ của Doãn Úy Lam.

Buông ly trà, hắn trầm ổn nói: “Trạ Thanh, rốt cuộc là đệ đang bắt công cho tổn thương của Văn tỷ tỷ của đệ, hay là vì Tô đại phu?”

Doãn Trạ Thanh ngẩn ra, vừa muốn nói chuyện lại bị huỳnh trưởng đánh gãy, “Vô luận là người nào, tâm ý của đệ đều đã được nhấn đến, hơn nữa đôi phượng còn cảm động vô cùng.” Hắn phiêu mắt sang người nào đó đang xem náo nhiệt.

“Đại ca, rốt cuộc là huỳnh muốn nói cái gì?” Doãn Trạ Thanh nhủ mảy.

“Rất đơn giản,” Doãn Úy Lam cười cười thật tao nhã, chợt xoay người đối diện với Tô Thanh Diệu, “Tô đại phu, cảm phiền nói cho nhị đệ ta biết, bình thường muội xưng hô với ta thế nào?”

“Gọi là “trang chủ” nha!” Nàng cười dài trả lời, rước lấy cái trừng mắt của hắn. Ách. Được rồi, không náo loạn. “Gọi là “đại ca” a.”

Đi? Doãn Trạ Thanh giật mình một lần nữa.

Vì sao Tô đại phu cũng gọi đại ca hắn là “đại ca”?

Doãn Úy Lam có vài phần vừa lòng gật đầu, “Ta nói rồi, giờ ta mà nghe hai chữ này thì lại thích cảm khái, ta cũng từng nói ta thích muội dùng một cách xưng hô khác.”

Tô Thanh Diệu biết hắn lại muốn phá người ta, trong lòng thờ dài rất nhiều, vẫn theo ý hắn, ngọt ngào kêu một tiếng – “Tướng công.”

Nháy mắt đầu Doãn Trạ Thanh trống rỗng.

Nàng vẫn cười dài như trước, mở miệng ra lại là một sự thật kinh thiên động địa.

“Nhị trang chủ, ta với tướng công nhà ta, cũng chính là đại ca huỳnh Doãn Úy Lam, đã thành thân gần năm năm.”

Năm năm.

Đúng vậy, thời gian quả thực mau.

Một màn kinh tâm động phách bên vách núi đen nhোáng mắt một cái đã sắp thành chuyện của mười năm trước, nàng nhớ mang máng về mặt thống khổ của đại ca dưới phong hoa nguyệt dạ đêm đó.

Đủ, thật sự đủ! Đại ca mang nàng chạy xa như thế, trên lưng gánh nhiều như thế, phần tình nghĩa này đã đủ cho nàng sống không uổng phí cuộc đời này. Cho dù hắn đối với nàng chỉ có loại tình cảm huỳnh muội thì đã sao? Nàng vẫn luôn là bảo bối trân quý trong cuộc đời hắn; Chỉ có thể là “muội muội” thì đã sao? Ít nhất trong lòng hắn có nàng.

Gió lạnh thấu xương quét vào mặt nàng rất đau, thì ra đây là tự do, cảm giác bay bay cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng, hoặc chính bởi vì

không có vòng ôm chắn gió kia.

Trên thực tế, nàng cũng không có cơ hội cảm giác được bất cứ va chạm gì, khi nàng còn ở giữa không trung đã hôn mê từ lâu.

Chỉ là, trong mộng, nàng thống khổ.

Lần tỉnh lại tiếp theo là do bị đau tỉnh, tựa hồ như xương cốt cả người đều bị chặt đứt.

Sau khi chết đi người ta đều thống khổ như thế sao,

Nếu vậy, đại ca, huynh nhất định phải sống lâu trăm tuổi a.

Sau một lúc thật lâu, nàng mới từ từ mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường, hình như đang ở trong một gian nhà gỗ.

Vậy mà lại không chết? Ý thức được chuyện này là thực, trong nháy mắt tim nàng đập thật mạnh.

“Muội tỉnh?” Một cô gái xinh đẹp như búp bê sứ trắng ló đầu vào, bốn mắt nhìn nhau, Văn Trương Vân bản năng lộ ra cảnh giác, mà trong mắt cô gái lại chỉ có hưng phấn.

“Sư tỷ, nàng là người, không phải chim chóc, sẽ không giống Tiểu Vũ nhìn thấy tỷ đầu tiên sẽ nhận tỷ làm mẹ.” Thiếu niên áo xanh đứng sau lưng tiểu mỹ nhân thở dài bất đắc dĩ.

Nhìn chăm chăm tà áo xanh kia, Văn Trương Vân có chút xuất thần.

Đại ca cũng thích mặc màu lam. Chỉ có điều màu lam của đại ca, trong thuần nhiên lại mang theo nặng nề, lộ ra hơi thở làm cho người ta tin cậy. Mà thiếu niên màu xanh này, quá mức trong trẻo lại quá mức tinh khiết, không thích hợp trần thế đục ngầu này.

“Vô Cực, trông ta giống như không có kiến thức lắm sao chứ?” Tiểu cô nương xinh đẹp cùng tuổi với nàng, trong lúc lơ đãng đôi mắt lại lộ ra vẻ lạnh nhạt làm cho nàng quen thuộc, nhưng trước đây đại ca rất ít khi dùng vẻ mặt lạnh lùng đối với nàng.

“Đây là đâu?” Nàng nghe thấy giọng nói của mình vô cùng khàn khàn.

“Tàng Vân Phong.” Thiếu niên thanh lịch thì giọng nói cũng ôn nhuận như gió xuân, làm cho người ta nghe thấy rất thoải mái.

Tàng Vân Phong? Hình như nàng đã từng nghe nói chỗ này rồi.

“Bây giờ muội cảm thấy thế nào?” Vốn tưởng rằng vị tiểu mỹ nhân kia sẽ có tính cách lạnh lùng như vẻ ngoài của mình, không thể tưởng tượng được mở miệng ra câu đầu tiên lại là một câu đầy quan tâm như vậy.

“Đau.” Nàng ăn ngay nói thật.

“Uống thuốc đi.” Thiếu niên bưng bát thuốc trên bàn đưa tới, “Sư phụ nói, muội tỉnh tất nhiên sẽ thập phần khó chịu, uống cái này sẽ đỡ hơn nhiều.”

“Àn.” Lần đầu tiên, một người luôn nghi ngờ trầm trọng như nàng lại không phòng bị như vậy, nhận lấy sự quan tâm của hai người xa lạ cùng tuổi này. Có lẽ đơn giản bởi vì bị thương nặng thông suốt ra; Có lẽ là duyên phận, làm cho nàng liếc mắt một cái liền tin tưởng đã biết hỏi giao vận may, gặp người tốt, dù sao sau này, hai người này một người trở thành đại sư tỷ miệng chưa ngoa tâm đầu hủ của nàng, một người trở thành nhị sư huynh miệng đầu hủ tâm cũng đầu hủ nốt.

“Muội tên gì?” Thiếu niên áo xanh hỏi.

Nàng nhìn thấy từng tia ánh sáng xuyên qua những chiếc lá già cỗi, từng tia từng tia nhẹ nhàng giống như những sợi dây đàn mảnh mai xinh đẹp nhất, theo lá lao xao tạo nên những giai điệu không tiếng động. Ánh mặt trời ôn hòa mà yên tĩnh, đó là màu sắc mà nàng thích nhất, vốn tưởng rằng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ rằng còn có thể nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp như vậy, xem như ông trời cho nàng một bắt đầu mới sao?

Nhưng mà.....

Ngay cả như vậy, nàng vẫn không muốn quên đại ca.

“.....Không có.”

Nhưng nàng lại phải quên, nếu sự tồn tại của nàng chỉ mang đến cho hán tai ương vô tận.

“Cái gì?”

Nàng ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Không có, ta không nhớ nổi tên, chưa từng có đi.”

“Hử?”

Thế là, mười hai tuổi, Văn Tương Vân chết, Tô Thanh Diệu sinh, tên là do nhị sư huynh Mộ Vô Cực theo ngày sinh tháng đẻ của nàng giúp nàng đặt, nàng cũng trở thành tam đệ tử của Vô Trần Tử chuyên nghiên cứu kỳ hoàng thuật (bao gồm thiên văn, đấu số, kỳ môn, độn giáp, trù nham, dịch dung...), là “Phù Dung Y Tiên” tâm địa Bồ Tát trong miệng người giang hồ.

Nàng không nghĩ tới, bốn năm sau, nàng lại gặp được Doãn Uy Lam.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 5

Nhoáng mắt một cái, bốn mùa xuân thu trôi qua, Tô Thanh Diệu mười sáu tuổi.

Y thuật không thể giống như những thứ khác, cần càng nhiều kinh nghiệm càng tốt, bởi vậy tuy nàng nhập môn trễ nhất, lại trở thành người đầu tiên trong ba sư huynh muội xuống núi du lịch, hành y tế thế, tôi luyện y thuật, nay đã có chút danh tiếng.

“Tô đại phu, thật phiền cô, nếu không khuyên tử nhất định khó giữ được tánh mạng.”

“Đừng vậy Tô đại phu, ân tình của cô chúng ta suốt đời khó quên.”

Vợ chồng chương quỳ khách sạn Cao Thăng lời kéo nàng, một phen nước mắt nước mũi nói cảm ơn.

Tô Thanh Diệu bắt đầu đi. Quả nhiên vừa rồi nàng không nên bận tâm lễ phép mà ở lại.

“Vệ chương quỳ, Vệ phu nhân, ta nói rồi, cái này ít nhiều là nhờ lệnh công tử phúc thiên mệnh đại (có phúc, mạng lớn), chữa trị đúng lúc, nếu trễ thêm một chút nữa, Thanh Diệu cũng không làm gì được, các người nên cảm ơn là vị nghĩa hiệp đã đưa hân trở về.”

Con trai độc nhất của chương quỳ khách sạn Cao Thăng đi ngang qua gặp cướp, được một gã nghĩa hiệp cứu, lại đưa Vệ công tử về nhà, lúc này mới làm cho nàng một đại phu đang tìm nơi ngủ trọ trong khách sạn này có chốn dụng võ. Chẳng qua, khi Vệ công tử về được đến nhà, đã trọng thương chỉ còn lại một hơi tàn, vị nghĩa hiệp kia mười phần hết tám chín cũng chỉ xem như đưa thi thể về nhà, nếu không có nàng ở đó, chỉ sợ ông trời cũng hết cách.

Thế là vợ chồng chương quỳ nói gì cũng phải báo đáp ân tình của nàng, nay Vệ công tử đã không còn trở ngại, đối phương lại có ý giữ nàng không chịu thả người.

“Tô đại phu, ân tình vị nghĩa hiệp kia chúng ta đương nhiên không quên, đêm nay một nhà ba người ta đặt một bàn rượu nhạt khoản đãi nhị vị, trò chuyện thể hiện tâm ý, cô khả nhất định phải tới a.”

Tô Thanh Diệu thờ dài mấy tiếng khó mà nghe thấy, nhưng nụ cười tươi vẫn không đổi, “Được, Thanh Diệu tất nhiên sẽ đúng giờ dự tiệc.”

Nếu thịnh tình không thể chối từ, coi như mở mang kiến thức, đi xem cái gì gọi là “hiệp khách giang hồ” đi.

Tuy rằng thân thể nàng phức tạp, nhưng lại rất ít có cơ hội tiếp xúc với người giang hồ chân chính. Kì ức khi còn nhỏ ở Nguyệt Ma Điện đã mơ hồ không rõ từ lâu, sau lại tới Hiếu Kiếm sơn trang, người chung quanh muôn hình muôn vẻ, trừ bỏ lão trang chủ cùng hai vị thiếu gia Doãn gia, còn lại đều là tạp dịch nữ quyến, cũng coi như không phải người giang hồ. Chẳng qua theo nàng thấy, trong bản tính của đại ca thật ra thì cũng lộ ra vài phần “hiệp khí”, chỉ là ngụy trang rất tốt, ai cũng chỉ cảm thấy hân hạnh tâm cũng lạnh mà thôi.

Đêm đó, Tô Thanh Diệu đúng hẹn dự tiệc, được tiểu nhị dẫn dắt, tiến vào phòng chữ Thiên mà bình thường mình luôn luôn kính nhi viễn chi (phòng chữ Thiên: gần như phòng VIP, kính nhi viễn chi: ngưỡng mộ từ xa), nhưng ngay khi mở cửa lại bị một giọng nói trầm thấp nhiếp đi (hút đi) hồn phách.

“Vệ chương quỳ, lệnh công tử là do vị Tô đại phu diệu thủ hồi xuân (~bàn tay vàng) kia cứu, tại hạ thật sự không dám kể công.”

“Không không.” Vệ chương quỳ vội nói. “Ta biết nhị vị đều là người khiêm tốn, hôm nay tiểu huynh có thể may mắn sống sót, thật sự là nhị vị thiếu một người cũng không được. Doãn công tử cùng Tô đại phu đều là ân nhân của một nhà lão phu, chỉ một chút cơm thì tính là cái gì chứ?”

Doãn công tử?

Sắc mặt Tô Thanh Diệu khẽ biến, phản ứng đầu tiên của nàng chính là –

“Ai? Tô đại phu, cô đi đâu đấy?” Tiểu nhị hoảng sợ.

Trốn, trốn cho thật xa, không thể thấy hân! Cho dù khoảnh khắc nghe được thanh âm kia rất muốn đẩy cửa ra vọt vào trong, muốn ôm lấy hân khóc lớn,

cho dù mỗi bước trốn trái tim đều đau như bị đao cắt, khó chịu đến sắp hít thở không thông, cũng không – thể – quay – đầu!

Nàng đã liên lụy hẳn nhiều lắm, duyên huynh muội hết, là tốt nhất cho hẳn.

Nghĩ, dưới tình thế cấp bách như vậy nàng lại trượt chân, mắt thấy cả người sắp ngã xuống cầu thang.

Ngay sau khi mất thăng bằng, nàng va mạnh vào trong một vòng ôm rộng lớn, hơi thở quen thuộc đập vào mặt, gần như làm nàng rơi lệ.

Vừa mới ổn định thân hình, giọng nói nàng hằng thương nhớ lại vang lên bên tai, “Cô nương, cô không sao chứ?”

Nghe được tiếng xôn xao ngoài cửa, hẳn mới nghĩ ra xem thử xem xảy ra chuyện gì, kết quả lại mắt thấy một cô nương ngã xuống cầu thang. May mà nhờ khinh công của hẳn đủ hóa hậu (~ đủ tốt), lúc đó mới đứng lúc cứu được.

Nhưng, hơi thở này..... Thân thể Doãn Úy Lam từ từ cứng ngắc.

“Đa... đa tạ công tử, ta không sao.” Tô Thanh Diệu lưỡng lự, hẳn không đến mức liếc mắt một cái liền nhận ra nàng được. Bốn năm, thân hình, bộ dạng nàng đều có thay đổi, tiếng nói cũng có thay đổi nhỏ, hơn nữa nay nàng cải danh đổi họ, chỉ cần nàng cẩn thận một chút, hẳn là sẽ không.....

Trong khoảnh khắc nàng ngẩng đầu lên, liền hoàn toàn rơi vào trong hai hồ nước sâu thẳm kia.

Bốn năm, hẳn lại không thay đổi gì, ngay cả màu áo lam kia đều không đổi, vẫn là bộ dạng trông như lạnh lùng, nhưng lơ đãng trong mắt lại lộ ra vẻ suy nghĩ như trước, chỉ là trưởng thành, càng giống một nam nhân hơn.

Đột nhiên cổ tay truyền đến một trận đau đớn, nàng lấy lại tinh thần, ra vẻ lạnh lùng nói: “Công tử, huynh nên buông tay.”

Sau khi tim đập loạn nhịp một hồi, Doãn Úy Lam lại phá lệ nở nụ cười, rồi sau đó, trước mặt trước công chúng, hẳn mới hung hăng ôm nàng.

“Không buông, lúc này đây, ai cũng đừng mơ làm cho ta buông tay!”

Dự đoán của nàng thật đúng, rốt cuộc thì bọn họ cũng đã chia lìa bốn năm, hẳn liếc mắt một cái khó có thể nhận ra nàng thì cũng bình thường, nhưng..... liếc cái thứ hai thì sao? Nàng trưởng thành, hấp dẫn hơn, nhưng thần vận kia lại không có một chút thay đổi.

Ngay khoảnh khắc nghe được thanh âm của nàng kia, tim Doãn Úy Lam cơ hồ đình chỉ.

Đóa hoa bé nhỏ hẳn một tay che chở, làm cho hẳn tìm ước chừng đã bốn năm. Trong khoảng thời gian đó, hẳn trải qua phần nộ, tuyệt vọng, đau xót, một lần lại một lần tự nói với chính mình sống phải thấy người, chết phải thấy xác, mới có thể tiếp tục chống đỡ, nay tận mắt thấy nàng êm đẹp xuất hiện trước mắt, bảo hẳn thế nào không mừng như điên đây.

Tô Thanh Diệu cứng đờ, lại cảm nhận được hơi thở rối loạn của hẳn, biết hẳn đã nhận chắc là nàng, nàng có nói xạo nữa thì cũng công cốc, đành phải thờ dãi, “Huynh..... Huynh buông ra trước đã.”

“Không buông! Nhất định không buông!” Doãn Úy Lam lại giãy nảy lên như một đứa con nít, “Ta tìm muội bốn năm, ta tìm muội bốn năm, ta buông tay một cái, muội sẽ lại đi mất, biến mất, ta phải chạy đi đâu tìm đây!” (Oaaaaa onion_msn_smilies-01)

Hắn biết ngay mà, nếu nàng đã chết, không thể nào kéo kiệt đến mức suốt bốn năm ngay cả trong mộng cũng không tới gặp hẳn một lần, Trương Nhi của hẳn còn sống, còn sống rất tốt, năm nay mười sáu tuổi, lớn thành một đại cô nương xinh đẹp.

Nhưng Tô Thanh Diệu nghe vậy, cũng kinh ngạc không thôi.

Hắn luôn luôn tìm nàng?

Không phải tin Văn Trương Văn chết đã được chiếu cáo giang hồ sao? Sợ địch nhân có nghi ngờ, đồng thời cũng vì chiếm một cái mỹ danh cho mình, Doãn Tuấn thậm chí còn làm một cái tang lễ thật sự cho nàng, làm sao.....

Tô Thanh Diệu lập tức sáng tỏ. Không nghĩ cũng biết, tất nhiên là mọi người nói nàng đã chết, hẳn không tin, không có thi thể của nàng, hẳn không thừa nhận, người khác khuyên hẳn, hẳn cũng không nghe. Thế là, hẳn bỏ xuống tất cả tìm nàng, cũng bất kể nàng còn sống hay đã chết..... Đứa ngốc, nếu nàng thật sự đã chết thì sao? Chẳng lẽ hẳn muốn tìm như vậy cả đời?

Tựa như năm đó hẳn liều lĩnh cứu nàng, liều lĩnh mà dẫn nàng đào tẩu, khi đó, nàng đã rất muốn hỏi hẳn. Người vì một cái muội muội không có huyết thống mà làm nhiều như vậy, đáng không?

“Đại ca.....” Nàng nhịn không được lên tiếng an ủi. Đối phương tựa hồ bởi vì một tiếng kêu này mà cả người cứng lại một chút, lập tức càng ôm nàng chặt hơn.

Mới trước đây, đại ca thường thường lấy Trầm Thanh ngâm thơ tìm việc vui, mà Trầm Thanh vẫn cứ hoàn toàn không nhận ra, lại còn kính sợ có thêm, đôi khi ngay cả một kẻ thâm nghĩ chỉ lo thân mình như nàng đều không nhìn được, vài lần âm thầm giúp đỡ Trầm Thanh phản kích, cũng bắt đầu từ khi đó nàng với đại ca càng chạy càng gần nhau.

Ở trong mắt nàng, đại ca tính cách ưa nhàn hạ, lại cứ thích dùng vẻ lạnh lùng che giấu chính mình, hẳn không có dã tâm gì, nhưng cũng không phải loại người lòng dạ rộng rãi lấy ơn báo oán; rõ ràng là một con hồ ly tu luyện thành tinh.

Nói đến đối trá, thật không biết hai người bọn họ là ai ảnh hưởng ai nữa.

Nhưng mà hiện tại hẳn lại không thêm che giấu chút nào, ở trên mặt hẳn, bối rối, mừng như điên, bất an, khó tin. Dù loại cảm xúc có thể phân biệt được rõ ràng, sự xuất hiện của nàng lại đủ để đánh tan sự bình tĩnh của hẳn, lớp nguy trang của hẳn ư?

Thế là, Tô Thanh Diệu cũng rất không khí phách mà mềm lòng, nàng thở dài một tiếng, cuối cùng buông tha gãy dựa, vỗ về lưng hẳn an ủi. “Đại ca. Yên tâm đi, muội hứa với huynh không đi.”

Được rồi, muội muội thì muội muội. Trong lòng nàng đang thôi miên chính mình.

Nàng không ngại, thật sự không ngại, đời này để cho mình lấy thân phận muội muội ở cùng hẳn cũng tốt. Nàng liền phát thiện tâm, tự tay giao tên huynh trưởng này vào tay một đại tẩu tương lai không biết ở đâu rồi lại đi sau, dù sao chỉ rời đi trễ vài năm mà thôi, không sao, không có gì cùng lắm thì.

“Trương Nhi đừng khóc, đại ca ở bên muội, từ bây giờ, ai cũng đừng mơ tổn thương muội mấy may.” Doãn Úy Lam ý cười không giảm, nhẹ nhàng lau mặt của nàng.

Khóc? Nàng sờ sờ hai má, mới phát hiện lại thật sự là ẩm ướt.

Từ lúc nào mà nàng bắt đầu khóc? Khi nghe được hẳn kêu nàng, hay là khi hẳn ôm lấy nàng? Tô Thanh Diệu rất muốn giờ nụ cười sở trường của mình ra cho có lệ một chút, rồi mới thực ngạo khí nói. “Có lộn không, ai khóc a!”

Dưới đáy lòng đã có một giọng nói muốn nàng đừng lừa mình dối người nữa — Tô Thanh Diệu, rõ ràng khi người nghe thấy giọng nói của hẳn, cũng đã rơi nước mắt rồi.

Lúc trước khi đau nhất khó chịu nhất, nàng cũng chưa từng rơi lệ, thì ra đều là vì chờ khoảnh khắc này đây, nếu đã vậy, thì cũng đừng từ chối nữa.

Ngay sau đó, nàng hoàn toàn từ bỏ việc kiềm nén, liều mạng khóc thành tiếng, “Đại ca, muội nhớ huynh, muội thật sự rất nhớ huynh!”

Một đêm đó, bọn họ xúc tất dài đàm (trò chuyện thâu đêm), hàn huyên rất nhiều rất nhiều, từ bốn năm trước cho tới bốn năm sau, cho tới khi hai người bất tri bất giác thiếp đi mất. Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, nàng hiếm khi ngủ được ngon giấc.

Như vậy cũng tốt, nàng tự nói với mình, nếu luyến tiếc, vậy thì lưu lại, làm một muội muội tốt đi.

Sáng sớm không khí lạnh lẽo như nước, làm cho người ta tỉnh táo tinh thần.

Tô Thanh Diệu lấy thùng nước đi đến bên cạnh giếng.

Trời sáng ngời, nàng tựa như sao vậy? Ngủ không được, đây là thói quen mà nàng thực bất đắc dĩ, cũng bởi vậy, nàng luôn thức dậy rất sớm. Nay bọn họ ở nhờ trong nhà Vệ chương quỹ, cũng khó đi gọi hạ nhân tỉnh dậy hầu hạ cho mình, cho nên nàng chỉ có thể tự mình động thủ múc nước rửa mặt.

Chỉ có điều sức lực của nàng thật sự rất nhỏ, sau khi buông thùng xuống thì làm sao cũng không kéo lên được, bất đắc dĩ hết sức, nàng chuẩn bị thử một lần cuối cùng, không được cũng chỉ có thể bỏ cuộc. Nền tảng bẩm sinh của nàng nói chung, tuy rằng mấy năm trước đại nạn không chết, nhưng cuối cùng cũng vẫn bị tổn thương nguyên khí, cho dù điều dưỡng như thế nào, bây giờ so với người bình thường, thể chất vẫn yếu hơn một chút.

Không ngờ lần này khi nàng vừa kéo, đưa tay liền tự đi lên, nàng cúi đầu, thấy sau lưng có một đôi tay, ngẩng đầu, đối diện lại một đôi mắt mang cười, tim đập không khỏi loạn nhịp.

“Đại ca, sớm a.”

“Muội sớm.” Rõ ràng hôm qua đã tán gẫu tới khuya, nàng nên nghỉ ngơi nhiều một chút. Doãn Úy Lam thay vị trí của nàng, không mất bao nhiêu sức lực liền kéo thùng lên.

Ngô, đây là nam nữ khác nhau đi, cho dù nàng có tinh dưỡng cả đời cũng không có khả năng đạt tới cảnh giới này được.

Tô Thanh Diệu chỉ đổ một bồn nước nhưng cũng đưa đến trong phòng hẳn.

“Đại ca, huynh rửa mặt trước đã, muội về phòng thu dọn một chút.”

“Phiền cái gì? Muội rửa ở đây luôn đi, ta dùng nước còn lại của muội là được.” Doãn Úy Lam lơ đãng, trở lại sửa sang lại giường.

Tô Thanh Diệu cũng ngăn ra, lập tức trong lòng có chút vui sướng lại có chút mất mát. Vui sướng là bọn họ như nhau lúc trước, không có ngăn cách; Mất mát là hẳn vẫn đối xử với nàng như muội ruột, thẳng thắn làm cho nàng thất vọng.

Thế là nàng cũng lười câu nệ, ở ngay tại chỗ rửa mặt chải đầu, chuẩn bị đầy đủ liền đẩy cửa mà ra, đã thấy Vệ chương quỹ giặt mình ở ngoài cửa.

“Tô.....Tô đại phu?” Vệ chương quỳ nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn cửa phòng. Hắn không đi nhầm a, đây là phòng của Doãn công tử mới đúng.

“Thanh Diệu, ai ở bên ngoài?” Trong phòng truyền đến giọng nói của chính chủ — Doãn Úy Lam biết nàng một lòng muốn lấy một cái thân phận khác bắt đầu một lần nữa, đã hoàn toàn sửa miệng gọi tên hiện tại của nàng.

“Là Vệ chương quỳ, hình như ông ấy đến tìm huynh,” Nàng nghĩ nghĩ lại thấy không ổn, liền quay sang Vệ chương quỳ xác minh: “Phải không?”

“A, vâng, vâng.” Vệ chương quỳ vẫn chưa hồi phục lại tinh thần từ tình hình trước mắt.

Tuy rằng ngày hôm qua tình cảnh hai người này gặp lại cũng có chút khoa trương, nhưng ông nhớ rõ lúc ấy rõ ràng Tô đại phu nói hai người bọn họ là huynh muội lâu ngày chưa gặp nhau, nhưng mà — tình cảm đôi huynh muội này có phải là tốt quá mức hay không?

“Tô đại phu,” Vệ chương quỳ rốt cuộc cũng không nhịn được nghỉ ngơi, “Cô với Doãn công tử thật sự là huynh muội khác họ?”

“.....Coi như vậy đi.” Nàng ngẫm lại, gật đầu. Chỉ cần đại ca còn thừa nhận nàng một ngày, thì hẳn là chính là như vậy.

“Sao lại là “coi như vậy?””

Nàng buồn bực, “Huynh ấy là huynh, ta là muội, chúng ta lại bắt đồng họ, không phải là “huynh muội khác họ” sao?”

Vệ chương quỳ thiếu chút nữa hộc máu, “Nói đúng là các người không có..... quan hệ huyết thống?”

Tô Thanh Diệu ngẩn ra, lập tức đầu óc sáng sủa hơn bị trì hoãn nháy mắt chuyển động lại, “A.....Vệ chương quỳ, cái này.....” Cho dù nàng có phản xạ nhanh nhạy, nhưng nhất thời cũng không biết nên như giải thích như thế nào cho tốt.

Vệ chương quỳ lại chỉ nghĩ rằng nàng không có lời nào để nói, thật sự nghiêm túc nói: “Tô đại phu, đừng trách lão phu nhiều lời, cho dù là huynh muội ruột, Tô đại phu cũng vẫn là một cô nương, không nên quá thân mật cùng với huynh trưởng, mà nếu không phải..... Vậy thì lại càng là đại sự hỏng mất danh tiết, ở chung một phòng không phải là.....”

“Vệ chương quỳ,” Doãn Úy Lam một thân nhẹ nhàng khoan khoái từ trong phòng đi ra, “Ông hiểu lầm.”

Quả nhiên..... Trong lòng Tô Thanh Diệu không khỏi lại trầm xuống.

Nên đến luôn phải đến.

Từ đầu đến cuối hẳn đối với nàng đều là tình cảm của huynh muội đi. Chính mình lại đang hy vọng xa vời cái gì đây? Không phải đã sớm quyết tâm nhận mệnh làm muội muội hẳn rồi sao? Nhưng ngay cả như vậy, lời nói loại này nàng vẫn không muốn nghe thấy từ trong miệng hắn, đã vậy đơn giản để nàng nói ra cho —

Thế là nàng ra vẻ hào hứng mở miệng, “Vệ chương quỳ, kỳ thật chúng ta chính là huynh.....”

“Chúng ta không phải huynh muội ruột.” Doãn Úy Lam nói thật tự nhiên.

Vệ chương quỳ cau mày, “Một khi đã như vậy, sao các người lại.....”

Lập tức, hẳn như là đột nhiên hiểu được cái gì. Thì ra là thế, chắc chắn là Tô đại phu con gái da mặt mỏng, ngượng nói, mới thuận miệng lấy huynh muội đối phó hắn.

“Thì ra các người là tân nương a.” Vệ chương quỳ nhẹ nhàng thở ra.

Hai người đồng thời ngẩn ra.

Tô Thanh Diệu nhú mày, vừa muốn giải thích, Doãn Úy Lam lại giữ chặt tay nàng, “Vẫn chưa, nhưng cũng là chuyện sớm muộn.”

Thì ra là vị hôn phu thế.

Vệ chương quỳ thấu hiểu gật đầu. Một nam một nữ này đứng chung một chỗ, cũng là một đôi bích nhân (~ xứng đôi vừa lứa). Hắn lập tức hớn hờ mặt mày nói: “Vậy mà lại có chuyện khéo như thế này, đến lúc đó Doãn công tử nhất định phải để lại cho lão phu một ly rượu mừng a.”

“Đó là đương nhiên.”

Doãn Úy Lam nói y như thật, không chú ý tới sắc mặt Tô Thanh Diệu càng ngày càng âm trầm.

“Thanh Diệu?” Không biết gọi bao nhiêu tiếng, nàng mới dừng bước lại, hẳn nhìn nàng hơi lo lắng, “Xảy ra chuyện gì thế, không thoải mái sao?” Buổi sáng còn bình thường mà, sao bây giờ sắc mặt lại kém như thế?

“Không có việc gì, muội trở về thu dọn đồ đạc.”

Không được, nhìn mặt hấn nữa, nàng chắc chắn sẽ không nhịn được nổi giận. Hít sâu vào một hơi, nàng xoay người tiếp tục đi.

“Thu dọn đồ đạc? Muốn đi đâu thế?” Doãn Úy Lam khó hiểu, nghĩ rằng nàng sẽ ở lại hai ngày gì đó.

“Không biết.” Giọng điệu đã không thể che giấu được tâm trạng tồi tệ của nàng.

Cuối cùng cũng nhận ra được có chỗ nào không đúng, hấn giật mạnh tay nàng, nàng lại bỏ ra.

“Thanh Diệu, muội đang tức giận.”

“Không có!”

“Hơn nữa là tại ta?”

“Không phải.”

“Lý do?”

“Huynh nghe không hiểu hay sao, muội nói, muội không tức giận! Muội tức giận cái gì, muội giận huynh cái gì, huynh là đại ca, huynh làm cái gì cũng đúng, làm sao muội lại dám tức – giận với huynh cơ chứ!” Miệng nàng vẫn cứ cứng ngắt.

Lửa giận thật lớn.

Giờ phút này Doãn Úy Lam đã hoàn toàn chắc chắn tất cả những gì nàng nói đều là nói mát, giải mã chính xác hấn là — nàng đang tức giận, với hấn, lý do tạm thời không rõ.

“Không công bằng.” Hấn có chút khổ não nhúc nhủ đầu, “Ít nhất muội phải cho ta biết, ta chọc muội tức giận ở đâu mới được chứ.”

Người này.

Hít sâu một hơi, Tô Thanh Diệu tự nói với mình phải bình tĩnh, phải dùng lòng dạ bình thường mà đối xử, nàng cũng đã suy nghĩ thông suốt rồi không phải sao? Tức giận cái gì chứ, tức giận với cái tên đại ca ngu xuẩn thiếu não này cái gì a!

“Thanh Diệu. Muội nói ra.”

“Hớ?”

“Muội dám nói ta ngu xuẩn.” Lá gan không nhỏ! Nở một nụ cười nguy hiểm.

Tô Thanh Diệu đột nhiên run da đầu một trận, nhưng vẫn rất sĩ diện ráng chống, “Là huynh nói lung tung!”

“Ta nói cái gì ngu xuẩn à,” Hấn tự nhận trừ bỏ ngày hôm qua tìm được nàng mừng như điên thành ra có chút văng đầu, sau đó luôn luôn tỉnh táo.

“Huynh.” Nàng bực hấn tri độn, bực hấn không có tim, nhưng nàng không lừa được chính mình, nàng hận nhất chính là cái thứ “tình cảm huynh muội” chết tiệt của hấn, hận nhất chính là sự quyến luyến nàng rằng mình từ bỏ từ lâu!

Nghĩ, nàng đột nhiên cảm thấy mình rất đau xót, cả người đều mất hết sức lực.

“Thanh Diệu,” Doãn Úy Lam thấy sắc mặt nàng đột nhiên thay đổi, không khỏi sốt ruột hỏi: “Rốt cuộc là muội có chuyện gì? Nói cho đại ca nghe được không?”

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Tô Thanh Diệu vẫn quyết định nói ra, để cho hấn chính miệng chặt đứt vọng niệm (suy nghĩ cuồng vọng) của nàng, cũng đỡ hơn phải vì hấn vui đùa mà tự nhiên khó chịu.

“Đại ca, nay huynh đã có cô nương tâm nghi (~ vừa ý) hay chăng?”

Doãn Úy Lam ngẩn ra, lập tức tuần mi cau chặt, “Đương nhiên là có, nhưng sao lại.”

Ngay sau đó, hấn hoảng sợ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nháy mắt trắng bệch một mảnh, nước mắt ngậm trong vành mắt tựa hồ sẽ lập tức rơi xuống.

“Thanh Diệu!” Hấn hoàn toàn luống cuống, “Muội mau nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu muội không nói ta thật sự sẽ điên mất.”

Giọng điệu lo lắng của hấn lại trở thành đồng lõa của nước mắt nàng, chỉ chốc lát Tô Thanh Diệu liền khóc sụt sùi.

Rõ ràng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, vừa nghe chính miệng hấn thừa nhận, nàng vẫn đau đến mức thầm nghĩ muốn đi tìm một chỗ trốn vào khóc rống một hồi!

“Đại ca!” Nàng đột nhiên ôm lấy hắn, tựa như trước đây khi bị úy khuất vậy, nàng nhủ thầm đây là một lần quyền luyện vòng ôm này cuối cùng. “Sau này Trương Nhi sẽ không quên quít lấy huynh nữa! Huynh phải đối xử tốt với đại tẩu, nếu đại tẩu để ý, cứ dứt khoát đừng có muội muội này nữa. Huynh yên tâm, sau này muội sẽ tới một chỗ huynh không nhìn tới được, sẽ không phá hư cuộc sống của huynh, cũng sẽ không làm yêu nữ hại vô lâm, lại càng sẽ không mang đến phiền toái cho huynh nữa! Đại ca, chỉ cần huynh hạnh phúc, Trương Nhi sẽ hạnh phúc!”

Nàng xoay người muốn đi, lại bị cánh tay mạnh mẽ của Doãn Úy Lam kéo về –

Ngay sau đó, tiếng khóc ngưng bật.

Đại ca đang làm cái gì?

Nàng chớp đôi mắt to đang là chữa nước mắt.

Môi Doãn Úy Lam dính sát môi của nàng, đầu tiên là mềm nhẹ ma sát lẫn nhau, cuối cùng, đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng của nàng, dẫn dắt chiếc lưỡi của nàng múa lên.

Thấy mắt nàng không chớp, hắn trừng mắt nhìn nàng một cái, rồi mới nhắm lại, nàng hiểu được ý tứ của hắn, nhắm mắt lại theo.

Trong nháy mắt, cảm giác giữa môi càng thêm rõ ràng mà nóng cháy, Tô Thanh Diệu cảm thấy mình ngay cả hô hấp cũng sắp phải ngưng lại. Hắn giống như đang nhắm nháp một thứ mỹ thực tinh xảo nhất, mềm nhẹ mút cánh môi của nàng vào, như là thưởng thức một ly rượu ngon, trêu chọc thanh thuần của nàng. Ôn nhu như vậy, ấm áp như vậy, cảm giác làm cho người ta lưu luyến như vậy, nàng..... Nàng không cần!

Tô Thanh Diệu đẩy mạnh hắn ra.

“Thanh Diệu, muội nghe ta.....”

“Đại ca!” Hơi thở nàng có hơi bất ổn, nhưng vẫn nhìn thẳng vào hắn nói: “Năm đó muội ái mộ huynh.”

“Ta biết.” Năm nàng mười hai tuổi, hắn đã biết.

“Nay vẫn không có thay đổi.”

“..... Vậy là tốt rồi.” Doãn Úy Lam len lén thở phào một hơi. Thay đổi liên đổi thành hắn khóc.

Chỉ có điều là, đây là lời tâm tình đúng không? Có cần phải nói đầy cảm phần như thế không?

“Nhưng mà,” Tô Thanh Diệu lại chuyển đề tài, “Đại ca từng nói xem Trương Nhi như muội muội thân thiết nhất hiểu rõ nhất, những lời này muội vẫn nhớ rõ.”

“Ta có nói?” Hắn trừng mắt, lúc nào?

Nàng trừng hắn, còn nghiêm túc gật đầu, “Huynh còn nói sau này muốn thay muội tìm một tấm chồng tốt, nhân phẩm tốt, thân thể tốt, còn phải biết thưởng thức thông minh tài trí của muội nữa.....”

Hắn nghĩ rằng những lời này mình chỉ nghĩ thầm trong lòng thôi, ai dè từng thật sự nói ra a..... Doãn Úy Lam có chút ảo não sự ngu dốt của mình năm đó. Nàng chưa nói sai, hắn quả thật ngu xuẩn, ngu xuẩn ở chỗ tự cho là đúng, ngu xuẩn ở chỗ đã tự chui đầu vào rọ đã kích chính mình từ lâu.

“Nếu đại ca đã nghĩ như vậy, xin đừng cho Trương Nhi ảo tưởng gì nữa, cũng đừng lại hôn..... làm hành động gì dễ làm cho Trương Nhi hiểu lầm. Đại ca yên tâm, tự muội cũng đã nghĩ thông, sau này liền an phận làm muội muội của đại ca, sẽ không tiếp tục suy nghĩ miên man nữa.”

“Không được!” Doãn Úy Lam kiên định bác bỏ. Đây là nàng muốn cắt đứt sạch sẽ với hắn hay sao? Bây giờ người suy nghĩ miên man là hắn a!

“Đại ca?” Tô Thanh Diệu khó hiểu.

Hắn xoay vai nàng sang, “Trương Nhi, muội thật sự để ý danh phận huynh muội này như vậy sao? Nếu muội không bước ra khỏi giới hạn này được, vậy sau này muội có thể trực tiếp gọi tên của ta, không cần tiếp tục gọi ta là “đại ca” nữa!”

Hai cái thân phận muội muội với thê tử này, hắn không chút do dự lựa chọn hy sinh người trước.

Không ngờ sắc mặt Tô Thanh Diệu lại càng thêm tái nhợt, “Ngay cả..... huynh muội cũng không làm được sao?”

Doãn Úy Lam chỉ cảm thấy đầu càng đau, “Rốt cuộc muội đang nói cái gì nha? Tối hôm qua lời ta nói, một câu muội cũng không nghe lọt à?” Hắn nghĩ mình đã nói thật sự rõ ràng, vì sao lại đổi lấy nàng phản ứng như vậy?

Nàng ngẩn ra, “Tối hôm qua đại ca nói cái gì?”

Hắn trừng nàng.

“Muội.” Tô Thanh Diệu cố gắng nhớ lại, “Muội nhớ rõ chúng ta nói những chuyện khi còn nhỏ, tán gẫu cuộc sống riêng trong bốn năm qua của muội với huynh, nói. Còn nói cái gì nữa à?”

Trong nháy mắt, giữa hai người xuất hiện một sự yên lặng mất tự nhiên.

Thì ra vấn đề là ở đây. Doãn Úy Lam chán nản xoa xoa giữa trán, “Nói cái gì. Muội hỏi thật là hay a.”

Tô Thanh Diệu không khỏi lui về sau hai bước. Kỳ quái, đại ca đang lý sự.

Đợi chút, nàng nhớ ra rồi, “Sau đó hình như là muội ngủ mất.”

“Văn Tương Văn, Tô Thanh Diệu, ta mặc kệ muội là người đó, đều nghe rõ cho ta!”

“Đạ.” Trên thực tế, nàng vẫn rất sợ đại ca tức giận, chọc thì chọc, chơi thì chơi, nàng biết điểm mấu chốt (~ giới hạn cuối) của hấn ở chỗ nào.

“Ta lặp lại lần nữa, bốn năm trước, ta đã quyết định muốn thủ hộ muội một đời một kiếp, làm bạn với muội một đời một kiếp, nhưng cũng không phải lấy thân phận huynh trưởng của muội.”

Tô Thanh Diệu bị ánh mắt nóng rực của hấn trừng (~ nhìn chăm chăm) tim đập gia tốc.

Nhìn ra sự hồi hộp của nàng, ngược lại Doãn Úy Lam lại nhẹ nhàng thở ra. Không có gì so với chuyện biết tình cảm của nàng đối với hấn vẫn chưa thay đổi, làm cho hấn vui sướng hơn nữa.

Lập tức yên lặng nhìn nàng chăm chú, hấn vô cùng nghiêm túc nói, “Ta muốn lấy thân phận một người nam nhân yêu muội, thương muội, sủng muội, muội vẫn là muội muội ta quý trọng nhất như cũ, nhưng không chỉ có thế, muội cũng là nữ nhân ta yêu nhất đời này cùng với thể tử duy nhất, Thanh Diệu, Tương Nhi, lần này muội nghe hiểu chưa?”

“Huynh gạt người!” Tô Thanh Diệu đỏ bừng cả mặt, không thể tin những gì mình vừa nghe được.

Là ảo giác, nhất định là mấy ngày nay nàng không có điều dưỡng thân thể cho tốt, để cho xuất hiện ảo giác.

“Ta biết rồi, người vốn không phải đại ca!” Khuôn mặt nhỏ nhắn lại suy sụp xuống, “Đại ca chỉ xem ta là muội muội, cho dù là trong mộng, đại ca cũng sẽ không nói với ta mấy thứ đó.”

“Tương Nhi, rốt cuộc là muội đang rối rắm cái gì? Chúng ta cùng nhau nhiều năm như thế, ta là người thật hay giả, muội còn không nhận ra được hay sao?” Hấn vì sự bướng bỉnh của nàng mà phiền não không thôi.

Nàng thà rằng tin hấn là ảo ảnh, cũng không muốn tin tưởng hấn thật tình?

“Ta thừa nhận năm đó ta xuẩn, không phân rõ tình cảm huynh muội với tình yêu nam nữ, lại lo lắng khi đó muội còn nhỏ, cũng chưa chắc hiểu được cái gì gọi là thích, cho nên mới không có đáp lại muội, kết quả cho đến khi muội.”

Hấn nhắm mắt lại, nhớ lại một màn nàng rơi xuống vực, khi đó hấn mới biết được kẻ gây thơ chính là mình, tự cho là đúng chính là mình, tiếc nuối cả đời cũng sẽ là mình.

“Tóm lại, nay ông trời cho ta cơ hội được gặp lại muội một lần nữa, làm sao ta có khả năng buông tay chứ? Đừng nói trong lòng muội vẫn còn có ta, cho dù là hôm nay muội đã gả cho người, đánh liều tất cả ta cũng muốn cướp muội trở về!”

Cái gì người yêu hạnh phúc chính là hạnh phúc của mình, Doãn Úy Lam hấn quen ích kỷ, đơn giản là không tin chuyện đó! Hấn thích giả bộ lạnh lùng, hấn là một kẻ vô kỉ luật, nhưng đối với những gì hấn chấp nhất, thủ đoạn của hấn sẽ còn cực đoan hơn cả nàng nữa.

“Đại ca. Huynh thật sự không phải đang muốn làm cho muội vui vẻ ư?” Dù sao chính lẫn nhau từng là trò chơi huynh muội bọn nàng làm không biết mệt.

Doãn Úy Lam cười khò, “Muội không có thật sự không muốn đấy chứ.”

“Nhưng mà, muội không tốt.”

Hấn hôn lên trán nàng, mặt mũi của nàng, hôn tới nước mắt của nàng.

“Nói bậy. Lúc trước, Tương Nhi của ta là Tương Nhi tốt nhất, sau này, Thanh Diệu của ta cũng là Thanh Diệu tốt nhất.”

Thì ra đây mới là nguyên nhân chủ yếu làm nàng rối rắm.

Là hấn sai rồi, là hấn sợ ý, nghĩ rằng nàng thông minh tài trí còn hơn nam tử, lại quên rằng cuối cùng nàng cũng có sự tình tế của con gái nữa.

Nha đầu kia từ nhỏ trải qua hoàn cảnh rất phức tạp, những mặt đáng ghê tởm của con người đã bị nàng xem hết toàn bộ, đổi thành hấn, đã rơi vào những con đường xấu từ lâu. Lúc trước hấn sợ xảy ra chuyện như vậy, cho nên cứ không nhận thức được bộ phận cực đoan trong tính cách đã bị nàng

gắng ức chế kia, mà nàng rất thông minh, ngay cả dụng tâm của hắn cũng biết hết, còn rất phối hợp theo bước chân của hắn mà đi tới.

Cái loại thấu hiểu lòng người được ẩn giấu này, đúng là nguyên nhân làm cho hắn động tâm lúc ban đầu.

Dẫn nàng lên đường ngay, không phải vì đại nghĩa thương sinh gì, thuần túy là hi vọng nàng có thể sống một cuộc sống thật vui vẻ dưới ánh mặt trời thôi, hắn không muốn gặp một đóa hoa tươi bị bóng ma bao phủ rồi héo rũ trong bóng đêm.

Nhưng những gì hắn có thể làm được cũng chỉ là dẫn đường mà thôi, quyền quyết định lúc nào cũng vẫn nằm trong tay nàng.

Tính cách của bọn họ vừa giống lại không giống. Bọn họ cùng là trong ngoài không đồng nhất, trong xương có một phần thích tác quái, nhưng Trương Nhi lại có sự đứng mực của nàng, nguyên tắc của nàng, nàng tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho lòng tin của mình.

Nàng có thể dứt bỏ bóng ma đi đến dưới ánh mặt trời, trở thành Tô Thanh Diệu, là công lao của chính nàng. Hắn chỉ xuất hiện đúng lúc, cũng bước vào lòng nàng trở thành trụ cột tinh thần của nàng, nay, hắn may mắn như thế, người xuất hiện khi nàng cần không phải là ai khác, mà là hắn Doãn Úy Lam.

Nàng không tốt?

Buồn cười, ở trong mắt Doãn Úy Lam hắn, Tô Thanh Diệu quả thật là quá tốt, tốt đến kỳ lạ. Hơn nữa nay nàng đã lớn lên duyên dáng yêu kiều, không còn là tiểu nha đầu lúc trước, cho nên –

Hắn cầm tay mềm của nàng, “Thanh Diệu, ta phải nói cho muội biết, bất luận muội dùng lý do gì, bây giờ mới muốn ta buông tay. Muộn rồi, quá muộn rồi.”

Nàng trở tay nắm lại tay hắn, nín khóc mà cười, “Đại ca. Hôm nay có phải muội thật mất mặt hay không, trong lòng huynh đang cười muội đi?” Ngày thường nàng sẽ không bao giờ luống cuống như thế, cũng chỉ có lúc đối mặt với hắn, bình tĩnh tao nhã đều bay đi mất. “Muội rõ ràng đã thông suốt hết cả, nhưng mà đối mặt với huynh, lại trừu khốc ra cái gì cũng không biết, nếu đại ca mà muốn chinh muội, muội một tí đường sống đánh trả cũng không có.”

Vốn cái gì hắn cũng không cần làm, nàng sẽ tự loạn đầu trận tuyến (~rối loạn).

Doãn Úy Lam ôm nàng thờ dài, “Muội nghĩ rằng huynh không phải sao?”

Trên đời chỉ có nàng, có thể tác động đến hi vọng ái ố của hắn, cũng chỉ có nàng, có thể làm cho hắn đỡ phòng bị xuống, nàng là nhược điểm của hắn, là thiên hạ mà cho dù phải dốc hết tất cả hắn cũng muốn bảo vệ.

Hoàn hảo, ông trời không thật sự bắt nàng rời xa khỏi hắn! Doãn Úy Lam nghĩ thật may mắn.

Một năm sau, Doãn Úy Lam thành hôn cùng Tô Thanh Diệu, tin vật chứng kiến bọn họ thế nguyên là một đôi ngọc bội uyên ương, tiệc cưới làm ở khách sạn Cao Thăng, trong tân khách cũng không có người giang hồ, chỉ có hàng xóm láng giềng cùng với sư tỷ Ô Diệc Phi và sư huynh Mộ Vô Cực của Tô Thanh Diệu.

Từ nay về sau kết tóc, nàng không còn là muội tử của hắn, mà là thê tử của hắn, nữ nhân duy nhất cả đời của hắn.

Cuối cùng bọn họ cũng có thể giống như trong lời ca năm đó –

Nhân duyên gắn bó, ước hẹn cùng quân định trăm năm.

Hai năm sau, lão trang chủ Hiếu Kiếm sơn trang Doãn Tuấn bệnh tình nguy kịch, tìm thỉnh Tô thần y đăng môn chẩn trị (vào nhà chữa bệnh, nói cho long trọng thôi).

Ba năm sau, Doãn Tuấn bệnh chết, Doãn Úy Lam trở lại Hiếu Kiếm sơn trang kế thừa gia nghiệp, trở thành trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, để bảo đảm an toàn cho Tô Thanh Diệu, hai người ước định tạm thời giữ bí mật thân phận.

Theo Ngô quân sự của Hiếu Kiếm sơn trang nói, từ sau khi tân trang chủ kế nhiệm vẫn chưa dành bao nhiêu tâm tư vào trên giang hồ, ngược lại thường xuyên mười ngày nửa tháng không thấy bóng người, hành tung bí ẩn, thẳng đến gần đây “Văn cô nương” thân trung kịch độc xuất hiện, tình hình mới có chuyển biến tốt. Mà sau khi Tô thần y vào trang, trang chủ lại một tác cũng không rời Hiếu Kiếm sơn trang, ngay cả thông lệ tháng sáu hàng năm tuần tra sản nghiệp làm ra cũng là từ lão quân sự hắn đẩy đại lao (lâm giùm).

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 6

Trong thư phòng Hiểu Kiếm son trang, Tô Thanh Diệu bắt đầu dĩ bụng sách thuốc trong tay ra.

“Nhị trang chủ, trên mặt ta viết chữ ‘không thể tin được’ à?”

Nếu như lúc trước, Trạ Thanh mà nhìn chăm chăm nàng như vậy, chắc chắn nàng sẽ nghĩ là do hấn có ý gì đó với nàng.

Doãn Trạ Thanh ngượng ngùng cúi đầu, “Không, không, ta chỉ là..... Ha ha, ta chỉ là.....”

“Vẫn chưa thể tiếp nhận, chưa tỉnh táo từ trong nỗi khiếp sợ được?” Nàng hào tâm nêu lý do giùm hấn.

“Thật không có gì không thể tiếp nhận, chỉ là nhất thời không thích ứng nỗi thôi.”

Hấn cũng chỉ biết thì ra đại ca đã thành thân từ lâu hai ngày nay thôi, sở dĩ không công bố thân phận của Tô đại phu ngay từ đầu, là vì phòng tránh một vài nguy hiểm. Nguy hiểm gì mới được chứ?

Hấn cũng không biết, tóm lại, đại ca tự có đạo lý của huynh ấy.

Chỉ có điều, hấn vốn vô cùng tán thưởng thân phận của Tô đại phu, nay nàng trở thành đại tẩu của mình, hấn cũng không bài xích.

“Tô đại phu..... Không, đại tẩu, trước kia đã nói rất nhiều lời thất lễ với tẩu, đừng để bụng nga.”

“Sao có thể chứ?” Nàng cười, “Huynh gọi ‘đại tẩu’ ta vẫn không quen, cứ gọi là Tô đại phu đi.” Đột nhiên thay đổi xưng hô như vậy, nàng sẽ cảm thấy rất không tự nhiên.

Doãn Trạ Thanh gật đầu, “Tô đại phu, cô gọi ta là ‘Trạ Thanh’ hoặc ‘Nhị đệ’ là được, cứ kêu ‘Nhị trang chủ’ nữa, ta sẽ bị đại ca mắng mắng.”

“Hấn mới không quan tâm cái loại việc nhỏ này đâu.” Nàng lắc đầu.

Cái nam nhân kia không phải là một người thích so đo lễ giáo thế tục, chỉ vì thường xuyên làm cho người ta có một loại ảo giác thật bảo thủ, cho nên không ai dám làm cản ở trước mặt hấn mà thôi.

Doãn Trạ Thanh cũng ngần ra, “Tô đại phu, cô rất hiểu đại ca sao?”

Nghĩ nghĩ, nàng lắc đầu, “Ta không dám nói hoàn toàn hiểu rõ hấn, nhưng dù sao vợ chồng năm năm, tính tình của hấn ta vẫn mò ra được.”

“Chính bởi vì vậy mới không thể tin được a.....” Năm năm aizz, không phải năm ngày, năm tháng, mà là năm năm.

“Cái gì?”

“Ta đang nói, các người vậy mà đã thành thân năm năm rồi, vậy.....” Hấn bỗng nhiên nghĩ đến ba năm trước đây sau khi đại ca trở lại son trang, vẫn thường thường ở trong phòng Văn tỷ tỷ một mình đóng cửa không ra như cũ, chẳng lẽ đại ca vẫn không quên được Văn tỷ tỷ? Như thế chẳng phải Tô đại phu gả cho đại ca thật đáng thương hay sao..... Nghĩ nghĩ, cuối cùng hấn vẫn không nhịn được hỏi: “Tô đại phu, lúc trước vì sao cô lại gả cho đại ca ta?”

“Bởi vì ta thích hấn a, huynh cũng đã thấy rồi đó, ta thật yêu thương hấn.” Nàng thẳng thắn.

Quả thực, Tô đại phu yêu đương toàn viết hết trên mặt.

“Cho nên đại ca cầu thân, cô nhận lời?”

“Không phải,” Nàng nghĩ nghĩ, “Chính xác mà nói, là ta cầu thân với hấn.” Nay nghĩ lại, nàng bị thiệt rồi.

“Hớ?” Doãn Trạ Thanh há hốc mồm, “Cô..... Cô cầu thân?”

“Đúng vậy, có một ngày một vị bằng hữu ta từng cứu trị mời ta uống rượu mừng, ta cảm thấy thật hâm mộ, liền hỏi hấn ‘Đại ca, huynh cũng lấy vợ được không?’ Hấn nói đương nhiên là được, vậy sau đó chúng ta liền thành thân.”

Quái lạ, rõ ràng là những lời rất lớn mật, từ miệng Tô đại phu nói ra lại chỉ cảm thấy chân thành tha thiết, chút không tổn hại khí chất thanh tao lịch sự của nàng chút nào.

Được rồi, hấn thừa nhận quả thật là đại ca có vốn liếng làm cho nữ nhân say đắm, nhưng mà –

Là Tô đại phu cầu thân?

Cái này cũng quá dữ dội rồi đấy!

“Tô đại phu, cô tuyệt đối không hề để ý sự tồn tại của Văn tỷ tỷ sao?”

Kỳ thật đây mới là chuyện hấn luôn tò mò, như bây giờ, đại ca quay sang Văn tỷ tỷ, nếu Tô đại phu thật sự rất để ý đại ca như nàng nói, vì sao lại ra về không thêm để ý chút nào chứ?

Tô Thanh Diệu cười cười, “Không ngại, nói chính xác hơn là, nữ nhân gì mà dây dưa với đại ca huynh ta đều để ý cả, chỉ có người đó, ta sẽ không tranh với nàng.”

Vô nghĩa, ai lại đi tranh với chính mình cơ chứ, nàng còn ước gì lúc nào cũng muốn nàng nữa kia.

“Cô quen biết Văn tỷ tỷ?” Doãn Trạ Thanh càng nghe càng tò mò.

“Xem như đi.” Nàng tự nhận rất hiểu biết chính mình.

“Văn tỷ tỷ với đại ca vốn là lưỡng tình tương duyệt.” Thì ra là thế, vốn tưởng rằng lần này sẽ có “người có tình sẽ thành thân thuộc”, kết quả thân thuộc này cũng không phải người mà hấn nghĩ.

“Huynh đang cảm thấy bất công vì Văn tỷ tỷ của huynh bị tổn thương à? Trách ta đoạt nam nhân của nàng?” Trạ Thanh này thật thú vị, cái tính thành thật ấy từ nhỏ đến lớn cũng chưa đổi tí nào.

Hấn không thừa nhận cũng không phủ nhận, “Không nghiêm trọng như thế, ta chỉ hơi bất ngờ mà thôi, ta nghĩ rằng đại ca sẽ thật sự chờ Văn tỷ tỷ cả đời, không ngờ huynh ấy.....”

Tô Thanh Diệu không cho là đúng, “Như vậy không phải rất ngốc ư?”

Doãn Trạ Thanh kinh ngạc, “Cô cho là rất ngốc?” Hấn còn tưởng rằng nữ nhân đều cực kì cảm động vì chuyện này chứ.

“Chính xác.”

“Ta cho rằng như vậy mới phù hợp với tính cách của đại ca a.”

“Thế thì sao? Bộ chính vì huynh ấy là Doãn Úy Lam, huynh ấy nhất định phải ngu ngốc giữ mình vì một nữ nhân không rõ sống chết cả đời, như vậy mới gọi là cuồng đại, như vậy mới gọi là hoàn mỹ?”

Hấn nhún mày, “Tô đại phu, cô không nên nói như vậy.”

“Ta chỉ là nói ra cảm nhận của bản thân mình, nếu thật sự người nọ đã chết, đây là điều mà nàng không muốn nhìn thấy nhất. Trạ Thanh, huynh thân là đệ đệ huynh ấy, chẳng lẽ lại muốn nhìn thấy đại ca huynh cô lão (già cô đơn) cả đời, vĩnh viễn không có được hạnh phúc? Cái nhìn của người khác quan trọng, hay là người thân vui vẻ quý giá hơn đây?”

Doãn Trạ Thanh nhất thời không nói được gì. Cái này..... Quả thật hấn chưa từng nghĩ những chuyện đó.

“Mà thôi, nói tới nói lui, huynh ấy muốn làm sao thì làm, ai cũng không khuyên nổi.” Mỗi khi nghĩ đến đó, trong lòng nàng luôn nổi lên sự lo lắng và thương tiếc.

Bốn năm, hấn cứ vậy mà miệt mài tìm nàng bốn năm. Nàng thậm chí còn không dám tưởng tượng, nếu mình thật sự chết rồi, hấn phải làm sao đây, tiếp tục tìm kiếm tích mệnh cả đời sao? Nam nhân này rõ ràng là muốn mình ngay cả chết cũng không ngu yên được.

Nàng thở dài, “Đại ca huynh rất giống như huynh nghĩ, tuân thủ mọi lời hứa huynh ấy nói, chỉ có một thê tử, chỉ yêu một nữ nhân.”

Ngô, ám chỉ như vậy đã đủ rõ ràng chưa nhỉ? Nàng thật sự không muốn nói ra cái tên kia a.

“Nhưng thê tử này cũng không phải nữ nhân huynh ấy yêu kia nha?” Lời vừa ra khỏi miệng, hấn bỗng thấy lờ lờ, vội hỏi: “Tô..... Tô đại phu, cô đừng để ý, ta chỉ hơi hơi khó hiểu, bất luận vì lý do gì, đại ca thành thân với cô, vậy chẳng phải đã thật có lỗi với Văn tỷ tỷ hay sao. Không phải là ta nhằm vào cô, nay nếu đại ca thật sự trở lại bên cạnh Văn tỷ tỷ, ta cũng sẽ vì tổn thương của cô mà bất công như vậy, ta chỉ cho rằng việc này đại ca có sai mà thôi.”

“Trạ Thanh, đại ca huynh không sai,” Tô Thanh Diệu bắt đầu dè, “Là huynh không thấy rõ ràng mà thôi.”

“Ta?” Doãn tiểu đệ (Doãn em~em Doãn 105) khó hiểu.

“Huynh cảm thấy Văn tỷ tỷ của huynh là người như thế nào?”

Văn tỷ tỷ à..... Doãn Trạ Thanh cố gắng nhớ lại, “Chỉ nhớ nàng thập phần ôn nhu, ân, rất chính nghĩa, trước đây rất quan tâm ta.”

Hấn nói ai thế? Tô Thanh Diệu trừng mắt. Cho dù có ôn nhu đi nữa, chính nghĩa á? Nàng có cái thứ như vậy à? Sao nàng lại không biết?

Nàng ôn nhu, là vì với bất cứ ai nàng đều đối xử bình đẳng, ôn nhu kỳ thật là một cách giữ vững khoảng cách khác mà thôi, còn cái gọi là “quan tâm”, sự thật là bởi vì người nào đó quá ác liệt, mà hết lần này đến lần khác trong trang không ai nhận ra được chân diện mục (bộ mặt thật) của hắn, nàng không nhìn được mới đi bảo Trầm Thanh đấu một trận với hắn.

“Vậy huynh cảm thấy ta thì là người như thế nào?” Mấy năm nay nàng thật sự thay đổi to lớn như thế, đã ám chỉ đến mức đó rồi, hắn còn không nhận ra nàng chính là Văn Tương Vân ư?

“Tô đại phu ư, ôn nhu. Ân, có chính nghĩa. Giờ lại nhiều thêm một chút chân thành đi.” Hắn trực tiếp tô vẽ Tô Thanh Diệu cho đẹp như thật.

“Vậy đại ca huynh thì sao?”

“Kiêu ngạo, hơi lạnh lùng, nhưng rất chính trực, ân. Còn có hơi bảo thủ.”

Trời ạ, rốt cuộc là hắn đang nói ai?

Vì sao mà một người nàng cũng không nhận ra.

Xem ra nàng thân là chị dâu người ta cần phải làm cái gì mới được.

“Trầm Thanh.”

“..... Có.” Hắn rung mình một cái.

Kỳ lạ, Tô đại phu vẫn cười ôn nhu như trước, vì cái gì mà hắn lại cảm thấy có chút mao cốt từng nhiên (~ rợn tóc gáy)?

“Để ta giúp huynh hiểu thêm một chuyện đi.”

Gi?

Hương thuốc quen thuộc theo gió bay tới, khoe môi Doãn Úy Lam hiện lên một tia cười yếu ớt, ngay sau đó, hai mắt bị lòng bàn tay mềm mại che lại.

“Đoán xem ta là ai?”

“Ta không đoán được.” Bàn tay to đặt lên tay nàng, chuyển qua giữa môi khẽ cắn. Trò chơi như vậy, nàng thật đúng là chơi không biết mệt.

Tô Thanh Diệu rút tay mềm về, “Đoán không ra thì cắn người, cún con.”

“Ném thử hương vị mới biết được là ai chứ.” Hắn rất phối hợp không quay đầu lại, tiếp tục vùi đầu vào sổ sách trước mặt.

“Thế đã đoán được chưa,” Nàng tựa đầu lên tấm lưng rắn chắc của hắn.

“Hình như là tiểu thiếp trong phủ của ta.” Sau lưng bị người đẩy nhẹ một cái, Doãn Úy Lam nén cười, cổ ý thờ dài. “Aiz, đã nhiều ngày cộp mẹ trong nhà phát uy, cho nên mới vắng vẻ người, bảo bồi dưỡng tức giận, đợi lát nữa vì phu một dành ít thời gian.”

Tô Thanh Diệu không nhịn được đưa tay đến bên hông hắn, lại bị người ta nhanh hơn cầm lấy.

“Đừng nhéo đừng nhéo, là muội bày trò ra chơi trước, ta phối hợp nói giỡn cũng không được hay sao?” Doãn Úy Lam lập tức nghiêng cả người qua, kéo nàng ngồi xuống bên người, cười lấy lòng (cười nịnh 22) nói: “Nương tử nhà ta vừa đoan trang lại hiền tuệ, đoan chắc sẽ không ở sau lưng nhéo vì phu, muội nói có đúng không?”

Nàng nhíu mày, “Không phải là huynh đang trá hình kháng nghị với muội yêu cầu nạp thiếp đấy chứ? Muội xem “Văn cô nương” kia rất không sai. Aiz aiz, muội nói chơi vài câu, huynh dựa vào đây làm gì?” Nàng ngửa người ra sau, để tránh chịu khổ “diệt khẩu”.

“Không phải muội đang nói “tướng công mau tới hôn ta đi” sao?” Nói những lời chua thế này, rõ ràng là muốn hắn lập tức thể hiện, ngăn cản nàng hồ ngôn loạn ngữ (nói loạn).

“Huynh — không đứng đắn.” Tô Thanh Diệu đỏ ửng cả mặt. Nàng thừa nhận, đại đa số thời điểm, nàng không chơi nổi tướng công thích giả heo ăn thịt hổ này.

“Đứng đắn? Kỳ lạ, hai chữ này viết làm sao vậy kia, ta lại không nhớ được.” Trong khi nói cười, Doãn Úy Lam vung bút lên, lại một quyển sổ sách được thẩm tra xong.

Tô Thanh Diệu nhìn chung quanh, đình nhà thủy tạ, hoa cỏ chim chóc. Hắn ở trong này làm công, thật đúng là biết hưởng thụ a.

“Bình thường huynh đều ở trong này xử lý công việc son trang?”

“Đúng vậy,” Mọi chuyện cũng gần xong hết rồi, hắn ngừng đầu, “Nơi này tốt hơn trong phòng nhiều, trong phòng thật chán, ta thà một mình nghe tiếng nước chảy, ngửi thấy hương hoa, cũng không muốn đối mặt với cái miệng lúc nào cũng lái nhải lăm bầm của Ngô quân sự. Đúng rồi, còn Trầm Thanh

nữa, gần đây hẳn luôn thất vọng với ta, muội nói xem có kỳ quái không, có phải đệ đệ lớn lên đều như vậy?”

Làm ca ca thật khó a. (Làm anh khó lắm~~~ 99)

Liếc hẳn một cái, nàng lập tức cười nói. “Nghĩ ra chưa? Có lẽ là do quá trình câu thông (khai thông, nối liền) giữa huynh đệ các người có vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Tỷ như, huynh không để cho hẳn tìm hiểu huynh?”

“Ta có nương từ hiểu là được rồi, giữa huynh đệ nói nhiều như vậy làm cái gì, cũng không phải muốn sống với nhau, tương lai hẳn cũng tự có nương từ hẳn hiểu hẳn.” Doãn Úy Lam chơi xấu ôm eo nàng lại.

Tô Thanh Diệu bật cười. Nếu không phải nàng biết rõ tính tình hẳn, còn thật không nhìn ra được, nam nhân này..... Rõ ràng chính là đang ngượng ngùng thôi.

“Nhưng mà Trạ Thanh vẫn xem huynh như thần mà sùng bái, huynh cảm thấy như vậy có được không?”

“Không được,” Doãn Úy Lam có chút trẻ con lắc đầu, “Làm thần không tốt, áp lực rất lớn, làm tướng công mới tốt..... Aiz! Chơi nói không chơi nhéo.”

“Huynh nói chuyện cho đứng đắn một chút.”

“Nói chuyện đứng đắn sẽ bị tiếp tục bị xem như thần.” Cái này cũng có vì mục đích của nàng mà?

“Huynh.....” Biết ngay chuyện gì cũng không lừa được hẳn, “Muội cũng vì tốt cho huynh, giữa huynh đệ với nhau không thể có ngăn cách được.”

“Ta với Trạ Thanh không có ngăn cách, chỉ là hẳn có chút hiểu lầm với ta mà thôi.” Hẳn tiếp tục dựa vào nàng như người không xương.

“Xin hỏi mấy hiểu lầm đó là do ai tạo thành?” Rõ ràng là hẳn đùa giỡn người ta làm vui còn dám nói.

Doãn Úy Lam không quan tâm nhún vai, “Khi còn nhỏ đùa giỡn hẳn, hoàn toàn là vì thú vị, ta chỉ có một cái đệ đệ này có thể đùa giỡn a.”

Đùa giỡn.....

Nói ra thật tàn nhẫn. Tô Thanh Diệu chịu thua thở dài.

“Sau đó rời nhà thật nhiều năm, trở về vừa thấy, oa, hẳn đã lớn đến như vậy rồi, thật thú vị.”

Thú vị.....

Đại ca như hẳn đây dùng từ thật đúng là vô lương tâm. Tô Thanh Diệu nhìn về phía “bụi hoa” đang run run phía sau đầy thương hại.

“Chỉ có điều,” Doãn Úy Lam đột nhiên nở nụ cười với phía sau nàng, “Thấy hẳn bình an khỏe mạnh lớn lên như thế, trong lòng ta thật sự rất vui vẻ.”

Nàng ngẩn ra, lập tức mỉm cười, “Dù sao cũng là huynh đệ ruột thịt mà.”

“Đúng vậy,” Hẳn gật gật đầu, “Quan trọng nhất là, tính cách vừa đáng yêu lại thú vị kia của hẳn vẫn còn, ông trời cuối cùng cũng không có cướp đoạt lạc thú đùa bỡn đệ đệ của ta, ha.”

Tô Thanh Diệu rõ ràng nghe được bụi hoa phía sau truyền đến tiếng vật nặng rơi.

Có đại ca như vậy, thật sự là rất đáng thương. Nghĩ, nàng trừng mắt nhìn người nào đó một cái. Người này thật đúng là lúc nào cũng không thay đổi được bản tính ác liệt của mình.

“Huynh đừng phá hẳn nữa, nói hiểu lầm cho rõ ràng.” Nàng thôi hẳn.

“Hiểu lầm gì mới được?” Doãn Úy Lam nhún nhún vai, “Ta chưa từng nói tính cách của mình là âm trầm cực đoan lạnh lùng nha!” Là mọi người tự mình muốn cho là như thế. “Trên thực tế, ta chán ghét phần văn phước lễ (văn chương phức tạp, lễ nghĩa trời buộc), hướng tới cuộc sống tự do tự tại, chán ghét chuyện gì cũng buồn ở trong lòng, tính cách hoạt bát sáng sủa, tâm lý khỏe mạnh, người gặp người thích, nương từ, nói vậy có đủ không? Hơn nữa còn làm người rất nhiệt tình, tràn ngập nhiệt huyết với sự nghiệp chính nghĩa.”

“Huynh đang chọc cười.” Nàng bị hẳn làm cho tức cười.

“Ngô, nương từ, muội thật quá đáng, trái tim của ta bị tổn thương rồi, mau tới bù đắp cho ta đi.” Dứt lời, thân mình lại chồm về phía trước.

“Huynh chú ý một chút, có người đang ở đây đó!” Tô Thanh Diệu chán nản. Hẳn căn bản là đang cố ý nháo nàng.

“Nên nghe đã nghe xong, tiểu tử kia đã sớm đi rồi.” Dám ở chỗ này phá hư không khí, đừng trách người làm huynh trưởng hấn đây quân pháp bất vị thân.

Nghe xong? Tô Thanh Diệu ngẩn ra. Không chào hỏi đã bước đi, xem ra thật sự là bị kích thích rất lớn rồi! Có phải mình đã quá nóng vội hay không?

“Không cần lo lắng, tiểu tử kia không yếu ớt như muội nghĩ đâu, sớm muộn gì cũng nên để cho hấn hiểu,” Doãn Úy Lam liếc mắt một cái liền nhìn ra nàng đang lo lắng cái gì, lập tức ôn nhu nói. “Nhưng thật ra làm khó cho muội, ngay cả chuyện này đều nhớ giùm ta.”

Huynh đệ là của hấn, nhưng nàng lại luôn khắp nơi quý trọng giùm hấn, che chở thứ tình cảm tay chân này còn hơn cả hấn nữa. Nàng không nói, hấn lại thể nào không hiểu, cho nên mới để nàng sắp xếp, theo ý của nàng thể hiện mình thật sự cho Trạm Thanh ở sau bụi hoa xem.

Nhị đệ này, tất nhiên là hấn thập phần quý trọng yêu thương. Nhưng hấn cũng phải thừa nhận, những năm gần đây, quả thật chính mình có hơi xem nhẹ hấn rồi. Sau tới, lại không biết nên câu thông với hấn như thế nào, lại không đành lòng phá hư hình tượng huynh trưởng được đáp nện vì đại trong cảm nhận của hấn từ lâu, ban đầu còn giả bộ diễn, cứ nhử cứ chi (dần dà), cũng chỉ có thể tiếp tục giả bộ có nề nếp. Cho tới nay chuyện này đúng là cũng làm cho hấn đau đầu, nay may mà Thanh Diệu.....

Nghĩ, Doãn Úy Lam âm áp trong lòng. Nàng luôn suy nghĩ cho hấn.

Sâu trong nội tâm kỳ thật Thanh Diệu khát vọng tình thân hơn bất kì kẻ nào, nàng rất xem trọng chuyện này, cho nên mới sẽ quý trọng tình cảm huynh đệ với Trạm Thanh giùm hấn, sợ hấn hối hận cả đời.

“Thanh Diệu.” Hấn khẽ gọi.

Nàng ngẩng đầu.

“Cảm ơn muội.”

Nàng ngẩn ra, lập tức sắc mặt khẽ biến thành quần (lúng túng), “Cái gì, cái gì a, muội chỉ là không quen nhìn huynh luôn khi dễ Trạm Thanh mà thôi.”

Không gọi “Nhị trang chủ” nữa, Doãn Úy Lam chú ý tới sự thay đổi xưng hô của nàng.

“Sau này, Trạm Thanh cũng là đệ đệ của muội.”

Nàng nhìn về phía hấn.

Doãn Úy Lam cười cười, “Sau này, bọn ta đều là người thân của muội.”

Hốc mắt nóng lên, Tô Thanh Diệu đột nhiên chôn mặt ở trong lòng hấn.

“Đại ca thật là, không cần cố ý nói như vậy.”

“Ừ ừ, là ta không tốt.” Doãn Úy Lam cười khẽ vuốt ve mái tóc dài của thê tử, mặc nàng chùi toàn bộ nước mắt nước mũi ở trên vạt áo trước của chính mình.

Dù sao, đã chọc nàng khóc, thì nhất định là do mình không tốt.

Đối với Trạm Thanh, kẻ làm huynh trưởng người ta như hấn, đích thật là cần vài phần mặt mũi kia, nhưng mà, nữ thân y nàng đây làm sao không thường khâu thị tâm phi chứ.

Vốn chẳng cần hấn nói, nàng cũng đã sớm xem Trạm Thanh như đệ đệ ruột mà đối đãi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7

Tin đồn mới nhất trong Hiểu Kiếm sơn trang, trang chủ cuối cùng cũng bị sự cuồng dại của Tô thần y làm cho cảm động, di tình biệt luyến (~ yêu người khác), vắng vẻ cũ ai (người yêu cũ) Văn Tương Văn không nói, lại công khai cùng tân hoan (niềm vui mới) chàng chàng thiếp thiếp.

Thắng bại rõ ràng, Tô thần y kỹ (tài nghệ, kỹ năng) cao hơn một bậc, chuyển bại thành thắng.

“Cái gì gọi là kỹ cao một bậc chứ.....” Tô Thanh Diệu với lưu ngôn (~ lời đồn đãi) rất bắt mắt dĩ.

Lại nói, hai ngày trước, đột nhiên có hai nha hoàn tự xưng thân thiết với nàng hẳn hoi, quả thực là ân cần vô cùng, mới đầu nàng còn không rõ lý do, sau đến sau khi nghe ngóng mới biết được. Trước đó trong trang cá cược nàng với “Văn Tương Văn” người nào sẽ thắng trái tim Doãn Úy Lam, khi bắt đầu ván bài hoàn toàn nghiêng về một bên, một đèn mười.

Trước kia hai nha hoàn này thua một bó lớn bạc, cho nên liền được ăn cả ngã về không cuộc nàng thắng, không ngờ đột nhiên Trại Thanh lại chiếu cáo thân phận đương gia chủ mẫu (người phụ nữ quyền lực nhất trong nhà) của nàng, làm cho các nàng chẳng những trở mình, còn kiếm được một phen to hơn nữa, hai nha hoàn này vui sướng vô cùng, đã thể hiện hết cảm thụ vào lòng nhiệt tình với nàng.

Nếu các nàng biết nhà cái kiếm người thắng lớn nhất của ván bài đó, kỳ thật là trang chủ vận chúng kính ngưỡng của bọn họ, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào đây.

Nghĩ đến đó, Tô Thanh Diệu bật cười. Đại ca đủ gian, đặt hai cái tên này ở cùng nhau so sánh, ngay cả cơ hội ghen nàng cũng không có.

Đã nhiều ngày, nàng trải qua rất là nhàn nhã.

Trại Thanh vẫn đắm chìm ở trong đả kích không thể tự thoát ra được, tạm thời không đến quấy nhiễu nàng. Mà đại ca cho dù ở ban ngày ban mặt, chỉ cần có thời gian là sẽ đến tìm nàng, nói là muốn bù lại nỗi khổ chia lìa của bọn họ lúc trước — Tô Thanh Diệu bắt mắt dĩ. Hẳn căn bản chính là vì trốn cái miệng độc kinh của Ngô quân sự truy sát mà thôi.

Thật không biết hẳn lại làm cái gì làm cho Ngô quân sự đau đầu nữa đây? Nghe nói nhờ phúc của hắn, nay Ngô quân sự phải thu xếp thu mua đồ đạc xung quanh, bận tới mảy tới mảy, cố tình người thân là chủ nhân như hắn lại đạp quán bỏ đi, mỗi ngày ở trong nội viện mà nhàn hạ.

“Văn cô nương, nơi này là chỗ ở của trang chủ, cô không thể tùy ý.....”

Tiếng ồn ào bên ngoài khiến cho nàng chú ý, “Tiểu Đông, chuyện gì thế?” Tiểu Đông là nha hoàn phụ trách thay nàng đưa thuốc trước kia, cũng là một trong hai cái nha hoàn thắng cuộc.

“Không có gì, Tô đại phu,” Giọng Tiểu Đông truyền đến, tuy rằng Doãn Trại Thanh đã thay Tô Thanh Diệu “chính danh” (đính chính danh hiệu), nhưng nay trong phủ hơn phân nửa mọi người vẫn y theo thói quen cũ gọi nàng là Tô đại phu, “Là Văn cô nương đi làm đường, hạ nhân đã đưa nàng trở về rồi.”

Văn cô nương?

Tô Thanh Diệu ngăn ra, mới nhớ tới vị “Văn cô nương” này chính là bệnh nhân của mình.

Vốn nàng vì chuyện mình đưa tới nguy hiểm cho đối phương còn có chút áy náy, cho nên kiên trì phải giải hết độc tố trong cơ thể nàng ra, nhưng đại ca lại cho rằng này nữ tử có điều kỳ lạ, nói gì cũng không cho nàng ta tiếp cận nàng quá gần. Cho nên nàng cũng chỉ có thể thả chậm tốc độ, cho đối phương một phương thuốc an dưỡng ổn thỏa, dù sao cứu chậm đã thì rồi, độc của nàng ấy cũng đã giải gần hết.

Mấy ngày không thấy, không ngờ đã có thể xuống giường đi lại?

Nghĩ nghĩ, Tô Thanh Diệu đúng là tâm tình vô cùng tốt, đây là cảm giác tự hào nàng thường có từ sau khi làm đại phu.

“Chờ một chút, Tiểu Đông, ta đi ra ngoài.”

“A?” Tiểu Đông hoảng sợ, “Khả trang chủ đã dặn dò, nếu người ra viện nhất định phải có người theo cùng.” Ban đầu bọn hạ nhân chỉ cho là thể hiện trang chủ để tâm đến Tô đại phu mà thôi, vài ngày sau, toàn trang trên dưới đều biết đến tài năng lạc đường của Tô đại phu, liền hiểu được nỗi khổ tâm của trang chủ.

Nàng thật đúng là rất dễ lạc đường.

“Không có việc gì, chỉ đi vài bước mà thôi, ta nói hai câu sẽ trở lại ngay.” Làm một đại phu, nàng vẫn muốn nhìn “Văn Tương Văn” này một chút xem nay đã ra sao, cũng tiện giảm lượng được cho hợp lý.

“Nhưng mà, Tô đại phu, lần trước người cũng.....”

Không đợi nha hoàn nói xong, Tô Thanh Diệu đã chạy về phía cửa viện rồi.

Kỳ thật Tiểu Đông muốn nói là — lần trước người cũng nói chỉ đi xem hồ hoa sen trước cửa mà thôi, kết quả lại thẳng đến khi hoàng hôn mới bị người bên sảnh phòng (phòng chứa củi) hẻo lánh nhất toàn bộ sơn trang đưa về đến a.....

“Văn cô nương, Văn cô nương!” Tô Thanh Diệu chạy chậm hai bước, đuổi theo bóng người chưa đi xa.

Nữ tử dừng bước ngoảnh đầu lại nhìn, khí sắc còn mang theo một chút suy yếu, nhìn thấy nàng cũng không tỏ vẻ gì nhiều lắm.

Người trong trang đều biết, tính cách Văn cô nương có hơi khó đoán, không bằng Tô đại phu ôn hòa thân thiện dễ ở chung.

“Tô đại phu, có việc?”

“Khó có khi cô đi ra ngoài đi lại được, ta đến xem tình trạng của cô.”

“Nhờ phúc của Tô đại phu, đã tốt.” Nữ tử lạnh nhạt mà lễ phép.

Loại thái độ này..... Không biết chân tướng, thật đúng là tướng nàng đoạt nam nhân của nàng ta đấy.

Bệnh nhân muôn hình muôn vẻ không ít, dùng mặt lạnh mà tiếp xúc với nàng, Tô Thanh Diệu cũng không để ý, nàng nhìn xung quanh, chỉ về cái đình cách đó không xa nói: “Đến bên kia ngồi đi, ta bắt mạch cho cô.”

Nữ tử nhìn nàng một cái, thần sắc có chút phức tạp, lại vẫn thuận theo sự kiên trì của nàng.

“Cô nương, vẫn chưa thỉnh vấn (~hỏi) khuê danh của cô?” Cũng không thể là ba chữ “Văn Tương Vân” này.

“Tên của ta không phải do các người định hay sao?” Trong giọng nói của nữ tử có sự châm chọc nhẹ nhẹ.

“Cái này..... Chuyện xảy ra đột ngột, thật sự rất xin lỗi.” Nghe đại ca nói, nàng bị người ta phát hiện ở chân núi, lúc ấy thân trúng kịch độc, mệnh ở sớm tối, thế là cái tướng công không có lòng đồng cảm kia của nàng, đã muốn lợi dụng cô nương có thân hình và tuổi xấp xỉ với nàng này, dẫn Nhị nương luôn luôn dụng tâm kín đáo (~ ý đồ mờ ám) ra. Nàng với đại ca hai người ở riêng, cũng là sau này mới biết được chuyện này, cho nên đối với cô nương này, nàng ít nhiều cũng có chút áy náy.

“Ta gọi là Sơ Surong.”

“Sơ Surong cô nương phải không?” Kỳ quái, vì sao cái tên này có hơi quen tai vậy kia? “Gần đây còn thường xuyên rét run không?” Nàng muốn xác định dư độc đã sạch sẽ hoàn toàn hay chưa.

Sơ Surong vẫn chưa trả lời, mà nhìn nàng một cái đầy quái dị, “Vì sao cô muốn để ý đến chuyện sống chết của ta?” Ngày ấy khi nàng nửa hôn mê, vẫn nghe được cuộc nói chuyện giữa nàng và một nữ tử khác rành mạch. Rõ ràng chính nàng đã bị lưỡi dao sắc bén đe dọa, lại vẫn cứ kiên trì hạ châm bức độc cho nàng, đây là vì cái gì?

“Ta là đại phu a.” Tô Thanh Diệu trả lời thật tự nhiên.

“Đại phu không phải ai cũng như cô.” Đại phu nàng từng gặp hơn phân nửa vô dụng, chỉ muốn có lợi y như thương nhân, không thêm bận tâm đến mạng người.

“Không phải hôm nay đã gặp được rồi sao? Sau này có gặp cái loại đại phu xấu xa kia nữa, cô cũng có thể nói mình đã từng gặp một cái đại phu không giống bình thường, như vậy ta sẽ rất tự hào.”

“..... Hi vọng ta không có cơ hội này.” Độc kiêu này, cả đời trúng một lần là đủ rồi, không có ai thích đến Quỷ Môn Quan la cà cả.

“Đó là tốt nhất.” Tô Thanh Diệu mặt không đổi sắc thu tay về, ôn nhu nói. “Trước kia võ nghệ cô nương thế nào?”

Trong nháy mắt trong mắt Sơ Surong hiện lên sự cảnh giác.

Tô Thanh Diệu tươi cười ấm áp, “Cô nương đừng lo lắng, ta cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi, hôm nay mặc dù hàn độc này đã giải, nhưng rốt cuộc vẫn bị thương nguyên khí, công lực giảm mạnh, ngày sau sợ là không nên động võ.”

“Nhọc Tô đại phu lo lắng.” Sắc mặt Sơ Surong hơi thả lỏng.

Nàng gật gù đầu, “Một khi đã như vậy, Thanh Diệu liền cáo từ, cô nương cũng mau trở về phòng nghỉ ngơi mới được.”

“Tô đại phu.”

Nàng trở lại, “Cô nương còn có việc?”

“Sơ Surong có một chuyện muốn thỉnh giáo.”

“Thỉnh giảng (nói).” Tô Thanh Diệu sắc mặt không thay đổi, ấm áp có lẽ như cũ.

“Ta muốn biết, sở dĩ Tô đại phu làm việc thiện, thật sự là xuất phát từ bản tính sao?” Trong nháy mắt, mắt đẹp của nữ tử tựa hồ nhiễm lên một chút thần thái yêu dị.

Một khắc kia, Tô Thanh Diệu hơi hơi giật mình.

Khó trách đại ca không cho nàng tiếp cận nàng ta, nay thật ra nàng đã nhớ tới nữ tử này giống ai rồi.

“Sơ Surong.” Lúc này đây, Tô Thanh Diệu gọi thẳng tính danh nàng, “Cô tin ‘nhân chi sơ, tính bản thiện’ không?”

“Cô tin?”

“Ha thật ra ngược lại,” Nàng cười nhẹ, “Ta hoàn toàn không tin.”

Sơ Sương nhú mày.

“Nhưng mà, làm chuyện tốt, trong lòng bằng phẳng; Làm chuyện xấu, trong lòng có quỷ, đây là chuyện thực không cãi được. Cuối cùng ta nghĩ, nếu mình cứu nhiều thêm một người, có thể tích nhiều thêm một phần phúc khí, ta không cầu sống lâu trăm tuổi, chỉ cầu những công đức kia có thể mang đến vận may cho người ta muốn bảo vệ. Vừa nghĩ như vậy, có cứu nhiều người hơn nữa, ta cũng làm không biết mệt.”

Nàng không tin quỷ thần, chỉ khi nào có người muốn bảo vệ, thì bất cứ cái gì cũng muốn thử một lần.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Sơ Sương mới nói: “Thụ giáo.” (nhận chỉ dạy)

Tô Thanh Diệu cười nhẹ, “Thiện ác đúng sai, có quan hệ gì cơ chứ? Ta nhìn thấy người ta quan tâm vui mừng, liền cũng vui vẻ tự đáy lòng thôi.”

Sơ Sương nghe, yêu diễm trong mắt càng sâu, “Đúng vậy, nếu như mỗi ngày nhìn thấy người yêu thương thống khổ, nhất định tim cũng như bị đao cắt, cùng chịu khổ chung.”

“Sơ Sương cô nương sao lại nói lời ấy?”

Nàng ta lại không trả lời, chỉ lạnh nhạt nói: “Nếu Tô đại phu diệu thủ nhân tâm (~bàn tay vàng), có thể giúp Sơ Sương cứu trị một người chẳng?”

Tô Thanh Diệu bất động thanh sắc (bình tĩnh ung dung).

“Sao vậy, chuyện không liên quan đến mình, cô liền do dự?” Sơ Sương cười lạnh.

“Nếu khả năng của Thanh Diệu có thể làm được, cũng không phải là không thể.” Chú ý tới xung quanh đã không còn bất kì ai khác, ngay cả nha hoàn mới vừa rồi đi cùng Sơ Sương cũng đã bị cố tình điều đi, nàng đột nhiên có chút hối hận không kêu đại ca đến cùng.

Sơ Sương ư? Có lẽ nàng không phải họ Sơ, mà là.....

“Một khi đã như vậy, chúng ta đi ngay đi.”

“Bây giờ?”

“Đúng vậy.”

Người đời nói cái gì “hào tâm có hảo báo” đều là nói dóc hết, Tô Thanh Diệu nàng cứu người chỉ thuần túy là bởi vì muốn cứu mà thôi, cảm thấy sau khi cứu trong lòng thoải mái, chưa bao giờ nghĩ đến đó là đang làm việc thiện.

Nhưng vì cái gì đã vậy mà nàng vẫn cứ nói lời, chọc phải người không nên xuất hiện nữa chứ?

Giờ phút này, nàng đang ăn mặc một thân đơn giản, bị nhốt trong xe ngựa, mà bên người chính là Sơ Sương cô nương mấy ngày trước còn nằm trên giường không dậy nổi.

Trận kiếp nạn này đúng thật là tự tìm, từ lúc đại ca cảnh báo với nàng người này có vấn đề, nàng đã nên nghĩ tới mới đúng. Đại ca hẳn là không muốn nàng buồn, mới không nói rõ.

“Sơ Sương?”

Có vẻ như không dự đoán được Tô Thanh Diệu lấy giọng điệu như vậy gọi một nữ tướng cướp (đùa thôi, cướp người nên gọi là tên cướp đấy mà 20) như nàng, nữ tử hơi hơi bất ngờ.

“Thật ra cô họ Văn chứ nhỉ?”

Tuy là câu hỏi, thực tế cũng đã là khẳng định.

Sau một trận trầm mặc, Văn Sơ Sương cắn răng, “Cô biết?”

“Các người..... Bộ dạng rất giống nhau, tuy rằng kí ức đã hơi mơ hồ, nhưng nhìn nhiều vài lần, vẫn có thể nhận ra.”

Văn Sơ Sương, cuối cùng nàng cũng nhớ tới đã từng nghe cái tên này ở đâu rồi.

Trí nhớ khi còn nhỏ ở Nguyệt Ma Điện rất mơ hồ, nhưng nàng lại vẫn nhớ rõ mình có một cái đường ca (anh họ xa) nhiều bệnh nhưng rất thông minh, nếu không có hắn, chỉ sợ Nguyệt Ma Điện đã sớm bị diệt môn. Nguyệt Ma Điện bây giờ tuy sau trận chiến kia đã bị tổn thương nặng nề, dần dần biến mất khỏi giang hồ, nhưng vẫn luôn còn một hơi cuối cùng.

Mà nàng lại nhớ mang mang đường ca có một cô con gái tên là “Sơ Surong”, tuổi không kém nàng là mấy.

“Cháu nên gọi ta một tiếng bác.”

“Mấy năm nay, nếu cô đã thoát khỏi sự khống chế của Doãn lão đầu, vì sao không trở về Nguyệt Ma Điện? Vì Doãn Úy Lam sao?” Văn Sơ Surong không thèm để ý tới mấy thứ xưng hô, nhưng địch ý trong mắt tựa hồ đã nhẹ hơn chút.

Thật đúng là một nữ nhân kì quái, nàng buộc nàng ta đi cả một đường, nàng ta không hề gãy dựa cũng chẳng ảm ỉ gì cả.

“Chưa đầy đủ lắm,” Trước khi đại ca tìm được nàng, nàng đã lấy thân phận Tô Thanh Diệu du lịch giang hồ rồi. “Ta trở về làm cái gì? Nơi đó còn cái gì đáng cho ta trở về chứ.”

“Cha ta luôn luôn tìm cô!” Văn Sơ Surong giận dữ.

“Hắn tìm ta, ta phải trở về à? Hắn ấy này, ta nên tha thứ hắn ư? Cháu cũng đừng quên, năm đó đẩy ta vào hố lửa, hắn cũng có một phần.” Giọng Tô Thanh Diệu rất bình thản, nhưng trong mắt cũng đã không còn ý cười quen thuộc.

“Cô..... Vậy cô liền nhận giặc làm cha, còn gả cho con của kẻ thù?”

“Nhận giặc làm cha?” Nàng cười lạnh, “Người dùng bốn chữ này để chỉ trích ta?”

Năm đó chính phái võ lâm vây công (tấn công) Nguyệt Ma Điện, bởi vì xuất hiện phản đồ, toàn bộ Nguyệt Ma Điện gần như bị giết hết, thời điểm tồn vong (~ sống chết), mọi người cố ý tiết lộ bí mật tàng bảo đồ ở trên người nàng, còn xem nàng như mồi nhử để đàm phán điều kiện với Doãn Tuấn, đến lúc đó mới thoát khỏi vận mệnh diệt môn.

Kể ra thì, nàng nhiều lắm cũng chỉ là đứa con gái không được Điện Vương thương yêu nhất, hy sinh nàng để đổi toàn bộ Nguyệt Ma Điện sống sót, đúng là chuyện vô cùng có lời. Khi đó, có ai từng để ý đến sống chết của nàng không? Có ai nghĩ tới một cô bé con như nàng bị Doãn Tuấn mang đi, sẽ có kết cục như thế nào? Có ai từng đến cứu nàng chẳng?

Không ai!

Là nàng lợi dụng bề ngoài ngây thơ vô hại của mình để lợi lòng sự cảnh giác của Doãn Tuấn, mới có thể sau khi rơi vào trong tay thù địch, vẫn có thể che giấu bí mật về tàng bảo đồ như cũ lâu đến sáu năm.

Nàng ở Hiểu Kiếm sơn trang trải qua một cuộc sống nom nớp lo sợ, ở trước mặt kẻ thù phải giả bộ nhu thuận, mặc người ta sắp xếp, sợ không cẩn thận một cái mình sẽ không thể thấy đến mặt trời ngày mai. Ngày qua ngày đều kiễng chân trông chờ cứu viện, nhưng đến cuối cùng, nàng tuyệt vọng, thậm chí Diêu Phụng Kiêu trà trộn vào Hiểu Kiếm sơn trang cũng không hề giúp đỡ nàng một chút gì, chỉ hơn một đôi mắt lạnh băng quan mà thôi.

Khi đó, có ai từng quan tâm đến sống chết của nàng?

Không ai!

Sáu năm sau, nàng bị Hiểu Kiếm sơn trang đuổi giết, mắt thấy đại ca trọng thương, chính mình bất lực ngay vách núi. Có ai hiểu sự tuyệt vọng của nàng không?

Vẫn không có như trước –

Từ đầu tới cuối, nàng đều là một quân cờ bị bỏ qua, không hề có ai từng nghĩ tới muốn vãn hồi nàng.

Ngược lại là “con của kẻ thù” trong miệng Sơ Surong, quý trọng sinh mệnh, trân trọng nàng như bảo vật.

“Sơ Surong a,” Tô Thanh Diệu trong giọng nói lộ ra một nỗi vô cùng, “Người có bao giờ từng nghĩ, hôm nay các người ở Nguyệt Ma Điện trải qua một cuộc sống an nhàn, có thể lấy lập trường gì mà chỉ trích ta đây?”

Văn Sơ Surong không nói gì.

“Nay người cũng là người của Nguyệt Ma Điện đi, bí mật nên biết người đều phải biết hết rồi. Người cho rằng trong trận âm mưu này, ta đã từng làm sai cái gì?” Hoặc là nên nói, năm đó nàng nhiều lắm là sáu tuổi có thể làm cái gì? Tô Thanh Diệu giương mắt nhìn thẳng vào nàng ta, “Người có biết năm đó khi ta đi dạo quanh Quý Môn Quan, trong lòng hận đến bao nhiêu? Ta hận không thể giết chết toàn bộ người của Nguyệt Ma Điện cho hả giận!”

“Cô.....” Văn Sơ Surong hoảng sợ.

“Đừng vậy! Người ta hận nhất không phải là Doãn Tuấn, mà là điện chủ Nguyệt Ma Điện, cha ruột của ta!” Nàng lạnh lùng nói: “Vốn không có cái bảo tàng gì, Nguyệt Ma Điện vốn không hề có bảo tàng, đó đều là thể nhân tự tin mà thôi. Hắn biết rõ chân tướng lại muốn mượn điều này khiến cho chính đạo võ lâm tranh cãi, lại lấy ta làm cớ, không thể tưởng được cuối cùng lại tự nhóm lửa đốt mình.”

Khi đó, hắn vẫn không hề nói cho bất cứ kẻ nào về chân tướng như trước, mà mặc cho nàng bị nắm đi!

Đột nhiên, Tô Thanh Diệu nở nụ cười, “Ngươi biết không? Ba năm trước đây, ta rõ ràng có cơ hội giết Doãn Tuấn, khi đó hắn gần đất xa trời, chỉ còn một hơi, hắn cũng đã hoàn toàn nhận ra ta.”

“Ngươi giết hắn?”

Nàng lắc đầu, “Cuối cùng, ta chỉ nói chân tướng cho hắn.”

Đến một khắc cuối cùng, khi đầu ngón tay phát quá mạch đập của lão nhân, nàng lại phát hiện chính mình không hề dứt khoát như trong tưởng tượng. Hoặc là nên nói, nàng cũng không để ý chuyện sống chết của hắn như vậy, giết hay không giết hắn, đối với nàng mà nói thì đều không sao cả.

Dù sao hắn cũng là phụ thân của đại ca, tuy không phải xuất phát từ thật lòng, nhưng cũng đã từng có ơn dưỡng dục với nàng. Mà nay, hắn cùng lắm chỉ là một người đang cố kéo hơi tàn mà thôi.

Nếu không phải hắn cố chấp lấy bảo làm cho bị trúng khí độc trong tòa mê cung kia, cũng không đến nỗi trắng niên khấp thế (mất sớm). Kết quả là, hắn dùng hết tất cả mưu kế, vẫn không lấy được bất cứ cái gì như cũ.

Thế là, nàng im lặng bắt mạch, im lặng tìm hiểu bệnh tình, im lặng kéo dài mạng sống cho hắn.

Một năm sau, Doãn Tuấn qua đời, lúc ra đi, thần thái an tường (bình yên).

Sau lần đó, nàng mới hiểu được, ác mộng của mình cũng không phải do Hiểu Kiếm sơn trang, mà là Nguyệt Ma Điện.

“Có thể làm được như thế……” Văn Sơ Sương khép mắt.

“Ta không hề vĩ đại như ngươi nghĩ, đó không phải là lấy ơn báo oán gì, ta chỉ không thêm để ý mà thôi, nếu muốn nói đến kẻ thù, kẻ hại ta chân chính cũng không phải là hắn.” Trong mắt Tô Thanh Diệu hiện lên một tia gọn sáng hiếm có, “Ngươi biết không? Nếu ngày đó nằm ở trước mắt ta là cha ruột của ta, ta không chắc mình sẽ còn thu tay lại hay không.”

Văn Sơ Sương phát hiện mình cư nhiên lại không thể phản bác. Tuy rằng giờ người đang kèm kẹp nàng chính là mình, nhưng nàng biết, Nguyệt Ma Điện quả thật đã nợ nàng. Nhưng mà……

Nàng nhướn mày, “Có một chuyện, cô sai rồi.”

“Cái gì?” Tô Thanh Diệu nhìn về phía nàng.

“Cô có nghĩ tới hay không? Những năm gần đây, sở dĩ Nguyệt Ma Điện cố chấp với cô như thế, trừ cha ta tìm kiếm ra, còn có nguyên nhân khác.”

“Khác?”

Trong mắt nàng lại hiện lên mặt yêu diễm kia, “Tám tầng bảo đồ kia, cô thật sự nghĩ rằng hoàn toàn là giả sao?”

“Cái ý gì?”

“Ý của ta còn chưa rõ hay sao,” Văn Sơ Sương hừ lạnh, “Vị trí được đánh dấu trên tầng bảo đồ, đúng là không có bảo tàng gì, nhưng lại có bí mật lớn nhất của Nguyệt Ma Điện.”

Tô Thanh Diệu không tin. “Một khi đã như vậy, lúc trước làm sao lão nhân sẽ muốn xâm bí mật vào trên người ta cơ chứ, còn thôi ta vào hồ lừa?”

“Bởi vì bên trong cái bí mật kia lại có một cái cạm bẫy thật lớn, hắn muốn mượn cái cạm bẫy đó trọng tóa thực lực của chính đạo võ lâm, ai ngờ ngược lại lại nhóm lửa đốt mình, tánh mạng khó giữ được.”

“Hắn đã chết?”

“Đã chết từ lâu.” Năm thứ hai sau khi Nguyệt Ma Điện rời khỏi Trung Nguyên, lão điện vương liền hậm hực trong lòng, cuối cùng bệnh nặng không trị được.

Tô Thanh Diệu nhất thời không nói gì.

Ấn tượng về người kia đã trở nên mơ hồ gần như xa lạ, ngay cả khi nghe hắn chết cũng không có cảm giác gì, nhưng lại cảm thấy thật thê lương. Lão nhân giống như Doãn Tuấn, tung hoành cả đời, cũng vẫn phải đi trống không như vậy, thậm chí không có lấy một người thiết tình đau khổ vì hắn.

Hắn muốn hại chết địch thủ, lại ngược lại đi ở trước đối thủ một mắt một còng, nhất định là rất không cam lòng đi. Hai người này, nếu có gặp lại nhau dưới hoàng tuyền, không biết có còn muốn tiếp tục đấu nữa hay không đây.

“Vậy cha ngươi đâu?” Nhìn Văn Sơ Sương trước mắt, nàng luôn không tự chủ được nhớ tới đường ca năm đó xem như cũng có thân thiết với nàng kia.

“Ông đã thoát ly Nguyệt Ma Điện từ lâu, nay…… Nguyệt Ma Điện do ta làm chủ.”

Tô Thanh Diệu thầm kinh ngạc trong lòng.

Con gái lão nhân rất nhiều, đều có dã tâm bưng bưng với cái ngai điện chủ, nay lại do con gái đường ca chấp chương quyền hành, xem ra không phải là huyênh đệ tỷ muội của nàng rất kém cỏi, thì chính là cô cháu gái này của nàng rất có thủ đoạn, nhìn dung nhan tuyệt mỹ mà lạnh lùng kia, nàng đột nhiên có chút cảm khái –

Lại là một đứa nhỏ có tính cực đoan nữa, chỉ là không biết lúc này đây, còn có thể có một Doãn Úy Lam đến dẫn đường nàng nữa hay không.

“Thế nay cháu trót ta trở về, là muốn phá giải cái thiên đại bí mật kia sao?” Nội dung của bí mật, nàng tuyệt đối không hề có hứng thú.

“Không.” Nếu là như thế, không đáng để nàng phải cướp người với Doãn Úy Lam, “Ta muốn cô giúp ta cứu một người.”

“Ai?” Nếu có thể, nàng thật sự không muốn lại nhắc lên nửa phần quan hệ gì với Nguyệt Ma Điện nữa.

Văn Sơ Sương nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia phức tạp. Nếu là mấy ngày trước, nàng chắc chắn sẽ không nói cho nàng ta chuyện đó. Nhưng mà, nếu..... Nếu ngay cả Doãn Tuấn nàng cũng có thể buông tha, hẳn là cũng sẽ giúp nàng đi.

“Là cha ta.”

Tô Thanh Diệu nháy mắt hiểu rõ.

Quả nhiên.

Thân thể đường ca chống đỡ được mấy năm nay, cũng đã đến cực hạn đi.

Nàng than nhẹ, “Kỳ thật, nếu ngay từ đầu cháu cứ việc nói thẳng ra, ta cũng sẽ đi theo cháu.”

“Cô đi, chưa chắc hẳn đã thả người.”

Đột nhiên, Tô Thanh Diệu lại nở nụ cười, “Cháu không nói làm sao biết hẳn không chịu?”

Văn Sơ Sương nhíu mày, “Cô.....”

Xe ngựa vẫn vững vàng đi về phía trước như cũ, bọn họ đã sớm ra khỏi phạm vi Hiệu Kiếm sơn trang, cho dù bây giờ Doãn Úy Lam có đuổi theo, cũng không còn kịp nữa rồi.

Vì sao nàng lại đột nhiên cảm thấy bất an vậy kia?

Nhìn về phía Tô Thanh Diệu, nàng đột nhiên biến sắc.

Tiếng nói lộ ra chút cười khê truyền đến từ phía trên, “Vẫn là nương tử hiểu rõ vi phu nhất! Ta nói chắc nữ à, cháu không nói ra lời thật, lại có thể nào trách được ta phòng cháu cơ chứ.”

Đột nhiên, con ngựa phía trước ngừng đầu hí dài.

Một thanh trường kiếm xuyên qua đỉnh xe ngựa vững vàng xẹt ngang qua giữa Văn Sơ Sương cùng Tô Thanh Diệu, ngay sau đó, Tô Thanh Diệu đã bị một bóng dáng thoăn thoắt bóng dáng cướp ra xe xa năm bước.

Ánh mắt Văn Sơ Sương đầy lạnh lùng, châm chọc: “Xa phu (người lái xe)?”

Xa phu kia rất tự nhiên cỡi đầu lạp xuống, lộ ra ngũ quan anh tuấn, trong trẻo cười lại mang chút lưu manh, “Thỉnh thoảng, ta cũng có thể chỉ là một cái xa phu mà thôi, đương nhiên, chỉ cần nương tử ta không ngại làm một cái xa phu bà (vợ của xa phu).”

Tô Thanh Diệu trừng mắt nhìn một cái,

Trên thực tế, hẳn vốn ước gì được làm xa phu, miễn là không cần phải để ý một cái sơn trang lớn như thế.

“Ta nên nghĩ đến chuyện các người sẽ không dễ dàng trúng kế như thế từ lâu mới đúng.” Trách không được nàng trộm đưa Tô Thanh Diệu một đường xuống núi, không hề gặp bất cứ chương ngại gì, thì ra xa phu đã sớm bị hắn lén đánh tráo mắt.

“Không.” Doãn Úy Lam có chút tán thưởng sự gặp nguy không loạn của nàng, “Ta quả thật phòng cháu rất kỹ, chỉ có điều người ‘bác’ này của cháu cũng thương cháu quá, kiên trì nên giải độc cho cháu không nói, còn không yên tâm mà chạy tới nhìn cháu nữa. Mà cháu thân là chất nữ, không chào hỏi liền cướp người như vậy, hình như hơi bị không thỏa đáng đi.”

“Hừ!” Văn Sơ Sương bĩu môi, “Mục đích của ta vốn chính là Tô Thanh Diệu, Văn Tương Vân thế nào không liên quan tới ta, cũng đừng có nói mấy chuyện tình cảm cô cháu gì nữa.”

Ngay cả sự tồn tại của Diêu Phụng Kiều đã là ngoài dự kiến, nếu nàng biết lão điện chủ có mai phục chờ ngầm ở bên người Doãn Tuấn, nàng cũng không cần phải tự mình gặp nguy hiểm cố ý ăn hàn độc vào, ngã xuống dưới chân núi Hiếu Kiếm sơn trang.

“Nha?” Doãn Úy Lam có chút nghiến ngấm, “Vậy làm sao cháu biết ta sẽ lợi dụng cháu tới dẫn Diêu Phụng Kiều ra tay?”

Trông hắn âm hiểm như thế sao?

“Không,” Văn Sơ Sương lắc đầu, “Ta không biết, ta chỉ muốn trà trộn vào Hiếu Kiếm sơn trang mà thôi, cái khác hoàn toàn đều là tình cờ cả.”

“Nương tử, chất nữ này của muội cũng thật là gan dạ sáng suốt, làm cho ta không thể không tán thưởng đó nha.” Doãn Úy Lam nhìn Tô Thanh Diệu một cái, sau đó lại cười cười, hơi có vẻ kiêu ngạo.

“Ta lấy tên Tô Thanh Diệu hành tẩu giang hồ mấy năm, lại rất ít khi cùng lộ diện với tướng công nhà ta trước mặt mọi người, làm thế nào cháu biết quan hệ của chúng ta?”

Sắc mặt Văn Sơ Sương trở nên quái dị, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lấy từ trong lòng ra một phong thư.

“Ta tình cờ bắt được.”

Vừa thấy phong thư kia, Doãn Úy Lam cùng Tô Thanh Diệu đồng thời biến sắc, chẳng qua người trước là chột dạ, người sau là xấu hổ bực bội.

“Đại ca!”

“..... Có.”

Tô Thanh Diệu hiếm khi hai mắt phun hỏa, mặt như mây đỏ, “Muội đã nói với huynh rồi, đừng viết cái loại thư này nữa mà!”

“Ta cũng chỉ viết để cho muội vui vẻ thôi mà.....” Doãn Úy Lam kiên cười, “Hơn nữa, sau khi muội nói, ta thật sự không có viết nữa đâu, đây chắc là phong cuối cùng lúc trước đi. Thanh Diệu, muội thu được tổng cộng mấy phong?”

“Hai phong.”

“Ta viết tổng cộng ba phong, từng tờ gửi cho muội hết.” Về mặt hắn đủ kiêu ngạo.

Lại nói tiếp cũng chỉ là khúc nhạc đệm nho nhỏ trong cuộc sống vợ chồng mà thôi.

Đó là vào một ngày trước khi bọn họ chia tay ba năm trước đây, Thanh Diệu không biết bị cái gì kích thích, đột nhiên oán giận với hắn, cầu yêu trước là năng, cầu thân vẫn là năng, nàng chưa từng có cảm giác bị theo đuổi.....

Sau đó, hắn liền về Hiếu Kiếm sơn trang kế thừa gia nghiệp, ngày kia nhân đến vô sự (nhân không có việc gì làm), liền đáp ứng tâm nguyện của thê tử viết phong thư tình vừa dài vừa nồng cháy gửi cho nàng. Hai ngày liên tục, người nhận thư đọc mà mặt đỏ như lửa đốt, vội vàng hồi âm cầu hắn thu bút, từ đó về sau, không bao giờ tham luyến cái “cảm giác bị theo đuổi” đáng sợ kia nữa.

Ai ngờ một chuyện vui đùa như vậy, lại trở thành cơ hội cho người khác thừa dịp.

“Đều tại huynh hết!” Tô Thanh Diệu quần bách.

“Cái này thì có gì đâu, ta viết còn không sợ bị người ta nhìn nữa là..... Aiz aiz, đừng néo đừng néo! Ta nhận sai, còn chưa được sao?”

Văn Sơ Sương quả thực không thể tin vào hai mắt của mình. Đây thật sự là Doãn đại trang chủ mấy ngày trước đây toàn nói năng lạnh nhạt, mặt lạnh như tiền kia sao? Hoàn toàn bất đồng với lời đồn. (lời đuổi sói rồi 22)

“Chất nữ, cháu rất không có đạo đức, lại dám nhìn lên thư riêng của dưỡng với bác của cháu nha.”

Sắc mặt nàng hơi hơi xấu hổ phản bác lại, “Ai... ai nhìn lên chứ! Là tự ngươi không có giữ gìn cho tốt, lưu lạc đến trên tay ta chứ bộ.” Nếu không có như thế, nàng cũng sẽ không đi bước nguy hiểm này.

“Hừ,” Doãn Úy Lam trầm mặt xuống, “Chẳng lẽ cháu không biết đạo lý biết được càng nhiều, bị chết càng nhanh hay sao? Chuyện tới nước này, ta cũng chỉ còn cách “không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng”, giết người diệt.....”

Không biết vì cái gì, nghe lời này từ trong miệng hắn nói ra, Văn Sơ Sương lại không hề cảm thấy được lấy nửa phần áp lực, ngược lại cảm thấy rất..... khôi hài.

Sau đó Tô Thanh Diệu liền thật sự rất không nể mặt phi cười.

Hắn nhún mày, “Không giống sao?”

“Không giống.” Cô cháu hai người lần đầu tiên trăm miệng một lời.

Doãn Úy Lam chán chường. Hắn cực kì muốn nói ra loại lời nói này đã lâu thật lâu rồi. Thật vất vả mới có cơ hội, vậy mà lại không phát huy được hiệu quả?

Tô Thanh Diệu thanh hạo, quyết định không để cho tướng công nhà mình tiếp tục chơi nữa, nghiêm mặt nói: “Sơ Surong, cháu cũng đã nhìn ra, chúng ta không hề có địch ý với cháu, nếu mục đích của cháu chính là muốn cứu người, ta có thể theo cháu đi một chuyến.”

Văn Sơ Surong nửa tin nửa ngờ nhìn phía Doãn Úy Lam.

“Nếu ta nói ta luôn thuận theo ý kiến của nàng, cháu có tin không?” Hắn nhìn nàng một cái đầy hàm ý.

Trên thực tế, kế hoạch ban đầu của hắn là lợi dụng Văn Tương Văn giả xong cũng sẽ bỏ nàng đi, chỉ có điều rất không khéo bị nương tử thân ái nhìn thấu, nhúng tay vào giữa cái biến kế hoạch của hắn. Nếu Văn Sơ Surong thật sự như lời nàng nói, không có ý định tổn hại Thanh Diệu, như vậy hắn có thể mặc kệ tham-

“Nhưng điều kiện tiên quyết là, ta đi chung với nàng.”

“Ngươi muốn vào Nguyệt Ma Điện?” Văn Sơ Surong giống nghe được chuyện cười thể ki.

Trang chủ Hiểu Kiếm son trang thân là lãnh đạo của chính phái võ lâm muốn vào Nguyệt Ma Điện?

“Doãn Úy Lam, ngươi thật sự là Doãn Úy Lam mà ta biết sao?”

Hắn cười nhẹ, “Đương nhiên, nếu ta vào Nguyệt Ma Điện, cháu nhất định có nghi ngờ, không gạt cháu chứ, ta cũng rất bất an chứ bộ. Nếu có chút cạm bẫy gì, chẳng phải hai vợ chồng ta có chạy đằng trời hay sao?” Thật thật giả giả, giả giả thật thật, chính là thứ mà hắn am hiểu nhất.

“Quả nhiên ngươi đã sớm tính trước.”

“Không dám nhận, tại hạ chỉ làm tốt công tác chuẩn bị chu đáo mà thôi, dù sao Nguyệt Ma Điện của cháu cũng không phải là cái gì dễ chơi cho cam.”

“Ngươi muốn thế nào?”

“Có một cái biện pháp đẹp cả đôi đường đây,” Ánh mắt Doãn Úy Lam chột lóe, “Chúng ta hẹn nhau một chỗ, cháu mang bệnh nhân nhà cháu vào, ta mang nương tử nhà ta đến, như vậy, chúng ta đều yên tâm.”

“Ngươi giúp ta, cũng phải có lý do.” Nàng không tin chuyện hắn cũng như Tô Thanh Diệu bình thường có chú ý ý đức gì.

“Đó là đương nhiên,” Nụ cười của hắn biến mất, mắt lộ ra hàn quang (lạnh lẽo), “Từ đây về sau, Nguyệt Ma Điện và Tô Thanh Diệu hoặc là Văn Tương Văn đều không còn liên quan đến nhau nữa, người của Nguyệt Ma Điện không được phép có ý đồ gì với nàng.”

Thân hình Văn Sơ Surong cứng đờ.

Trong nháy mắt đó, Doãn Úy Lam rõ ràng vẫn là Doãn trang chủ âm trầm lạnh như băng kia, trong đôi mắt lạnh không có nửa tia ấm áp. Nhưng mà, tay hắn vẫn luôn đan tay Tô Thanh Diệu, nửa khe hở cũng không có.

Sau một lúc lâu, Văn Sơ Surong gật đầu-

“Một lời đã định.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8

Trong một cái ngõ nhỏ hẻo lánh ngoại ô phía Nam kinh thành có một tòa nhà cũ để không, không biết sang tay hồi nào, mấy ngày sau, có một nhà năm người dọn đến.

Nhà này người ta nói bình thường thì cũng bình thường, nói kỳ quái thì cũng thật kỳ quái.

Hàng xóm láng giềng chỉ biết nhà này có một người bệnh, bởi vì nhà bọn họ có người ngày ngày chạy ra hiệu thuốc bắc bốc thuốc; Hàng xóm còn biết nhà này có một đôi bác cháu xinh đẹp, tuổi không kém nhau mấy, bác thì tướng mạo thanh lệ tươi cười ấm áp, cháu thì ngày thường kiều mỵ lại cổ tình

cứ thích làm mặt lạnh; Hằng xóm còn biết. Hằng xóm chỉ biết có thế, không hơn.

“Vương chương quý, ta tới bốc thuốc (lấy thuốc).”

Tô Thanh Diệu một thân vàng nhạt cất bước tiến vào hiệu thuốc, như một làn ánh sáng ôn hòa chiếu vào trong.

“Đại cô nương, cô tới đúng lúc, ta đã bốc thuốc giúp cô xong hết rồi.” Vương chương quý thật lòng quý mến cô nương cả ngày mang cười này.

“Không không, hôm nay ta mang theo phương thuốc mới đến, làm phiền ông bốc một bộ giúp ta lần nữa.”

“Đi? Đòi được à?” Vương chương quý nhận lấy phương thuốc, lập tức nhíu mày, “Không phải ta nói chứ, đại cô nương, cô đây là mời đại phu từ đâu đến thế, mấy phương thuốc này lúc nào phương sau cũng cổ quái hơn phương trước. Cứu người là chuyện trọng đại, không thể để cho mấy tên tham lam lợi dụng được đâu. Ta cũng quen biết vài đại phu tin được, nếu cô cần, ta có thể dẫn đến giúp cô.”

Tô Thanh Diệu cười cười, “Làm phiền Vương chương quý lo lắng rồi, y thuật của đại phu kia ta tuyệt đối tin được, phương thuốc quái, thật sự bởi vì chứng bệnh của bệnh nhân rất khác thường thôi.”

“Nha? Như vậy là tốt rồi.” Nói xong, đã đưa gói thuốc gói xong xuôi qua.

“Đa tạ.” Tô Thanh Diệu thanh toán ngân lượng, xoay người sắp đi, nhưng đột nhiên nhớ tới cái gì quay đầu lại, “Đúng rồi Vương chương quý, hôm nay có thấy chất nữ của ta không?”

“Tiểu cô nương? Chưa có tới, có điều sáng nay lúc ta đi chỗ bán gạo có gặp nàng đấy.”

Nói đến tiểu cô nương kia, tính tình thật đúng là kém bác nàng mười vạn tám ngàn lý, tuy rằng bộ dáng tuyệt mỹ không phản đối, nhưng cũng suốt ngày nghiêm mặt lạnh không thích nói chuyện, ngược lại không dễ ở chung bằng đại cô nương trước mặt.

Tô Thanh Diệu gật đầu cảm ơn, sau đó liền rời đi, bước vào trong một ngõ nhỏ không xa, nhưng chưa đi được mấy bước lại lùi về, nàng đảo ánh mắt sắc bén qua bóng người áo trắng chỗ góc đường.

Về mặt đối phương đúng là còn lạnh hơn ngày thường vài phần, tựa hồ đang hạ lệnh với người nào, còn người đó là ai. Bảng hiệu quán trà che mắt, nàng không thấy được.

Nghĩ nghĩ, nàng quyết định về nhà trước, dù sao cho dù đối phương muốn đùa giỡn tâm cơ gì, cũng phải chờ nàng cứu người xong rồi nói sau.

Hôm trước, sau khi đàm phán hiệp nghị cùng Sơ Sương xong, bọn họ liền hẹn chữa bệnh ở kinh thành nơi mà thế lực Nguyệt Ma Điện và Hiểu Kiếm sơn trang đều không đầy đủ.

Đại ca chọn nơi này, thoạt nhìn thì rất công bằng, cũng được Sơ Sương đồng ý, nhưng mà. Tô Thanh Diệu lắc đầu, người muốn tóm mình lại cũng ở trong này nữa, hại nàng mỗi ngày xuất môn phải thật cẩn thận, chỉ sợ đụng phải “chủ nợ”.

“Nhà năm người” đương nhiên là chỉ có năm người, nói đúng ra là trong nhà cũng không có dư hạ nhân, bởi vậy ngay cả gỗ cửa nàng cũng không cần làm, trực tiếp đẩy cửa vào viện.

Người bệnh nặng tất nhiên là chỉ đường ca thân thể suy yếu Văn Vân Nghiêu của nàng, một người khác là đường tẩu Phạm Mi, “ba người” còn lại cũng chính là nàng, Doãn Úy Lam và Văn Sơ Sương. Tuy nói là một tổ hợp bởi vì không làm cho người ta ghé mắt mà làm thời phối hợp, nhưng đối với người ngoài thoạt trông cũng rất ra dáng, một nhà năm miệng, tính cách khác xa quái dị, nhưng cũng được cho là hòa thuận.

Vừa vào cửa, đã thấy Doãn Úy Lam đang nhàn nhã nằm chán ở trong viện, Tô Thanh Diệu không khỏi phì cười.

“Cười cái gì? Bộ dạng ta buồn cười lắm sao?” Hắn đứng là một miệng rắc rối, chỉ không biết là lại đi học hàng xóm láng giềng nào nữa đây.

“Muội chỉ thấy huynh rõ ràng là rất nhàm chán, sao không đi ra ngoài một chút?”

Trong đôi mắt hắn hiện lên sự khao khát, “Muội theo với ta?”

“Không được,” Nàng lắc đầu, “Muội còn phải hăm được, hơn nữa muội vừa trở về, mới không thêm đi ra ngoài lần nữa đâu, mệt lắm.”

Về mặt Doãn Úy Lam đầy thất bại, “Mệt rồi thì đừng làm.”

“Như vậy sao được? Thuốc này không thể gián đoạn dù chỉ một ngày.”

Tối nay, nàng còn phải đi thi châm giúp đường ca. Bệnh của đường ca là bệnh cũ nhiều năm, trong thời gian gần không thể thuyên giảm, nhưng có nàng ở đây, cũng không đến nỗi mất mạng ngay lập tức là được, nếu có thể ăn theo phương thuốc của nàng điều dưỡng lâu dài, sống đến bảy, tám mươi tuổi cũng không thành vấn đề.

Tô Thanh Diệu đang muốn đi phòng bếp, lại phát hiện trên lưng mình lại có một đôi tay đang bò lên, nàng không nhịn được bật cười, “Đại ca?”

“Bây giờ ta không phải đại ca, ta là một tên nam nhân đáng thương, oa..... Muội vắng về ta, muội vắng về ta, muội vắng về ta!” Giọng nói ai oán hờn giận lên án làm cho nàng dờ khóc dờ cười, trông chữ dưới bề ngoài ôn trọng kia, Doãn Úy Lam đùa giỡn lên lại không khác con nít tí nào, “Tóm lại, muội, Doãn phu nhân! Muội lại dám vì nam nhân khác mà vắng về trượng phu muội!” (chết cười mất thôi=]])

Cho dù biết nàng thân là đại phu khó tránh khỏi phải thấy bệnh nhân lỏa thân, nhưng mà mỗi ngày chính mắt nhìn thấy nương tử nhà mình sờ tới sờ lui tấm lưng trần trụi của nam nhân khác, hẳn vẫn rất rất không thoải mái a..... Nhất là Văn Văn Nghiêu rõ ràng đã một đồng tuổi rồi, còn tuần mỹ kỳ cục, thật không biết lúc trước làm sao đường tẩu lại đi chịu hẳn nữa!

“Đó là bệnh nhân của muội.” Chăm sóc bệnh nhân phải toàn tâm toàn ý, nếu ngay cả điều này cũng làm không được, vậy thì uống công nàng làm đại phu a.

“Ta cũng.....”

“Khụ!” Tô Thanh Diệu ám chỉ hẳn đừng diễn quá đáng.

“Cũng..... Cũng không bệnh, cho nên không phải bệnh nhân, cho nên muội cứ tiếp tục vắng về ta đi.” Biết nàng không thích có người lấy chuyện sinh bệnh mà nói đùa, Doãn Úy Lam thức thời sửa miệng nhận mệnh.

Tô Thanh Diệu thờ dài, ôn nhu cười cười, rồi mới ngọt ngào nói: “Tướng công.”

Mắt hẳn sáng lên. Dễ nghe, thật là dễ nghe!

Nàng ngửa đầu, chuẩn bị tặng kèm một cái môi thơm, khi hai bờ môi sắp chạm vào nhau –

“Ta đã trở về.” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền đến cùng với tiếng ván cửa bị đẩy ra.

Ngay sau đó, một “tia sáng” màu vàng nhạt sắc lướt vào trong sân, bước chân xoáy lên vài miếng lá rụng.

Văn Sơ Sương nhìn bóng người tự nhiên có chút cô đơn trong viện đầy khó hiểu, “Người lại có chuyện gì nữa?” Ông dượng này của nàng thật đúng là hi vọng vô thường y như tin đồn a.

“Hừ.” Về mặt Doãn Úy Lam cực kì khó chịu, lập tức rời đi.

“Mặc danh kỳ diệu.” Văn Sơ Sương nói thầm một câu, đi về phía phòng bếp. Vừa vào cửa đã thấy bác đang nhóm lửa, nơi trán có mấy sợi tóc bay lên, cô vẻ hơi lộn xộn, lập tức nhớ tới một màn trong viện, trong lòng lập tức có vài phần sáng tỏ.

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi cảnh hai người bình thường ở chung với nhau ra sao. Một người ngoài mặt ôn nhu đoan trang, một kẻ ngoài mặt chín chắn lạnh lùng, đều đối trá thần sầu. Nhưng hễ đến gần nhau lại cứ tựa như hai đứa con nít ham chơi to xác, nhưng khắp nơi đều ẩn ý với nhau, nồng nàn như cha mẹ nàng vậy.

“Sơ Sương, cháu đã về rồi?” Tô Thanh Diệu cười cười với nàng, lại trở về làm bác nhỏ dịu dàng tao nhã của nàng.

“Ta giúp cho.” Ngồi xổm xuống bên người nàng, nhận lấy củi lửa, làm cho nàng có thời gian tập trung lựa được liệu.

Nàng chưa nói gì, chỉ nhìn sang chất nữ một cái.

Ở chung lâu, nàng chú ý tới kỳ thật Sơ Sương cũng là đứa nhỏ không sai, hiểu thuận cha mẹ, hết lòng tuân thủ hứa hẹn, cũng không nhiễm tính thích gây chuyện thị phi của người giang hồ, lại thêm một chút lạnh nhạt, rất giống đường ca lúc nào cũng bày mưu nghĩ kế năm đó. Nếu khi đó phụ thân có thể nghe đường ca thêm vài câu, Nguyệt Ma Điện cũng không đến nỗi rơi xuống kết cục ngày hôm nay. Chỉ có điều là, trong tính cách của Sơ Sương lại cũng có một mặt cực đoan của người trong Ma Giáo, còn cần tôi luyện.

“Cô..... Bây giờ đang sống thật sự hạnh phúc phải không?” Văn Sơ Sương nhớ tới màn trong viện, liền bắt giác thốt ra vấn đề này.

“Đúng vậy.” Tô Thanh Diệu trả lời không chút suy nghĩ.

“Cha nương ta cũng thật hạnh phúc, nếu thân mình cha có thể tốt hơn một chút.”

Đột nhiên, thân mình thoang thoang hương thuốc sập lại vỗ vai nàng, “Tin tưởng bác đi, cha cháu sống đến tám mươi tuổi cũng không thành vấn đề.”

Lại là “bác”. Văn Sơ Sương bắt đắc dĩ. Nàng ta lớn hơn nàng được bao nhiêu chứ? Nhưng mà, kỳ diệu là, nghe được lời cam đoan của Tô Thanh Diệu, vậy mà nàng lại cũng giống như những người khác, bắt đầu cảm thấy an tâm hơn.

Từ tốn, nàng mở miệng nói: “Gần đây, cô tạm thời đừng ra cửa đi.”

Tô Thanh Diệu ngăn ra, “Vì sao?”

“Tóm lại, cô đừng tùy tiện đi ra ngoài, cô luôn lạc đường, lại không nghe Doãn Úy Lam dặn, cứ muốn hàng xóm đưa cô không.”

Nàng không nói gì một lúc. Tuy nói chuyện đó đúng là sự thật, nhưng mà.....

“Có đi bốc thuốc, cô viết phương thuốc đi, ta đi bốc cho.”

Tô Thanh Diệu sắc bén nhận ra Văn Sơ Sương có việc gì giấu diếm. Là cái gì nhỉ?

Bưng thuốc vừa mới hầm xong, Tô Thanh Diệu thông thả đi đến phòng đường ca, không ngoài ý muốn, Doãn Úy Lam từ chỗ góc rẽ đi ra. Mỗi ngày khi nàng thi châm, hắn luôn khăng khăng muốn thủ bên cạnh.

Tuy hắn không nói, nhưng nàng biết hắn đang lo lắng chuyện lần trước lại tái diễn.

Nếu là nàng lúc trước, nàng sẽ không đi quản sống chết của người khác, chỉ biết nghĩ mọi biện pháp bảo vệ mình thôi. Nhưng Tô Thanh Diệu học nghệ từ trên Tầng Vân Phong xong xuống núi, lại nhất định sẽ lựa chọn cứu bệnh nhân trước ngay trong thời khắc nguy hiểm nhất.

Đây mới là chỗ mà Doãn Úy Lam kính nể Thiên Cơ Lão Nhân thật sự. Ông ấy truyền thụ cho Thanh Diệu tuyệt đối không chỉ là y thuật, còn cộng thêm thức tỉnh sự lương thiện vốn có của nàng.

Nếu như vậy có thể làm cho bóng ma dưới đáy lòng của nàng tan thành mây khói, hắn sẽ vô cùng cảm kích, nhưng người sống trên giang hồ, càng nhiều một phần thiện lương, thì cũng càng nhiều thêm một phần nguy hiểm.

Cũng bởi vậy, hắn luôn khăng khăng khi nàng thi châm, đi theo bên cạnh bảo vệ nàng.

“Nha đầu kia nói với muội cái gì?” Hắn chú ý tới thần sắc khác thường của Văn Sơ Sương mới vừa rồi.

“Huynh biết rồi?”

Quả nhiên tiểu hồ ly không đầu lại lão hồ ly a.

“Trương công của muội không phải là người bình thường.” Tí khác thường ấy cũng không nhìn ra nổi, Doãn đại trang chủ hắn cũng không cần lẫn lộn gì nữa.

Ba hoa! Tô Thanh Diệu hừ một tiếng khinh bỉ, “Nàng muốn muội dạo này đừng ra đường một mình.”

“Quả nhiên.”

“Huynh biết nguyên nhân?”

“Không phải muội cũng biết?”

Tô Thanh Diệu dừng bước, trong ánh mắt viết lên sự khâm phục, “Chuyện đó cũng không thể gạt huynh?” Nàng đã rất cố gắng giả vờ không biết mà.

“Làm ơn đi, ngay cả tâm tư của người ta chưa bao giờ để vào mắt ta đều có thể bắt được tám chín phần mười, huống chi là muội?” Ngụ ý là, từng giây từng phút hắn đều chú ý đến nhất cử nhất động của nàng.

“Nên rất vinh hạnh à?”

“Người Nguyệt Ma Điện thật thích từ triền lan đánh (bám riết không tha).” Doãn Úy Lam cười nhạt.

“Sơ Sương còn trẻ, không thể hoàn toàn phục chúng cũng là điều nằm trong dự kiến, còn nữa, muội với bọn họ cũng nên làm một kết thúc chính thức.”

Bất cứ bí mật động trời nào đều không quan trọng bằng việc bảo vệ cuộc sống hiện tại, nàng không còn là cô bé không có sức phản kháng trước kia nữa, nay ai cũng đừng mong tiếp tục có thể can thiệp vào cuộc sống của nàng.

Đột nhiên đầu vai bị đè chặt, giương mắt lên lại đối diện với một đôi mắt tràn đầy cảnh cáo, “Muội đã quên còn có ta rồi sao?”

Nàng bật cười, “Sao vậy có thể chứ.” Nguồn gốc của sự tin tưởng và quyết tâm này, hơn phân nửa đều là vì hắn a.

“Vậy là tốt rồi.” Doãn Úy Lam vừa lòng buông tay.

Đẩy cửa phòng ra, không bất ngờ thấy một gương mặt cực kì giống Văn Sơ Sương đang ngủ, trải qua sự điều trị của nàng, nhiều ngày nay khí sắc Văn Văn Nghiêu đã tốt hơn rất nhiều.

Tô Thanh Diệu vừa đặt chân vào cửa phòng, đã nhạy bén nhận ra được cái gì.

Đường tẩu không có mặt?

Đột nhiên, Doãn Úy Lam mau hơn đánh chén thuốc trong tay nàng về phía góc tường, một tiếng kêu rên truyền đến, ngay sau đó, hắn đã dắt Tô Thanh Diệu bay ra ngoài phòng.

“Người tới là ai?”

“Doãn trang chủ công phu thật tốt.” Một giọng nữ kiều mỹ truyền đến, nữ tử phong tình vạn chủng đi ra khỏi góc khuất.

“Phù hộ pháp, trong mắt ngươi cũng chỉ có nam nhân thôi sao?” Một nam nhân thân hình cao lớn đến kỳ cục cũng đi ra theo, trên gương mặt có một cái sẹo chéo mặt tràn ngập sự dữ tợn.

“Chắc chắn, quả nhiên tin đồn không thể tin hết,” Doãn Úy Lam cười lạnh, “Ta còn tưởng Nguyệt Ma Điện chuyên sản xuất mỹ nhân, nhìn thấy nhân huynh mới biết là Doãn mỗ kiến thức thiên cận (hạn hẹp).”

Trong mắt đại hán mặt sẹo kia hiện lên sự âm ngoan, “Thì ra đường đường trang chủ Hiểu Kiếm sơn trang cùng lắm cũng chỉ biết một chiêu miệng lưỡi lợi hại mà thôi.”

“Thì ra đường đường Nguyệt Ma Điện Đồ trưởng lão và Phù hộ pháp cùng lắm cũng chỉ là phản đồ giết giây chia rẽ tổ chức mà thôi.” Một giọng nói lạnh lạnh truyền đến, đứng là Văn Sơ Sương nghe tiếng động mà đến.

Tô Thanh Diệu nhìn Văn Sơ Sương, nhớ tới một màn nhìn thấy sơ sơ nơi góc đường kia, không khỏi âm thầm suy nghĩ lại đầu đuôi câu chuyện. Hơn phân nửa là hai người này biết được chuyện tàng bảo đồ, đuổi theo nàng không bỏ, mà Sơ Sương cuối cùng cũng là tuổi trẻ khí thịnh, chắc là không thể ổn định hai cánh tay khác của Nguyệt Ma Điện này rồi.

“Chia rẽ?” Phù Băng Băng chuyển mắt đẹp sang, rung động lòng người. “Điện chủ lên án như vậy có thể không đúng cho lắm rồi, chúng ta cũng là suy nghĩ vì tương lai của Nguyệt Ma Điện, nay điện chủ có được tàng bảo đồ, lại vọng tưởng nuốt riêng, không tránh khỏi không thể phục chúng.”

“Nuốt riêng?” Doãn Úy Lam nở nụ cười, “Vị đại tỷ yêu mị này, một đồng tuổi rồi sao lại còn lật ngược phải trái, già mồm át lễ phải như vậy. Ngươi họ Văn à? Đồ là của Văn gia, bí mật cũng là bí mật của Văn gia nhân bí mật, ngươi có lập trường gì mà đến chỉ trích chất nữ ta đây?”

Văn Sơ Sương không đoán được hán sẽ đột nhiên nói chuyện vì nàng, nhưng mà khi nghe được câu “chất nữ” kia, lại suýt đứng không vững, nàng nhìn sang Tô Thanh Diệu, người này cũng làm vẻ mặt buồn cười.

Đôi vợ chồng này vốn lấy chọc nàng làm vui đi!

“Ít nói nhảm, muốn tánh mạng người này, liền giao Văn Tương Vân ra đây.” Tên mặt sẹo vung một cái, cây đao đã ở trên gáy người nằm trên giường.

Mắt Văn Sơ Sương như băng, “Đồ Thiết Tam, ngươi dám động cha ta một sợi lông tơ, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!”

Ngay từ đầu Tô Thanh Diệu đã nghĩ được mùi kì lạ trong phòng. Nháo ra tiếng động lớn như thế, đường ca vẫn cứ yên tâm bất động, hơn phân nửa là đã trúng mê hương, chỉ không biết giờ đường tẩu đã ra sao thôi.

“Ui! Đừng nổi giận mà.” Phù Băng Băng cười quyến rũ, đầu ngón tay xẹt qua làn mi anh tuấn của người trên giường, “Nhiều năm qua rồi, khuôn mặt này của Văn Nghiêu ca vẫn cứ tuấn mỹ như trước kia vậy, đến chúng ta cũng không nhận tâm tổn thương đâu.”

“Thì ra chó cùng rứt giậu chính là hình dung về nhị vị, xem như hôm nay Sơ Sương đã mở mang tầm mắt.” Giọng Văn Sơ Sương càng thêm rét lạnh.

Tuy Đồ Thiết Tam và Phù Băng Băng là trưởng lão và hộ pháp trong Nguyệt Ma Điện, nhưng lén cấu kết với nhau nhiều năm, luôn có ý đồ thừa dịp trong Nguyệt Ma Điện hỗn loạn cướp lấy quyền to, khi còn lão điện chủ thì không có cơ hội, ngược lại nay lại đánh ý đồ tới trên đầu nàng. Tuy nàng còn trẻ, nhưng cũng có tâm cơ thủ đoạn của riêng mình, hơn nữa phụ thân ở sau lưng chỉ đạo, nay đệ tử đã sắp bị nàng thu phục chín phần. Đồ Thiết Tam và Phù Băng Băng chắc chắn là thấy đại thế đã mất, mới sẽ xuống tay với tàng bảo đồ.

Ngu xuẩn, vậy mà cũng còn có người tin Nguyệt Ma Điện này vẫn có bảo tàng.

Sắc mặt Doãn Úy Lam không thay đổi, trấn định nói tự nhiên: “Thế nào, chất nữ, cầu cứu không, dượng có thể giúp cháu đó?” Tiếng nói vừa dứt, lập tức rước phải một cái trừng dữ tợn của Văn Sơ Sương.

Tô Thanh Diệu cũng trừng hán, “Huynh không thể thiếu nháo một chút à? Tốt xấu gì tình thế bây giờ còn rất nguy cấp đấy.”

Hán sờ sờ mũi, “Được rồi, ta sai nữa.” Hán có chút bất mãn liếc người trên giường một cái.

“Điện chủ, Phù di (đi Phù) nhớ rõ cháu chính là một người hiếu thuận, sao thế? Ngươi bác này đã trở nên quan trọng hơn cha cháu rồi sao?”

Văn Sơ Sương nắm chặt hai nắm đấm, ánh mắt gần như sắp đốt Phù Băng Băng thành hai cái lỗ rồi.

“Hừ! Một cái nha đầu chưa hôn sữa, cũng muốn đấu với bọn ta.” Dứt lời, đại loạn đao vàng của Đồ Thiết Tam lại di chuyển thêm một tấc.

“Các ngươi thật sự nghĩ rằng có tàng bảo đồ thì mọi chuyện sẽ đại cát à? Không khỏi quá ngây thơ rồi đấy.” Cuối cùng Tô Thanh Diệu cũng mở miệng, vẻ mặt ôn hòa như trước, nhưng trong mắt vẫn chứa đầy tức giận và sự mệt mỏi không nói nên lời.

Cái “bảo tàng” mê hoặc lòng người này, đến tột cùng còn muốn hại chết bao nhiêu người nữa mới cam tâm đây.

“Đó là chuyện của chúng ta, người giao tàng bảo đồ trên lưng ra đây, chúng ta sẽ không tìm người làm phiền nữa!”

Mặt Doãn Úy Lam phát lạnh, lại bị Tô Thanh Diệu ngăn lại, “Làm sao các người biết được việc này?”

“Chuyện đó người không cần biết!”

“Tàng bảo đồ ở trên người ta, các người lại muốn lấy như thế nào đây? Nếu giết ta, từ nay về sau tàng bảo đồ cũng biến mất.”

Phù Băng Băng mỉa giọng nói: “Yên tâm, đương nhiên chúng ta sẽ không giết người, chỉ là làm phiền cô nương lộ vai, để cho chúng ta ghi nhớ tàng bảo đồ là được.”

Sắc mặt Doãn Úy Lam càng lạnh.

Tô Thanh Diệu lại nở nụ cười, “Hôm nay các người có thể có được tin tức, tự nhiên ngày mai người khác cũng sẽ biết được tàng bảo đồ ở trên người ta, mỗi người đều đến yêu cầu ta triển lãm tàng bảo đồ, Văn Tương Văn ta đây cũng không khỏi quá uất ức rồi!”

Doãn Úy Lam chấn động.

Nàng..... Đã rất nhiều năm chưa từng chính miệng nhắc tới ba chữ này, nay nàng lại tự xưng là Văn Tương Văn.....

Trái tim không khỏi bắt đầu đập mạnh lên, hấn giành trước một bước nói lạnh lùng. “Đường tẩu, nếu người không ra tay, cho dù kẻ phản chiến là con gái người, ta cũng sẽ giết chết không tha.”

Tiếng nói vừa dứt, một đoạn vải trắng thuần từ trên trời giáng xuống, nhưng lại giống như có sự sống trực tiếp đánh bay đại loạn đao của Đồ Thiết Tam, tay kia đánh mạnh một chưởng về phía Phù Băng Băng.

“Một chưởng này đáp lễ sự chiêu đãi của người năm đó!”

Phù băng Băng Tâm chấn động mạnh, phun mạnh một ngụm máu tươi, Đồ Thiết Tam bên cạnh cũng bị đẩy lui mấy bước.

“Người..... Là người!” Không còn kiêu my, ngược lại vẻ mặt trở nên vẩn vơ.

Phạm Mi cười lạnh, “Chính là ta, dám lấy đao nhắm ngay tướng công ta, lá gan không nhỏ.”

“Nương!” Văn Sơ Sương kêu sợ hãi.

Tô Thanh Diệu sợ run. Không thể tưởng tượng được đường tẩu thoát trông thật yếu đuối, nhưng cũng lại là cao thủ tuyệt kỹ, khó trách từ đầu đến cuối đại ca đều chưa từng lo lắng.

Bỗng nhiên, nam tử trên giường cũng mở mắt ra. Ánh mắt nhìn thê tử vừa sùng nịch lại vừa bất đắc dĩ.

Thì ra tất cả chuyện này đều ở trong kế hoạch của bọn họ!

Nàng quay đầu trừng Doãn Úy Lam, “Đại ca, huynh đã biết hết từ lâu đúng không?”

“Ta chỉ định ra bước đầu kế hoạch với nhà đường huynh thôi, không ngờ lại đến mau như thế.”

“Các người đều biết hết, chỉ gạt mình thôi!”

“Gạt người là điều kiện đầu tiên của hấn.” Văn Sơ Sương ôn hoà bổ sung một câu, rước phải cái trừng của Doãn Úy Lam.

“Đại ca!”

Hắn ho khan một tiếng, nói sang chuyện khác, “Chất nữ, hai người kia cháu chuẩn bị xử trí ra sao?”

“Bọn họ là người của Nguyệt Ma Điện, tất nhiên là ta phải mang bọn họ về.”

Giết gà dọa khỉ!

Câu sau Văn Sơ Sương chưa kịp nói khỏi miệng, sát khí trong mắt cũng đã hiện ra.

“Văn Sơ Sương, người dám!” Trong mắt Đồ Thiết Tam lộ ra hung quang, khi nói chuyện, đột nhiên dựng đao lên.

Phạm Mi nhấc tay một cái, nháy mắt bạch lăng (vải trắng) bay ra.

Cùng lúc đó, Phù Băng Băng chuyển mắt, đột nhiên nhắm đúng Tô Thanh Diệu.

Doãn Úy Lam trầm nghĩ không ổn, nhanh tay hơn mang thể tử cách xa, nhưng trong phút chốc sau lưng bỗng nổi lên một đám sương mù dày đặc.

“Đi.” Trong lúc hỗn loạn, chỉ nghe giọng Phù Băng Băng lướt thẳng từ trong ra ngoài.

Văn Sơ Sương phi thân đuổi theo, “Trốn đi đâu!”

“Sơ Sương đừng đuổi theo!” Tô Thanh Diệu bị khói đặc làm nghẹn chảy nước mắt rùng rùng.

“Nàng không sao, công lực của nàng là bị tự nàng cố ý chặn lại, nay đã khôi phục từ lâu.” Doãn Úy Lam trấn an.

Trong lòng nàng an tâm một chút, quay đầu nhìn về phía Phạm Mi, “Đường tâu, người ở trong này chăm sóc đường ca, bọn ta đi xem xem.”

Lấy một địch hai, nàng vẫn không khỏi lo lắng chất nữ chịu thiệt.

Doãn Úy Lam vượt cạm, “Chúng ta đuổi theo.”

Văn Sơ Sương như thế nào hần mặc kệ, nhưng mà, không tự tay trừ hai kẻ biết được bí mật kia, hần sẽ còn lo lắng.

Hần mang Tô Thanh Diệu đuổi theo ra không xa, liền nghe được phía trước ầm ầm có tiếng đánh nhau.

“Muội chờ ở chỗ này, ta đi hỗ trợ.”

Tô Thanh Diệu gật đầu. Nàng không biết võ công, đi chỉ vướng chân vướng tay.

Ngay sau khi bóng Doãn Úy Lam biến mất trong ngõ nhỏ, thân thể của nàng lập tức dựa vào vách tường trượt xuống.

Mệt mỏi quá, thật sự mệt mỏi quá.

Nhiều năm vậy rồi, vì cái gì mà bọn họ còn không chịu buông tha đây.....

Đột nhiên, một lưỡi dao sắc bén sượt qua cổ nàng, Tô Thanh Diệu thẫn cả kinh.

“Cô nương, thật mau, chúng ta lại thấy mặt.”

Nàng không cần nhìn cũng biết người đến là ai, loại mùi hương này, giọng nói quyến rũ như vậy, trừ Phù Băng Băng ra không còn ai khác.

“Cô nương, người vẫn giống như trước đây, trầm ổn làm cho người ta yên lòng a.”

Đối diện với sự bình tĩnh của nàng, Phù Băng Băng lại động động thanh kiếm.

Tô Thanh Diệu nhíu mày, “Không phải người muốn bản đồ trên vai ta sao? Muốn thì cứ nhìn là được.”

“Chắc chắn, người biết chắc ta sẽ không giết người?” Phù Băng Băng cười duyên, “Ta a, khác với cái tên ngu ngốc kia lắm, ta thích xử lý mọi chuyện hòa bình, có đôi khi dùng đầu óc dễ chịu hơn dùng nắm đấm nhiều.”

“Thấy rồi.” Nàng thông dong phụ họa.

Mới vừa rồi Phù Băng Băng cố ý làm ra vẻ run sợ, sau đó ngay lúc giả vờ giải cứu Đồ Thiết Tam, đồng thời lợi dụng hần dẫn đi lực chú ý của Sơ Sương mà mình thì lại lộn về, cứ vậy, bình thường nàng và đại ca cũng không thể hiểu rõ ngay lập tức được. Từ lâu đã nghe nói nữ nhân này đầy tâm kế âm hiểm, cuối cùng vẫn xem thường nàng, đối phương đã thoát hiểm rồi mà lại tự nguyện quay đầu về, xem ra đã thế nhất định phải có tàng bảo đồ.

“Cô nương nghĩ một đằng nói một nẻo à, sao thế? Muốn kéo dài thời gian?”

“Ngay cả chuyện đó người cũng tính đến, có thể thấy là ta không có cơ hội rồi.”

Trong mắt Phù Băng Băng hiện lên một chút âm ngoan, “Đương nhiên, chờ lấy bản đồ xong, mạng của người lập tức không có chút tác dụng nào, đến lúc đó ta còn phải tìm một cái biện pháp giả họa cho tên Đồ Thiết Tam ngu ngốc kia, Doãn Úy Lam muốn báo thù cũng sẽ không nghĩ đến ta đầu tiên.”

“Quả thật là hần đã coi thường người, người cũng chưa chắc đã nhìn thấu hần.” Sắc mặt Tô Thanh Diệu vẫn cứ bình tĩnh.

“Trong lời cô nương là có ẩn ý?”

Tô Thanh Diệu miệng cười nhưng cũng có kèm thêm một tia tính kế mà Phù Băng Băng quen thuộc nhất, “Người nghĩ, tại sao đại ca ta sẽ mang ta ra cổng lớn, lại yên tâm mà để ta ở lại trong ngõ nhỏ?”

Phù Băng Băng cả kinh.

“Đó là bởi vì, trong ngõ nhỏ có Phi Thụy Phi Tiên Ô Diệc Phi ta tọa trấn a.”

Giọng nói ngạo khí lại lộ ra bản tính lạnh lùng từ phía sau truyền đến, cùng lúc đó, một thanh trường kiếm cũng quét lên cỏ Phù Băng Băng.

Người cầm kiếm phía sau là một nam tử mặc áo thị vệ, làm vẻ mặt khốc tang.

“Chắc, Chu thị vệ, ngươi đoạt nổi bật của bản tiểu thư.” Nữ tử quần áo màu xanh nhàn nhã thong thả bước ra từ sau lưng hắn.

“Đại tiểu thư, tiểu nhân họ Chu.”

Không nhìn lời kháng nghị nhỏ nhoi của thị vệ nhà mình, Ô Diệc Phi tiếp tục nghiêng răng nói: “Tên Doãn Úy Lam này chính là quá âm hiểm, mới thỏa thuận công bằng xong, lại chọn địa điểm ở địa bàn của ta, còn làm bộ như “không cần thận” tiết lộ tin tức này cho ta. Hại ta quân cũng không được, mặc kệ cũng không xong!”

Phía sau một đội nhân mã đã vây chặt bốn phía.

Nàng biết ngay mà!

Tô Thanh Diệu cười khỏ. Vừa nghe địa điểm được định ở kinh thành, nàng biết ngay là chắc chắn đại ca sẽ tha sư tỷ xuống nước, đại ca làm người luôn chú ý đến việc phải tận dụng hết mọi thứ có thể nhất, kinh thành có sẵn “binh lực”, không dùng tất nhiên hắn sẽ cảm thấy lãng phí.

“Sư tỷ, tỷ nói như vậy sẽ tổn thương tình cảm nha.” Doãn Úy Lam cười nhẹ đi đến trước mặt, phía sau là Văn Sơ Sương mặt tràn đầy sự không cam lòng.

Cũng đúng, bị người ta tính kế, mặc cho ai cũng sẽ không cam lòng.

Thấy hai người đều lông tóc vô thương, Tô Thanh Diệu cũng nhẹ nhàng thở ra, “Phù hộ pháp, ngươi cũng thấy, còn không thu tay lại?”

Phù Băng Băng cười lạnh, “Ta sợ thu tay rồi ngay cả đường sống cuối cùng cũng không có mất thôi.”

“Sao vậy được?” Doãn Úy Lam nhìn mũi kiếm để ở cổ Tô Thanh Diệu của nàng, lạnh mắt nói: “Nếu ngươi dám động thêm một chút, thì ngay cả đường chết từ tế cũng khó tìm.”

Nàng hừ nhẹ, “Bây giờ rốt cuộc là ai đang uy hiếp ai?”

Sắc mặt Ô Diệc Phi cũng không tốt y hệt, “Không dỗi gạt vị cô nương đây, ta cùng sư muội ta Tô Thanh Diệu còn có chút ân oán cá nhân không giải quyết, hôm nay nếu ngươi dám tổn thương nàng mấy may, sẽ thành kẻ thù của Bình Định Hầu phủ, ta cũng muốn nhìn thử dưới chân hoàng triều còn có chỗ cho ngươi sống sót được không.”

Bình sinh Bình Định Hầu chinh chiến sa trường nhiều năm, lập được rất nhiều công lao hãn mã, được đương kim thánh thượng cực kì nể trọng tin cậy, cho dù nay thiên hạ đã thái bình, hoàng thượng vẫn chưa lột bỏ binh quyền của hắn, mặc hắn điều binh khiển tướng.

“Đúng vậy, so sánh với nhau, kẻ thù của Hiếu Kiếm sơn trang, hình như cũng dễ sống hơn một chút?” Lời nói châm chọc nhưng không có nửa phần ý cười, Doãn Úy Lam ánh mắt nhiếp nhân (làm người ta sợ hãi).

Đùa à, rơi vào trong tay Ô đại tiểu thư cùng lắm thì chết, rơi vào trong tay Doãn Úy Lam chính là sống không bằng chết, trang chủ thiên hạ đệ nhất trang tuyệt không phải thiện nam tín nữ gì sắt!

Phù Băng Băng cắn răng, “Ta có thể thả nàng, điều kiện tiên quyết là các ngươi không thể đụng đến ta nửa sợi lông tơ.”

“Không thành vấn đề.” Doãn Úy Lam gần như là đáp ứng không thêm suy nghĩ.

“Ta có thể tin tưởng ngươi à?”

“Lấy danh nghĩa Hiếu Kiếm sơn trang đảm bảo, Chu thị vệ, phiền thu kiếm.”

Chu Lượng nhìn đại tiểu thư nhà mình một cái, chậm rãi thu hồi binh đao, nhưng người thì vẫn luôn đứng phía sau Phù Băng Băng cảnh giác từng giây từng phút.

Phù Băng Băng kề sát bên tai Tô Thanh Diệu, “Cô nương, tình nhân ngươi thật đúng là đau lòng ngươi được ngay, làm cho người ta rất hâm mộ a, đáng tiếc..... Ta cũng không dễ gạt như vậy, ta không có, người khác cũng đừng hòng có được!”

Thấy trong mắt nàng hiện ra sát khí, Doãn Úy Lam tràn đầy căng thẳng.

“Thanh Diệu!”

Chương 10: Chương 9

“Ta không có được, người khác cũng đừng mơ có được!”

Phù Băng Băng giương tay, vừa định chơi lại chiêu cũ, nhưng mười ngón tay còn chưa chạm đến thuốc bột bên hông, đã bị ám khí đã thương bất ngờ. Doãn Úy Lam nắm chặt thời cơ, lập tức tiến lên đánh ra một chưởng, đồng thời mang thể tử về lại bên người.

Ngay sau đó, kiếm Chu Lượng lại trở về bên gáy Phù Băng Băng lần nữa.

“Thanh Diệu, thế nào, muội có bị thương không?” Doãn Úy Lam tự trách, nghĩ rằng Văn Sơ Sương lấy một địch hai không khỏi cố hết sức, hấn vốn định đi qua thuận tiện nhờ cô tận gốc luôn. Ai ngờ vừa đến mới biết chỉ còn lại một Đồ Thiết Tam, Phù Băng Băng thì đã chạy trốn. Hấn lập tức biết không ổn, vội vàng trở về, nhưng cuối cùng chậm một bước.

May mà đất khách còn để lại một nước cờ, lúc trước chọn trị bệnh cho Văn Vân Nghiêu ở kinh thành, quả nhiên là chính xác.

“Cam thị vệ, làm tốt lắm, về phủ có thưởng.”

“Đại tiểu thư, trà lương tháng này bị trừ lại cho tiểu nhân là được,” Mặt Chu Lượng không có tí vui mừng, “Còn nữa, phải nói bao nhiêu lần, tiểu nhân họ Chu.....”

“Ai lại đi để ý cái loại việc nhỏ đó chứ,” Ô Diệc Phi miết về phía tên hồ ly âm hiểm, “Sư muội tể (chồng sư muội), nữ nhân này làm sao đây? Giết?”

Phù Băng Băng khễ biến sắc mặt, “Văn Tương Vân! Ngươi cho là giết chúng ta, từ nay về sau ngươi sẽ thoải mái ư? Tin tức ngươi mang tàng bảo đồ trên người đã bị lộ, từ nay về sau phiên toái sẽ cuộn cuộn không ngừng tìm tới cửa cho xem!”

Tô Thanh Diệu biến sắc.

Trong mắt Doãn Úy Lam cũng đã hiện ra sát khí, lạnh lùng quay ra sau nói với Văn Sơ Sương: “Thân là điện chủ Nguyệt Ma Điện, muốn xử tử hai kẻ phản đồ không có gì là khó, cứ như mới vừa rồi..... Chém giết tại chỗ là được.”

Kẻ hấn nhắc tới, đương nhiên là Đồ Thiết Tam!

Quanh mình chợt rơi vào một sự yên tĩnh đầy chết chóc, sát khí lưu chuyển.

“Doãn Úy Lam, ngươi đã quên vừa rồi ngươi nói cái gì ư? Ngươi đã nói tuyệt không đụng đến một sợi lông tơ của ta!”

“Điều kiện tiên quyết là ngươi phải cam đoan không tổn thương nàng, nhưng vừa rồi hiển nhiên ngươi đã không tính làm như thế.” Doãn Úy Lam nói giọng lạnh lạnh. Mới vừa rồi nếu không có hấn đoán được của nàng mưu kế nhanh hơn một bước, đánh ám khí ra, nay Thanh Diệu đã trúng một chưởng rồi.

“Ngươi.....”

“Không bằng để ta quyết định đi.” Một giọng nói mềm nhẹ truyền đến từ sau lưng Doãn Úy Lam.

“Thanh Diệu?” Ánh mắt mọi người đều tập trung vào vị nữ đại phu mới vừa rồi còn bị người ta kèm hai bên mà mặt vẫn không đổi sắc kia.

Sau một lúc lâu, nàng đánh vỡ bầu không khí làm cho người ta không thể hít thở, đi về phía chất nữ nói. “Sơ Sương, bán cho ta một cái mặt mũi.”

Bác đã cứu mạng của nàng, nay lại cứu phụ thân nàng, về tình về lý, món nợ ân tình này nàng đều phải trả.

“Cô nói.”

“Thả nàng,” Tô Thanh Diệu thản nhiên nói. “Ít nhất lần này, thả nàng.”

Doãn Úy Lam nhú mày, Văn Sơ Sương giật mình, Ô Diệc Phi trợn mắt.

“Cô điên rồi?”

“Thả, ta có việc muốn nàng làm.”

“Nàng là phản đồ của Nguyệt Ma Điện!”

“Phản đồ có cách dùng của phản đồ.” Trong giọng Tô Thanh Diệu lại lộ ra một cổ lãnh ý xa lạ.

Đúng vậy, thiếu chút nữa nàng cũng đã quên, cuối cùng mình cũng coi như là người trong Ma Giáo, cũng chảy dòng máu điên cuồng, chỉ là những năm gần đây đã thiếu chút sôi trào lúc trước mà thôi.

Nàng chịu đủ những ngày kinh hồn táng đảm, nếu cả đời này nàng đều không thoát được con ác mộng mà tàng bảo đồ gây ra, hôm nay, nàng sẽ ở đây làm kết thúc!

“Thanh Diệu!” Nhìn ra sự quyết tuyệt trong mắt thê tử, con bất an trong lòng Doãn Úy Lam càng lúc càng mãnh liệt, “Muội muốn làm gì? Muội quên rồi sao? Muội là Tô Thanh Diệu, muội đã không còn là Văn Tương Vân!”

“Muội không quên,” Nàng lui ra hai bước, “Chính vì như thế, muội phải làm kết thúc với quá khứ. Giống như Phù Băng Băng nói, một khi tin tức đã bị lộ, sau này còn có thể có vô số người tiến đến thám thính về dấu vết của tàng bảo đồ, muội không muốn một cuộc sống như địa ngục kia nữa.....”

Rất nhiều năm mai danh ẩn tích, nàng gần như đã quên dấu ấn ghê tởm trên người, nhưng mà Diêu Phụng Kiều, Nguyệt Ma Điện, tất cả mọi người đều nhắc nhở sự tồn tại trước kia của nàng. Một ngày tàng bảo đồ còn ở trên người nàng, nàng vĩnh viễn cũng đừng mơ được thật sự trở thành Tô Thanh Diệu.

Nàng đi đến trước mặt Phù Băng Băng, đôi mắt bình tĩnh chẳng gợn sóng không nhìn ra cảm xúc, “Phù hộ pháp, thứ người muốn tìm là tàng bảo đồ, mà không phải ta, đúng không?”

Phù Băng Băng không nói gì, chỉ nhìn nàng đầy cảnh giác.

“Nếu ta nói với người, trên đời này vốn không có bảo tàng, tàng bảo đồ kia bất quá là một cái bí mật không hề có ý nghĩa gì của Nguyệt Hiểu Điện nhiều năm trước, người tin hay không đây.”

“Bí mật gì?”

“Ta cũng chưa từng thấy, làm sao ta biết! Nhưng cất giấu nhiều năm như thế, hơn phân nửa đã là chuyện tiền triều, cho nên ta mới nói nó không có ý nghĩa.” Nàng chỉ biết là chung quanh bí mật kia phù kín những thứ đáng sợ mai phục, người xông vào chỉ có con đường chết, giống như là Doãn Tuấn năm đó.

Phù Băng Băng im lặng, nhưng trong mắt vẫn lộ ra vẻ nghi ngờ.

Tô Thanh Diệu bĩu môi, “Ta biết người không tin, những người khác cũng giống vậy, nhưng mà không sao cả, các người tin hay không, đều đã không sao cả rồi.....”

“Thanh Diệu, muội trở lại đây!”

“Thanh Diệu, rốt cuộc muội muốn làm cái gì?” Ô Diệc Phi cũng nhận ra tình hình bất bình thường.

“Sư tỷ, đại ca, các người chớ lo lắng, muội chỉ.....” Tô Thanh Diệu cười, “Muội chỉ muốn mượn ánh mắt nàng ta mà thôi.”

Ánh mắt? Doãn Úy Lam chấn động, nhưng cũng đã không kịp che chở.

“Phù hộ pháp, tàng bảo đồ ở đây, người cần phải xem cho kĩ.....”

Ngay sau đó, Tô Thanh Diệu đột nhiên rút cây chủy thủ bên hông mình dùng để cắt thảo dược thảo ra, trong tiếng hít vào của mọi người, đâm một nhát thật mạnh vào chính vai phải của mình!

Giống như đang đuổi đi thứ gì đáng ghê tởm, nàng xuống tay vừa sâu vừa ác, đúng là cho những người chung quanh một cơ hội do dự.

Máu tươi bắn tung tóe!

“Thanh Diệu!”

Doãn Úy Lam kinh hãi, bước đi lại bị nàng quát ngưng lại, “Đại ca huynh dừng lại đây!”

Nụ cười tươi của Tô Thanh Diệu nổi bật trong máu tươi, lộ ra một tia yêu mị đầy qui dị.

Nàng gần từng chữ một: “Phù hộ pháp, người xem..... Có còn tàng bảo đồ gì không?”

Ngay cả Phù Băng Băng cũng bị dọa ngay tại chỗ. Nữ nhân này nàng..... Nàng..... Vị trí đó! Đó là đâm vào vị trí của tàng bảo đồ!

Máu đỏ sẫm nhuộm trên quần áo vàng nhạt quần trong nháy mắt trở nên tiên diễm, nhìn xa như một đóa sen đỏ nở rộ trong ngọn lửa bập bùng.

“Thanh Diệu! Muội có biết muội đang làm cái gì hay không!”

Tô Thanh Diệu quay đầu lại, trong mắt có một sự giải thoát, về mặt đó thật sự làm cho Doãn Úy Lam giật mình.

“Đại ca. Huynh làm cho muội tùy hứng lúc này thôi.” Nàng hít mạnh một hơi, nói với Phù Băng Băng: “Phù hộ pháp, người hãy nhìn đi, bây giờ trên đời này, không còn tàng bảo đồ gì nữa, ta đã. hủy nó hoàn toàn!”

Nói xong, nàng không chút thay đổi sắc mặt vẫy tay, đúng là đâm thêm một đao đầy dứt khoát nữa lên vai.

Phong cách mạnh mẽ này làm cho một kẻ tự xưng là tâm ngoan thủ lạt như Phù Băng Băng cũng trợn mắt há hốc mồm.

Đao thứ hai cũng nặng như đao thứ nhất, một lượng máu tươi lớn trào ra, không biết có còn là bị thương ngoài da hay không nữa.

“Tô Thanh Diệu! Muội đã quên mình hứa với ta cái gì rồi sao!”

Doãn Úy Lam xanh mét cả mặt, các đốt ngón tay đã niết trắng bệch từ lâu.

Nàng hứa với hấn cam đoan mình sẽ an toàn, tuyệt đối sẽ không tổn thương chính mình!

“Đại ca.” Tô Thanh Diệu ngay cả tươi cười cũng rất mệt mỏi, nàng thở dốc sau một lúc lâu mới nói: “Muội không quên. Muội chỉ mệt chết đi được, muội muốn trọng sinh, hoàn toàn thoát khỏi bóng ma quá khứ.”

“Muội đã trọng sinh, muội tên là Tô Thanh Diệu, không phải là Văn Tương Vân.”

Nàng lắc đầu, “Huynh không biết đâu, những năm gần đây, chỉ cần huynh không ở bên cạnh muội, ta sẽ gặp ác mộng liên tục, trong mộng là tất cả Nguyệt Ma Điện, vực sâu đêm trắng năm đó. Là huynh cả người đầy máu ngã xuống trước mặt muội. Dù, thật sự đủ rồi, loại ngày này ta không bao giờ muốn trở về lần nữa.”

Không biết là bởi vì đau đớn hay là kích động, giọng nói của nàng run lên nhẹ nhẹ, mỗi một tiếng đều làm cho Doãn Úy Lam tâm hoảng ý loạn.

“Thanh Diệu, muội lại đây, buông chủy thủ xuống, từ nay về sau ta sẽ không rời khỏi người muội, từ nay về sau muội sẽ không còn ác mộng nữa, ta thù muội! Ta hứa với muội, ta sẽ thù muội cả đời, không bao giờ bỏ rơi muội!”

Tô Thanh Diệu nghe, nhưng chỉ mỉm cười lắc đầu.

Đi tới bước này rồi, thì nàng phải tự mình cắt đứt.

“Cô. Cô tội gì đâu chứ? Cô hãy nghe hấn nói đi!” Văn Sơ Sương cũng không khỏi cũng bị rung động bởi sự quyết tuyệt trước mắt của ả. Vốn tưởng rằng nàng chỉ thích náo loạn một chút, cũng không thay đổi tiếp tục làm một cô nương bình tĩnh dịu dàng, ai ngờ nàng lại cũng có một mặt điên cuồng như thế! Sự tồn tại của tàng bảo đồ này, rốt cuộc đã tổn thương nàng bao sâu?

“Sơ Sương a,” Nàng nhịn đau đứng dậy, “Cháu không hiểu. Tuổi tác ta cháu không kém nhau mấy, những việc đã trải qua lại kém hơn trăm ngàn lần. Bất luận cháu làm cái gì, đều có cha mẹ làm hậu thuẫn cho cháu, nhưng cho tới bây giờ ta đều chỉ là loi một mình. Cái gì cũng không có.”

Cái gì cũng không có!

“Muội có ta a!” Doãn Úy Lam giận dữ.

“Chính là bởi vì như vậy, muội mới phải bắt đầu một lần nữa!” Về mặt nàng kiên quyết, “Đại ca, muội không muốn tiếp tục liên lụy huynh!”

Nói cho cùng, đêm trắng nhảy xuống vực năm mười hai tuổi năm ấy, đều để lại cho bọn hấn một vết thương quá sâu, đi nhiều năm vậy rồi, vẫn còn đau đớn như trước.

“Ai nói muội liên lụy ta! Ta là điên rồi mới có thể phí bốn năm đi tìm một cái liên lụy, ta ngu ngốc mới có thể trăm phương nghìn kế đi giấu diếm thân phận cho muội! Muội muốn làm một cái kết thúc, tốt, ta làm cùng muội, nhưng không phải trả giá bằng cách tổn thương chính mình!” Doãn Úy Lam rối loạn, giống như lại nhớ tới buổi tối nhiều năm trước kia, “Muội biết rõ ta không thể thấy muội chịu một chút tổn thương. Đao của muội rõ ràng là đâm ở trên người ta!”

“Đại ca. Nghe muội một câu cuối cùng. Sau này, cái gì muội cũng theo huynh.” Mất máu quá nhiều làm cho cảm giác choáng váng của Tô Thanh Diệu càng thêm mãnh liệt.

“Tô – Thanh – Diệu!” Hấn cắn răng, “Ta cảnh cáo muội, muội động thêm chút nữa, ta muốn muội hối hận cả đời!”

Nàng là mù hay điếc, lo lắng yêu thương của hấn nàng không nghe được cũng không nhìn thấy hay sao.

Tô Thanh Diệu nhìn về phía đôi mắt phẫn nộ của hấn, nhìn như không thấy, “Đại ca, huynh đang uy hiếp muội ư? Huynh tin muội đi, đây thật sự là một lần cuối cùng, từ đây về sau, Thanh Diệu chính là thể tử muội tử của huynh, sẽ không tự ý quyết định nữa.”

Dứt lời, lại là một lần máu bắn tung tóe, vai phải của nàng đã mơ hồ máu thịt.

Cắn chặt môi, mặt nàng trắng bệch, cũng vẫn nói từng chữ một: “Đao thứ ba, trả ân dưỡng dục còn bé, Văn Tương Vân đã chết, từ nay về sau Tô Thanh Diệu không còn liên quan đến Nguyệt Ma Điện!”

Mỗi một chữ như nặng ngàn cân, đánh vào tim mọi người.

Thân ảnh vàng nhạt đã sẫm loang lổ đầy vết máu, lay lay như một chiếc lá khô trong gió.

“Thanh Diệu!” Doãn Úy Lam như phát điên vọt qua, ôm lấy thân mình vô lực của nàng.

“Đại ca. Muội không sao,” Nàng cố nén đau đớn, “Chỉ là. Mất máu quá nhiều.” Nàng một lòng đoạn tuyệt quan hệ với Nguyệt Ma Điện, mặc dù hạ đao không lưu tình, nhưng cũng biết tránh đi tâm mạch, nàng còn cuộc sống của chính mình, nàng còn muốn gần đại ca cả đời. “Từ nay về sau, không còn tàng bảo đồ gì nữa. Thật thật giả giả. Cái gì cũng không có.”

Lúc này Văn Sơ Sương mới theo tỉnh lại từ trong cơn khiếp sợ, hung hăng trừng mắt nhìn Phù Băng Băng, “Tất cả vừa rồi, ngươi đã thấy hết?”

Phù Băng Băng đã hoảng sợ hết hồn hết vía từ lâu.

“Lăn! Còn để cho ta nhìn thấy, chính là ngày chết của ngươi!”

Doãn Úy Lam nhìn dung nhan tái nhợt trước mặt, lần đầu tiên có một ham muốn bóp chết nàng. Sao nàng có thể không biến sắc mặt huy đao đâm vào chính mình chứ, nàng có biết hay không mỗi lần nàng đâm một đao trên người, hấn đều đau hơn cả nàng gấp một trăm lần, mỗi một đao đều dùng một lực gấp bội cắt vào lòng hấn.

“Đại ca. Cuối cùng muội cũng không còn là Văn Tương Vân nữa, nhưng. Muội là Tương Nhi của huynh, vĩnh viễn vĩnh viễn. Đều là Tương Nhi của huynh.” Hồi tưởng Tô Thanh Diệu đã hơi gấp gáp, nhưng khó nén nổi ánh sáng trong mắt nàng, giờ khắc này, nụ cười của nàng thoải mái mà chân thành tha thiết, phát ra từ tận đáy lòng.

“Đưa ngọc. Đưa ngọc.” Trước mắt Doãn Úy Lam cơ hồ đều là máu máu tươi của nàng. Đóa hoa nhỏ hấn để ở trong lòng che chở, vì sao cứ muốn phải tra tấn hấn như vậy?

Tương Nhi.

Đây là Tương Nhi của hấn?

Tương Nhi của hấn thích mặc một thân áo mỏng nhạt màu, giống như nàng bướm trắng xinh đẹp nhất ngày xuân, Tô Thanh Diệu trước mặt, như một con chim đâm máu, làm sao còn tinh thần phấn chấn ngày xưa đâu.

Văn Tương Vân mười hai tuổi, đi một chuyến đến trước cửa Quý Môn Quan, tuy đã kiếm một mạng về, nhưng cuối cùng thân thể cũng không thể khôi phục lại sự khỏe mạnh trước đây. Hôm nay, trước khi nàng huy đao, có từng nghĩ tới tâm tình của hấn, nàng muốn hấn đau đớn đến chết ư?

Nhắm mắt lại, như thấy được nàng quyết tuyệt nhảy xuống son cốc dưới ánh trăng, biến mất trong gió.

Đêm hôm đó, không chỉ là cơn ác mộng của một mình nàng!

Doãn Úy Lam mạnh trợn mắt đoạt lấy cây chủy thủ trên tay nàng.

“Đại ca!” Tô Thanh Diệu kêu lên sợ hãi, cũng đã không ngăn được bàn tay phải đang huy đao của hấn.

Trong phút chốc, vai trái hấn chảy máu như nước.

“Đại ca.” Nàng giãy dụa đứng dậy, mới vừa rồi đau đớn đến vậy mà nàng cũng không hề rơi một giọt nước mắt, nay lại khóc không thành tiếng với miệng vết thương của hấn, “Đại ca, huynh đang làm cái gì đây. Huynh muốn cho muội khó chịu có phải không? Đại ca!”

Ba đao đã hết, Doãn Úy Lam lại vẫn cứ nắm chặt chuôi đao, sắc mặt lạnh lùng, so với hấn bình thường thoải mái dễ chịu giống như hai người, giọng nói trầm thấp của hấn truyền lại có chấp không thua gì nàng.

“Ta nói rồi, muội nhất định hối hận cả đời.”

Nàng cắt ba đao, hấn liền muốn đâm sáu đao, hấn cũng muốn cho nàng ném thử mùi vị tim như bị đao cắt mà lại bất lực, xem nàng còn dám tổn thương hấn, tổn thương chính mình như vậy nữa hay không!

“Đại ca!” Tô Thanh Diệu nhìn đau cảm thân chủy thủ sắc bén, máu loãng chảy xuôi theo đầu ngón tay, nàng cũng đã chết lặng không có cảm giác gì, trái tim khó chịu như bị xé nát. “Đại ca, muội hối hận rồi, muội thật sự hối hận! Ba đao đã hết, chúng ta hòa nhau, huynh còn đâm xuống nữa, tay huynh sẽ bị phế đi! Đại ca!”

“Muội. đau lòng?” Nhìn hai bàn tay đầm đìa máu tươi của nàng, Doãn Úy Lam cuối cùng vẫn mềm lòng buông chủy thủ ra, nhưng nhìn chằm chằm dung nhan lạnh lẽo của nàng không hề chớp mắt, “Muội còn trái tim không? Có thể cảm nhận được cảm giác của ta không? Thanh Diệu, là muội

bức ta. Thuở nhỏ muối cũng như thế, quật lên ai nói cũng không nghe vào tai, ta không ngăn cản được muối, ta không biết làm như thế nào mới có thể làm cho muối hiểu rõ nỗi đau trong lòng ta năm đó!”

Đêm trắng vực thăm, là nỗi đau đón tê tâm liệt phế của thiếu niên áo lam, một đêm đó quá mức thảm thiết, cũng quá mức trầm trọng, người bị ác mộng đây đưa không chỉ có mình nàng.

“Muối biết rồi. Đại ca, muối biết nỗi đau của huynh. Muối biết.” Nước mắt và máu trộn lẫn vào nhau, Tô Thanh Diệu đã không biết đâu là của mình, đâu là của hắn, chỉ biết là lần này đã thật sự sai lầm rồi, đánh giá sai tâm hắn, tình hắn, sự trả giá của hắn.

Nếu biết đại ca sẽ vì nàng mà tự hại mình như thế, cho dù nàng có phải đeo cái gọi là tang bảo đồ kia sống hết cả đời, cũng không muốn cho hắn cơ hội làm vậy.

Cuối cùng nàng đã cảm nhận được nỗi đau, nỗi thống khổ trong lòng hắn, nhưng tình nguyện chưa bao giờ trải qua.

“Đại ca. Muối hứa với huynh. Không bao giờ làm chuyện điên rồ nữa. Huynh cũng phải.”

Con choáng váng đánh úp lại, Tô Thanh Diệu cố chống không chịu nhắm mắt lại, kiên trì muốn nghe được lời hứa của Doãn Úy Lam.

“Chỉ cần muối tuân thủ hứa hẹn, đại ca cũng thế.”

Không ngờ thấy nàng mỗi một mà cứ cố chống, hắn đặt bàn tay to lên hai mắt của nàng.

“Ngủ đi, ta ở trong này.”

“Vết thương. của huynh.”

“Không sao.”

“Đại ca. Cả đời Thanh Diệu. Trong lòng chỉ có một mình huynh. huynh vạn không thể. Không thể lại.”

“Ta biết.” Biết lòng của nàng, cho nên không ngờ tổn thương nàng, nhưng nàng lại có thể nào lấy phương thức cực đoan như vậy để tổn thương chính mình chứ.

Cuối cùng đã đến cực hạn, trước khi mất đi ý thức, Tô Thanh Diệu chỉ nhớ rõ trước mắt là một mảnh màu đỏ.

Đại ca, thật xin lỗi, thật xin lỗi.

Tương Nhi còn nhớ rõ lời huynh hát –

Nhân duyên gắn bó, ước hẹn cùng quân định trăm năm, nếu ai chín mười bảy tuổi chết. Nếu. Nếu.

“Phái người đi mời đại phu.” Ô Diệc Phi xanh mặt nhìn một đôi uyên ương đắm máu trước mặt, lạnh giọng sai Chu Lượng đã phát ngốc từ lâu.

Mà Văn Sơ Sương thì đứng thật lâu không thể cử động.

Nàng thật không dám tin, này hai người. bị điên rồi sao?

Tô Thanh Diệu còn chưa tỉnh, sao đến ngay cả Doãn Úy Lam cũng nổi điên theo?

Đây là “tỉnh” mà cha nói ư?

Đáng sợ, đáng sợ.

Nàng thà lại trúng hàn độc thêm một lần nữa, cũng tuyệt không dám chạm vào chữ này.

Nắng sớm lướt nhẹ, không khí tươi mát.

Cảm nhận được từng giọt từng giọt nước đọng trên mặt, Tô Thanh Diệu từ từ mở mắt.

Nàng đưa tay sang bên cạnh theo bản năng, lại phát hiện không có một bóng người, lập tức, một chút màu xanh ánh vào mi mắt, nàng ngẩn ra, ngẩn đầu, đối diện với một dung nhan xinh đẹp lạnh lùng.

“Chiêm chiếp!”

Chim nhỏ màu vàng nhảy tới đầu vai chào hỏi.

“Sư tỷ,” Tô Thanh Diệu cười gượng, “Tỷ còn ở đây a.” Nàng nhấc người, đầu vai lại nặng tựa ngàn cân, không thể động đây.

“Còn quen biết sư tỷ ta đây thì cũng đừng lộn xộn nữa.” Ô Diệc Phi không chút thay đổi sắc mặt, giọng nói bình tĩnh vô ba (sóng).

Thảm !

Lần trước khi sư tỷ lộ ra vẻ mặt này, đúng là lúc sư tỷ phu Vũ Sương Hoan gặp chuyện không may, điều này có nghĩa là..... Sư tỷ đang tức giận, cực kì tức giận.

Với ai?

..... Nàng à?

Khỏe mắt Tô Thanh Diệu đảo qua vết thương trên vai — cách băng bó này nàng không thể quen thuộc hơn nữa.

“Hắn đâu?” Bên gối còn lưu mùi hương quen thuộc, hẳn là hắn mới vừa đi không lâu.

Sao lại không chịu tình dưỡng cho tốt? Vết thương của hắn tuyệt đối không nhẹ hơn nàng.

Ô Diệc Phi cười lạnh, “Hắn ra bên ngoài ‘tu thân dưỡng tính’.”

Hử?

Thấy nàng lộ ra vẻ mặt đần độn, Ô Diệc Phi ngồi xuống bên giường.

“Hắn vừa thấy muội thì còn tức, lại không nhớ làm gì muội, đành phải tránh đi.”

Tô Thanh Diệu im lặng.

Hắn cũng đừng tổn thương mình nữa mới được.

Ô Diệc Phi lạnh lùng nhìn chằm chằm sự thay đổi sắc mặt rất nhỏ của nàng, nói: “Thì ra muội cũng biết để ý, thì ra muội cũng còn biết đau.”

“Sư tỷ.....” Nghe ra con tức đang bị kiềm nén trong lời nói của nàng, Tô Thanh Diệu không khỏi căng thẳng, nói: “Muội cũng chỉ mệt mỏi mà thôi.”

Mấy năm nay, nàng thật sự đã chịu đủ, nay thật vất vả mới có cơ hội, nàng có thể nào không nắm chắc? Huống hồ, có lẽ thật sự đã bị áp lực lâu lắm rồi, vừa lộ ra bản tính một cái đúng là xem nữa không thu được, chỉ nghĩ đơn giản là cắt đứt một cái hoàn toàn, liền đâm xuống nhất thứ ba.

Thần sắc Ô Diệc Phi cũng lộ ra sự mất mát hiếm có, “Mấy năm nay, bọn ta đều đang cố gắng, cố gắng giúp muội quên mất, không ngờ tới cuối cùng, vẫn là muội dùng cách của chính mình đoạn tuyệt như cũ.”

“Không phải!” Nàng không ngừng giải thích, “Sư tỷ và nhị sư huynh còn cả đại ca nữa, mọi người..... Không có mọi người, muội chắc chắn sẽ không phải là Tô Thanh Diệu hôm nay.”

Tô Thanh Diệu hôm nay, ba kiếm đều đâm vào chính mình, nếu là Văn Tương Vân lúc trước, đã đâm ra tuyệt đối không chỉ có ba kiếm, hơn nữa mục tiêu sẽ là người khác.

Ô Diệc Phi thở dài, “Thanh Diệu, muốn ta nói, thứ muội cắt đứt chính là tâm bệnh (bệnh tâm lý) của mình.”

Tô Thanh Diệu ngẩn ra.

Nàng chậm rãi nói: “Những năm gần đây, trông muội cứ sống yên ả qua ngày, ôn hòa với người khác, thực tế chưa bao giờ quên đi tất cả chuyện quá khứ. Doãn Uy Lam là lá bùa của muội, trấn giữa những ma tính trong con người muội. Mà trên thực tế.....” Nàng quét mắt ra ngoài cửa một cái, “Chỉ cần nhất đề cập đến chuyện của hắn, nửa điểm tự chế muội cũng không có, hoàn toàn làm việc theo cảm tính hết.”

Tương sinh tương khắc, gắn bó kề bên, nói không chừng chính là một đôi này đây.

“Sư tỷ, có lẽ tàn nhẫn khát máu thật sự là bản tính từ khi sinh ra của muội.....” Chậm rãi vuốt lên đầu vai mình, sau này nơi đó sẽ chỉ để lại một vết sẹo xấu xí đi, nàng cũng chỉ có thể nghĩ ra loại biện pháp cực đoan như vậy thôi.

“Thanh Diệu, muội còn chưa hiểu ư?”

Nàng giương mắt nhìn sư tỷ nhà mình.

“Những năm gần đây, muội hành y tế thế, trị bệnh cứu người, tỷ biết muội cũng không cho đó là việc thiện gì, chỉ tùy tâm sở dục (thuận theo tâm tình, ý muốn), muốn làm thì làm, sư phụ cũng chính vì nhìn trúng điểm này của muội mới truyền kỳ hoàng thuật cho muội, sư phụ biết tỷ sống lạnh lùng, Vô Cực lại đa cảm quá mức, cho nên chỉ có muội thích hợp theo y.”

Dừng hạ, Ô Diệc Phi thở dài nói. “Mỗi một chuyện muội làm đều là chuyện tốt quang minh chính đại, vì sao lúc nào cũng cứ nhận định bản tính của mình không thiện? Ít nhất theo ý của tỷ, so với mấy kẻ giết chết thiện ngay bên miệng mà lại đi phạm tội còn tốt hơn nhiều lắm, chẳng lẽ đó không phải bản tính

của muội, chẳng lẽ chuyện đó còn chưa đủ để chứng minh muội trời sinh không phải một kẻ ác ư?”

“Muội.”

“Thanh Diệu, người có bản tính, nhưng thiện ác lại không thể nói rõ đơn giản như thế được, muội chưa bao giờ hại người, lại đi nói ma tính cái gì? Trong Nguyệt Ma Điện, thì không có người tốt?”

Tô Thanh Diệu hoạt kê. (là kiểu này này onion_msn_smileys-19)

Ô Diệc Phi nhăn nhó, “Muốn tỷ nói, nếu cái tên Doãn Úy Lam kia đôi thân thể với muội, mới chính là ma đầu mười người như muội cũng kéo không lại, người như thế cho dù ngồi trên ngai vàng lãnh tụ võ lâm chính đạo, cũng chắc chắn sẽ không toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho người khác mà không tự biết như muội. Tỷ nói còn chưa đủ rõ ràng hay sao?”

Tô Thanh Diệu nâng sao không phải thường là phù trần ma của Doãn Úy Lam chứ?

“Sur tỷ, tỷ nói như vậy thì sẽ làm cho người ta thương tâm rồi, muội đã làm chuyện gì đắc tội với tỷ, tỷ lại muốn chửi bới muội như thế chứ?”

Có tiếng gì khàn khàn truyền vào từ ngoài cửa, Ô Diệc Phi cũng không thèm quay đầu lại, “Chửi bới? Chỉ có tiểu cô nương không hiểu sự đời mới có thể xem Doãn đại trang chủ của muội là người tốt.”

Doãn Úy Lam bắt đầu đi, “Sur tỷ đây là giận chó đánh mèo.” Cho dù là sự thật đi nữa, bình thường Ô Diệc Phi cũng sẽ chẳng nói ra.

Rõ ràng là giống y như mình, vì Thanh Diệu bị thương mà tâm tình khó chịu dữ dội, cố tình lại không đành lòng trách cứ chánh chủ, chỉ có thể tìm người khác xả giận.

Ô Diệc Phi hung hăng trừng người trên giường một cái, Tô Thanh Diệu vô tội chớp chớp mắt, rồi mới khôi phục nụ cười cầu hòa, “Sur tỷ phụ có khỏe không?”

“Khỏe lắm, hóa ra đã khôi phục trí nhớ còn giả ngây giả dại với ta, lông cánh đã lớn lên cứng cáp hết rồi, làm sao mà không tốt.” Nàng nói một câu hai nghĩa đầy châm chọc.

Tuy nói Thanh Diệu là có ý tốt, nhưng chuyện tính kế nàng lúc trước cũng là sự thật, ai ngờ nàng vốn còn chưa kịp giáo huấn nàng ấy, nàng ấy đã tự biến mình thành một thân đầy vết thương. Hại nàng giận cũng không phải, không giận lại đi căm tức trong lòng.

“Thấy muội tỷ còn có giận lắm, tỷ đi rồi.” Nếu đã không nở phát giận với sư muội bảo bối đang trọng thương, chỉ có trở về tìm tướng công xui xẻo nhà mình thôi.

Ô Diệc Phi vừa đi, trong phòng lại lâm vào sự trầm mặc đáng sợ.

Tô Thanh Diệu trộm ngắm vai trái Doãn Úy Lam. Chắc dưới quần áo cũng là vài vòng băng bó đi.

“Sao lại không nói lời nào? Ta nghĩ rằng muội có rất nhiều điều muốn nói với ta.”

Đối diện với cái nhìn chăm chú của hắn, nàng lại có chút chột dạ, “Đại ca. Nên nghỉ ngơi cho tốt.”

“Nghỉ ngơi?” Doãn Úy Lam ngồi xuống giường, khẽ vuốt một góc băng vải lộ ra bên gáy nàng, “Đúng vậy, quả thật nên nghỉ ngơi cho tốt.”

“Đại ca?” Nàng chú ý tới sự thất thần của hắn, “Đại ca, muội nói huynh.”

“Ta?”

“Thương thể của muội không nhẹ, tại sao không chịu nằm yên?”

Hắn nhẹ ôm nàng ngồi dựa vào đầu giường, “Ta cũng chỉ vừa mới dậy thôi.”

“Không được.” Sự cố chấp nghề nghiệp Tô Thanh Diệu lập tức bốc lên, “Vết thương như vậy, ít nhất phải nằm trên giường ba ngày chờ miệng vết thương kết vảy.”

“Ba ngày?” Doãn Úy Lam để cằm trên đỉnh đầu nàng, nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, giọng nói thâm trầm bay từ phía trên xuống dưới, “Thì ra người bình thường phải nằm ba ngày a.”

Hắn tập võ, thân mình cường kiện, chỉ nằm một ngày rưỡi, mà nàng.

“Đại ca, huynh đang nói cái gì?”

“Thanh Diệu, muội có biết muội hôn mê mấy ngày không?”

“Mấy ngày? Không phải một đêm?” Tô Thanh Diệu trầm ngâm không ổn. Khó trách choáng đầu lợi hại, thì ra nàng đã ngủ thật lâu a — khó trách sắc mặt

đại ca với sự tỷ lệ lại thối như vậy.

Cánh tay Doãn Úy Lam sửa bò lên thắt lưng của nàng, đến vết thương trên vai, cuối cùng hắn vẫn không dám đụng vào.

“Năm ngày.”

“A?”

“Muội sốt cao ba ngày, hôn mê năm ngày.”

Tuy đã biết mình bị thương có chút nghiêm trọng, nhưng chính tai nghe được, Tô Thanh Diệu vẫn bị hoảng sợ.

Cái này..... Lâu đến thế?

Trong giọng nói trầm thấp của hắn lại lộ ra một chút khàn khàn, “Muội nói người bình thường phải nằm trên giường ba ngày, nhưng chính muội lại hôn mê năm ngày không tỉnh, muội cho rằng chuyện đó nói lên cái gì?”

“Nói lên so với người bình thường muội... lợi hại hơn?”

“Khụ!” Doãn Úy Lam ho khan, sức tay hơi hơi gia tăng, giọng điệu lộ ra nguy hiểm, “Muội nói cái gì? Ta lại không nghe rõ ràng. Đương nhiên, cũng có thể là suy luận phán đoán của muội có lầm.....”

“Không có khả năng!” Nàng tự tin tuyệt đối với y thuật của chính mình.

“Nga? Ta đây lại cho muội thêm một cơ hội nữa.”

“Nói lên thân thể muội yếu ớt hơn so với người bình thường.....” Tô Thanh Diệu mới chịu thừa nhận.

“Nương tử thân mến, vì phu có từng nói cho muội nghe chẳng, người thân thể suy yếu nên làm như thế nào? Tỷ như không nên nóng đầu lên cảm vũ khí đâm loạn trên người mình?”

“Bây giờ huynh nói..... Sau này muội sẽ không làm nữa!” Nàng cũng không phải bị bệnh, ai lại không sợ đau chứ!

“Ngoan.” Doãn Úy Lam cúi đầu in lại một nụ hôn trên trán nàng.

Tô Thanh Diệu trộm ngấm hán một hồi, cuối cùng không nhịn được nói: “Đại ca cũng đã hứa với muội rồi.....”

Doãn Úy Lam tựa hồ cứng lại một chút, lập tức cười khở, “Muội còn để ý chuyện đó à?”

“Đương nhiên muội để ý!” Nàng biết chuyện lần này tổn thương hắn rất sâu, tổn thương thân thể là thứ yếu, quan trọng nhất là tổn thương trong lòng. Nghĩ đến đó, nàng không khỏi có chút tự trách. Lúc ấy mình hoàn toàn làm theo xúc động, cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, càng không nghĩ tới sẽ mang lại cho hắn đã kích lớn như thế.

Nàng vẫn nghĩ rằng đại ca không có nhược điểm gì, dưới vẻ ngoài nhân hạ là một trái tim kín đáo, tựa hồ bất cứ chuyện gì đều có thể làm được tốt nhất. Không ngờ rằng, nhược điểm duy nhất của hắn đúng là nàng.

Cái trán bị gõ nhẹ một chút, Tô Thanh Diệu hoàn hồn, thấy Doãn Úy Lam đã cởi giày xong nằm xuống.

“Nếu muội để ý, thì nên ghi nhớ bài học này, không bao giờ được suy nghĩ miên man nữa.”

“Muội.....” Nàng nhất thời nghẹn lời, đành phải rầu rĩ nói..... “Muội không có.”

Trên vai hai người đều có vết thương, cho nên chỉ có thể nằm ngửa, Tô Thanh Diệu thường thường nghiêng đầu nhìn Doãn Úy Lam, cuối cùng cũng không nói cái gì.

Hai người bọn họ thuở nhỏ làm bạn, từ trước đến nay không có gì giấu nhau, bằng hữu, huynh muội, đến cuối cùng lại trở thành tình nhân, so với vợ chồng bình thường lại càng nhiều thêm một phần tình tri kỷ, khi ở cùng một chỗ tự nhiên như hai mà một, những dịp lúng túng như thế này cũng thật sự là hiếm thấy.

Đến lần cuối cùng nàng há miệng lại bỏ cuộc, Doãn Úy Lam lại nói: “Muội muốn nói cái gì thì nói đi.”

A? Tô Thanh Diệu hoảng sợ. Nàng còn tưởng rằng hắn đang ngủ.

“Muội..... Muội.....” Trước giờ nàng ít có lúc nào rối loạn như vậy, “Đại ca, không phải huynh đang tự giận mình đấy chứ?”

Nếu đại ca phát hỏa với nàng, trong lòng nàng còn dễ chịu một chút, nhưng cả ngày hắn lại chẳng nói một lời, cứ ôn hoà mãi, làm cho nàng không nắm rõ ràng, không an tâm.

Sự trầm mặc của Doãn Úy Lam làm cho nàng cảm thấy không biết làm sao, đến sau một lúc thật lâu sau, hắn mới mở miệng nói. “Muội muốn nghe nói thật?”

Nàng thở dài, “Được rồi, muội đổi cách hỏi khác, huynh giận muội đến mức nào?” Giận đến mức nửa đời sau đều muốn đối xử ôn hoà với nàng như vậy sao?

Hắn nhìn nàng chăm chú, hít sâu một hơi, rồi mới gần từng chữ: “Ta hận không thể từ đầu đến cuối chưa từng gặp được muội.”

Tím đập cơ hồ lạc nhịp, nàng ngửa đầu, đôi mắt hắn một mảnh trong suốt — không phải tức giận mà nói.

Trong lòng Tô Thanh Diệu ần ần co rút đau đớn, còn đau hơn cả vết thương nặng trên vai.

“Nếu không phải tại Hiếu Kiếm sơn trang, muội có thể sống rất tốt.” (troll nhau à cebollita_animated_onion-18)

Nàng lắc đầu, nhưng nhất thời lại không nói nên lời nói, chỉ có thể sống chết lác đầu.

Nếu như vậy, nàng sẽ bỏ lỡ hắn!

Nếu tất cả những gì nàng trải qua lúc trước đều là cái giá phải trả để gặp đại ca, trở về một lần nữa, nàng cũng sẽ chọn lựa y như cũ.

“Nhưng mà..... Ta lại ích kỷ suy nghĩ,” Doãn Úy Lam than nhẹ một tiếng, “Như vậy, muội không phải là Trương Nhi của ta a.”

Hắn chưa cúi đầu, lại lau đi nước mắt của nàng đầy chính xác. Nàng không phải một người thích rơi lệ, nhưng gần như mỗi lần đều là vì hắn mà rơi. Nếu bọn họ chưa từng gặp nhau, có thể đôi cho nàng một đời không lo, một kiếp không lệ, hắn đồng ý, bất kể chính mình sẽ thống khổ đến cỡ nào, hắn cũng đồng ý.

Kiếp trước nghiệt duyên, kiếp này số mệnh.

“Thanh Diệu, ta nhớ rõ muội thích nghe nhất tiểu khúc ta ngâm kia.”

Nàng thoáng suy tư, rồi mới “Àn” một tiếng.

Doãn Úy Lam vẫn chưa hỏi thêm nhiều, chỉ cùng nàng nắm đôi bàn tay, “Đừng quên.”

Tô Thanh Diệu chịu đựng chiếc mũi chua chua, dùng sức gật đầu, “Àn!”

“Một mối thì ngủ đi, ta ở đây.” Hắn mềm nhẹ đáp chặn giùm nàng.

“Đại ca.” Giọng nói của nàng rất nhẹ, khinh đến cơ hồ chỉ là giạt giạt môi, nhưng cuối cùng Doãn Úy Lam vẫn nghe thấy được.

Nàng nói —

“Thật xin lỗi.”

Hắn nắm chặt bàn tay mềm của nàng, khóe môi giương lên một nụ cười thỏa mãn.

Nhân duyên gắn bó,

Ước hẹn cùng quân định trăm năm,

Nếu ai chín mươi bảy tuổi chết,

Cầu Nại Hà chờ đủ ba năm..... (1)

Doãn Úy Lam đã không nói, nếu thực sự đến ngày đó, chắc chắn một khắc hắn cũng sẽ không chờ.

(1) Con số 97 và 3 năm có lẽ nói “bách niên”.

Cầu Nại Hà: Theo tín ngưỡng Phật giáo, người chết phải đi qua cầu Nại Hà để tới cõi âm phủ. Đi trên cầu tới 3 năm mới qua hết được. Nếu chết ở tuổi 97 thì còn 3 năm qua cầu sẽ tròn 100 tuổi... (Có lẽ vì vậy mà khi có tang người ta thường đề tang 3 năm, chờ người đã khuất qua hết cầu Nại Hà đi đầu thai mới thôi).

Nguồn: Thi ca thơ từ Trung Hoa Phần 1.

Đây là dân ca Trung Quốc, tên là 世上哪见树缠藤 (Trên đời chưa thấy đại thụ quấn dây mây).

Bạn đang đọc truyện *Nguy Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10

Gạt người!

Tô Thanh Diệu trừng phần giường trống không bên cạnh.

“Muội có trùng nữa, chỗ đó cũng sẽ không không nhảy ra một Doãn Úy Lam đâu.” Ô Diệc Phi tức giận bưng đồ ăn vào nhà.

“Huynh ấy lại đi làm cái gì chứ?” Rõ ràng đã nói ở đây thủ nàng, vì sao mà mỗi lần vừa tỉnh lại, cũng chẳng bao giờ thấy bóng dáng hấn đâu?

“Làm sao tỷ biết?” Ô Diệc Phi dọn đồ ăn xong.

“Sur tỷ,” Tô Thanh Diệu nhìn nàng khó hiểu, lập tức lại cảm thấy có chút buồn cười, “Ồ Bình Định Hầu phủ, làm sao cũng không tới phiên đi đưa com thì phải?”

“Vậy cũng phải xem người bị thương là ai.” Rõ ràng là lời quan tâm, không biết vì sao, từ trong miệng Ô Diệc Phi nói ra cũng rất là cao quý.

Tô Thanh Diệu bật cười, được sur tỷ nâng đứng dậy, “Đường ca, Sơ Sương bọn họ như thế nào?”

“Còn đang ở trong nhà nhỏ ngoại ô, cô chất nữ kia của muội từng đến thăm muội đấy.”

Nàng nghĩ nghĩ, “Hấn là đường ca không có việc gì.”

“Muội là đại phu, muội nói không có việc gì đương nhiên chính là không có việc gì.” Động tác của Ô Diệc Phi mềm nhẹ mười phần không phù hợp với sắc mặt chút nào.

“Sur tỷ.....”

“Ăn cháo trước.”

“Nha.”

Trên đời này Tô Thanh Diệu sợ nhất hai người, một là Doãn Úy Lam, một người còn lại chính là Ô Diệc Phi. Người ở dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu chứ.

“Ăn xong rồi.”

“Ngoan.”

“Muội có thể hỏi chưa?”

“Nói.” Ô Diệc Phi trước sau như một tiếc chữ như vàng.

“Sur tỷ, tỷ đang thông đồng với đại ca giấu diếm muội cái gì ư?”

Ánh mắt Ô Diệc Phi nhìn nàng không hề bình thường không gọn sóng, hơn chút khinh thường.

“Được rồi được rồi, muội biết sur tỷ tỷ khinh thường hợp tác với người khác,” Tô Thanh Diệu vội vàng cười lấy lòng, lập tức lại nói đầy phiền não.....

“Vậy thì kỳ quái thật, rốt cuộc gần đây đại ca đang bận việc gì.....”

“Hấn về Hiểu Kiếm sơn trang.”

“Đi?” Nàng nhất thời giật mình, “Tỷ nói cái gì?”

Khóe môi giương lên một chút ý cười không dễ phát hiện, “Hấn về Hiểu Kiếm sơn trang rồi.”

Tô Thanh Diệu như còn đang phát ngốc, “Sao huynh ấy đột nhiên lại.....” Chính mình đi trở về?

Đã xảy ra chuyện gì ư? Là chuyện gì mà Trạ Thanh không giải quyết được, nhất định phải có hấn ra mặt?

“Sư tỷ, đã xảy ra chuyện đúng không? Tỷ mau nói cho muội biết!”

“Muội bình tĩnh cho tỷ!” Ô Diệc Phi liếc xéo nàng một cái, chán nản ấn nàng về lại giường, “Vết thương còn chưa tốt, không được lộn xộn!”

“Sư tỷ, tỷ mau nói cho muội biết.....”

“Hấn có thể có chuyện gì? Phóng mắt khắp võ lâm ai dám chọc Hiều Kiếm son trang, ai dám tính toán Doãn đại trang chủ hấn? Kẻ có việc chính là muội!”

“Vết thương trên vai hấn còn chưa có tốt.....”

“Cũng đủ để hấn nhảy nhót lung tung rồi.”

Aiz..... Cách hình dung của sư tỷ làm cho nàng cảm thấy đại ca giống y như là một con cá a.

“Sư tỷ, tỷ biết được cái gì, thì nói cho muội biết đi.” Nàng làm ra vẻ đáng thương nhìn sư tỷ mỹ nhân trước mặt.

Ô Diệc Phi liếc nàng một cái, bĩu môi, “Sao tỷ biết nói cái gì chứ? Tỷ cũng chả thân thiết gì với hấn, có điều.....”

Tô Thanh Diệu tập trung

“Trên giang hồ đều đang đồn đãi, Hiều Kiếm son trang sắp làm hi sự (chuyện vui, ở đây là chuyện cưới hỏi).”

Hi sự? Nàng nhướn mày, “Sao muội không biết?”

Trạ Thanh có ý trung nhân? Nàng mới rời đi có bao lâu đâu, không khỏi tiến triển quá nhanh đi. Nàng hơi nghi ngờ, lại nghĩ có lẽ là đại ca vẫn chưa có cơ hội nói với nàng thôi.

Chú ý tới vẻ thong dong của Ô Diệc Phi, nàng nói thử: “Sư tỷ, tỷ còn cái gì chưa nói?”

Sư tỷ là một người khinh thường gat người khác, ánh mắt của tỷ ấy mà lấp lánh lên, chắc chắn là trong lòng có quý.

Sau một lúc lâu, Ô Diệc Phi thở dài thật mạnh, “Không phải Doãn Trạ Thanh.”

“Không phải Trạ Thanh?”

Vậy còn có hôn sự của ai mà cần đại ca tự mình chuẩn bị? Chẳng lẽ.....

“Nhị phu nhân muốn tái giá sao?” (105)

“Muội đang nghĩ cái gì thế?” Ô Diệc Phi trừng nàng một cái, “Phu nhân gì tái giá tỷ cần quan tâm giúp muội sao?”

Vì nàng?

Một ý niệm hiện lên trong óc, trái tim Tô Thanh Diệu trầm xuống.

“Dù sao vẫn sẽ không phải..... Là đại ca à?”

“Hấn!”

Tô Thanh Diệu loạn nhịp tim một khắc, rồi mới nở nụ cười, nhưng lập tức lại cứng đờ, nhứ mày lâm vào suy nghĩ, cuối cùng, khóe môi hay cười cuối cùng lại vênh lên, vẻ mặt nghiêm túc.

Ô Diệc Phi không nhận được có chút lo lắng, “Thanh Diệu, muội không sao chứ?”

Khóc lớn đại náo cũng tốt hơn là bí hiểm như thế a.

Sau một lúc lâu, Tô Thanh Diệu mới gật đầu nói: “Chuyện này thật nghiêm trọng.”

Ô Diệc Phi cũng gật đầu theo. Là cực kì nghiêm trọng.

“Huỳnh ấy lại đang tính toán cái gì đây?” Vậy mà lại không thương lượng với nàng!

Gi? Ô Diệc Phi nhíu mày.

“Mặc kệ làm cái gì, cũng phải thương lượng với muội một chút chứ.” Đại ca chính là còn đang ghi hận chuyện lần này, cố ý gat nàng

“Đợi chút.....” Ô Diệc Phi lo lắng hỏi: “Muội không tức giận ư?”

“Tức a!” Tô Thanh Diệu làm mặt oán giận, “Làm gì cũng không chịu nói trước với muội, huynh ấy không nói, làm sao muội biết huynh ấy muốn làm cái gì, làm sao muội biết đường mà phối hợp?”

Về mặt Ô Diệc Phi như thấy quỷ, “Muội tức chính là chuyện đó?”

“Bằng không thì sao?” Không thể hiểu vấn đề của sư tỷ.

“Có làm không vậy? Hắn muốn gạt muội thành thân!” Nàng tức giận đến mức đứng bật dậy, “Một chút muội cũng không thêm lo lắng, không nghi ngờ ư?”

Tô Thanh Diệu cười nói: “Sư tỷ, bọn muội đã thành thân năm năm.”

“Thế thì thế nào?” Nàng hừ lạnh, “Chưa từng chuyện con ngựa bảy năm à? Có thể hắn ngựa trước thì sao? Nghe nói gần đây hắn và Văn Sơ Sương hay đi lại với một nữ nhân trong Cẩm Tú Phường rất gần.”

Vẫn chỉ cười cười như cũ, “Sư tỷ, sáu tuổi muội đã quen huynh ấy, năm nay muội hai mươi hai tuổi rồi.” Nói cách khác, bọn họ đã quen biết sắp hai mươi năm.

“Nói với tỷ chuyện đó có liên quan gì không?” Ô Diệc Phi có chút bất đắc dĩ, “Muội thật sự tín nhiệm hắn như thế?”

“Dạ.”

“Không hoài nghi một tí xiu nào?”

“Có.”

“Àn?”

“Hoài nghi rồi cuộc huynh ấy lại đang thiết kế cái gì?”

Ô Diệc Phi cắn răng, “Muội hết thuốc chữa rồi!”

Tô Thanh Diệu cười khê.

Nàng thật may mắn là, sư tỷ này rất thẳng thắn, từ nhỏ đã không diễn kịch bao giờ, nếu Doãn Úy Lam thực sự hai lòng, chi sợ tỷ ấy sẽ xông vào trước cả mình, giết toàn bộ Hiểu Kiếm sơn trang đi, làm sao còn có thể vào đây ám chỉ châm ngòi? Sư tỷ là còn ghi hận chuyện nàng tính kế tỷ ấy lần trước đi.

Thật là, cũng không thêm ngấm lại nàng như vậy là vì ai chứ?

Có điều..... Tô Thanh Diệu đảo mắt. Lời sư tỷ nói, cũng không phải nàng hoàn toàn không nghe vào, tỷ như –

Một “nữ nhân” ở Cẩm Tú Phường ư?

“Tín tưởng” và “quan tâm” là hai việc khác nhau, “quan tâm” và “để ý” lại còn là hai việc khác nữa.....

Đại ca a đại ca, tốt nhất là huynh có thể nghĩ ra một cái giải thích cho thỏa đáng. Trong nụ cười tươi của Tô Thanh Diệu lại lộ ra lãnh ý làm cho người ta run lên hiếm có.

Giang hồ chưa bao giờ thiếu người rảnh rỗi, chính vì như thế, giang hồ càng chưa bao giờ thiếu nhân thoại (đồn nhảm).

Nay chủ đề nóng bỏng nhất khắp các trà lâu tửu quán (tiệm trà quán rượu), không gì ngoài hôn sự của chủ nhân Hiểu Kiếm sơn trang. Huynh đệ Doãn gia là nhân trung long phượng, là rể hiền lý tưởng của những nhà có con gái, mà Doãn Úy Lam lại là người cực kì có danh tiếng trong chính đạo võ lâm, trận hôn lễ này tất nhiên là phải làm cho long trọng quang vinh.

Nghe nói hơn nửa năm trước, Ngô quân sự của Hiểu Kiếm sơn trang cũng đã bắt đầu chuẩn bị mua đồ.

Nhưng mà nếu chỉ có như vậy, chuyện này nhiều lắm cũng chỉ là một hôn lễ nổi tiếng, điều làm cho người ta bàn tán say sưa nhất, thật ra chính là này một trong những nhân vật chính của hôn lễ này — tân nương.

Đúng vậy, hôn lễ sắp tới, người trong giang hồ lại vẫn không biết kiều thê của Doãn trang chủ rốt cuộc là ai như cũ. Là thanh mai trúc mã của Doãn trang chủ đường nữ Doãn gia Văn Tương Vân, hay là nữ chương quỳ của Cẩm Tú Phường nghe đồn thường xuyên qua lại với Doãn trang chủ gần đây?

Thế là, từ trên xuống dưới Hiểu Kiếm sơn trang lại bắt đầu một vòng bài mới, có điều lại không có ai đặt cược vào nữ thần y Tô Thanh Diệu vừa mất tích lâu ngày.

Lụa đỏ, chuyện vui, đèn lồng đỏ (chơi chữ: “Hồng thái, hồng hi, hồng đăng lung”), không khí vui mừng khắp chốn, tựa hồ ngay cả trong không khí đều tràn ngập ánh sáng màu hồng.

Tô Thanh Diệu vừa xuống xe đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

“Tô đại. Phu nhân, người đã trở lại rồi!” Tiểu Đông đã sớm chờ ngay cửa, trên khuôn mặt có chút oán thầm.

“Nhớ ta?” Nàng nở nụ cười sô trường nhất, không để ý nhiều đến cách xưng hô của tiểu nha hoàn.

“Phu nhân, người đi một cái lại đi lâu như vậy, để cho nữ nhân khác thừa cơ mà vào!”

“Ngà?” Tô Thanh Diệu mặt không đổi sắc, chỉ có điều đôi mi thanh tú hơi hơi nhướn một chút, “Tiểu Đông, người tới đỡ ta đi, ta bị thương.”

“Phu nhân bị thương!” Tiểu nha hoàn kinh hãi, lập tức lại buồn bực, “Kỳ quái, Nhị trang chủ không nói với người ư?”

“Trạm Thanh, vì sao lại nhắc tới hấn,” Là sư tỷ nói đại ca muốn đón nàng về trang dưỡng thương, nhưng không thể phân thân, cho nên mới để người của Bình Định Hầu phủ đưa nàng trở về.

Tiểu Đông trừng mắt nhìn, “Không phải Nhị trang chủ đi đón người về à?”

Tô Thanh Diệu nhíu mày, quay lại nói: “Chu thị vệ, chủ tử nhà người còn từng dặn dò cái gì?”

Nàng cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Tô cô nương, có lẽ là chúng ta lên đường sớm, bỏ lỡ đối phương.” Dưới ánh mắt hồ nghi của Tô thần y, Chu Lượng nói mà mặt không đỏ khi không suyển.

Nàng gật gật đầu, “Chu thị vệ, vất vả người đưa ta đến đây, nghỉ tạm một chút đi.”

“Không, tại hạ cần phải về Hầu phủ phục mệnh, đa tạ ý tốt của cô nương.”

“Không cần phải gấp như vậy đi.”

“Rất gấp.” Chu Lượng tiếp tục không đổi sắc mặt, “Nếu không có việc gì, tại hạ cáo từ.”

“Vây. Tạm biệt.” Không biết có phải ảo giác hay không, vì sao lại cứ cảm thấy bóng dáng Chu thị vệ như là đang lẩn trốn ấy nhỉ?

Tô Thanh Diệu sờ sờ mặt mình, hình như hơi gầy yếu chút.

“Tiểu Đông, bây giờ xấu dọa người ư?”

Ai ngờ ngay một khắc sau tiểu nha hoàn này lại lệ nóng doanh tròng (nước mắt dâng trào), “Tô đại. Không, phu nhân! Phu nhân chỉ là tiểu tụy, nhưng ở trong lòng Tiểu Đông, phu nhân vĩnh viễn là đẹp nhất, nữ nhân hoang dã khác mới không kịp phu nhân một phân một hào!”

Tô Thanh Diệu bất đắc dĩ.

Ai nha nha, quả nhiên là thay đổi ư? Không cần phải bày tỏ cõi lòng khoa trương như thế chứ.

Bất quá, người nào đó cũng cần phải cho nàng một lời giải thích.

“Trang chủ các người đâu?”

“Trang chủ ở Cẩm Tú Phường.”

“Lại đi?”

“Vâng.”

Nhìn “không khí vui mừng” đầy trời, trong mắt Tô Thanh Diệu hiện lên một chút thâm trầm.

Hôn sự tiến hành khẩn cấp.

Sau khi Tô Thanh Diệu về Hiếu Kiếm sơn trang suốt ba ngày không thấy bóng dáng Doãn Úy Lam đâu, nhưng ngoài dự kiến của mọi người, vị đương gia chủ mẫu này bình tĩnh tựa như chuyện gì cũng không có xảy ra. Suốt ngày phẩm trà đọc sách, tự tại vui vẻ, giống nhau như cách một bức vách. Thẳng đến hôm đón dâu ba ngày sau –

Nàng vẫn bình tĩnh như trước.

Nhưng lại có người cuối cùng cũng không chờ nổi nữa.

“Đại tẩu!”

Xung hô có chút xa lạ, giọng nói lại rất quen thuộc, Tô Thanh Diệu quay đầu, thấy Doãn Trạ Thanh đầu đầy mồ hôi đứng trong viện.

“Trạ Thanh?” Nàng cười nhẹ, “Đã lâu không thấy.”

“Đúng vậy, đã lâu không. Không đúng!” Hắn gõ gõ cái đầu hơi choáng váng của mình, “Sao tẩu còn ở chỗ này!”

“Ta không nên ở trong này ư?” Thật đúng là có “người mới” quên người cũ, ngay cả ở nàng cũng không có thể ở lại à?

“Tẩu tẩu tẩu.” Về mặt gấp đến mức lú lờ, “Tẩu mau đi với ta!”

“Đi?” Về mặt Tô Thanh Diệu đầy mặc danh kỳ diệu bị hắn lôi ra sân, chạy vội tới tiền viện.

Đến lúc này nàng mới phát hiện không ngờ tiền viện đã đến không ít tân khách, người người đều là người giang hồ có danh tiếng, không ít người còn có chút thân quen với nàng. Mỗi tội nàng bị Trạ Thanh lôi kéo, không kịp chào hỏi với mọi người.

Phanh!

Ván cửa bị một cước đá văng, Doãn Trạ Thanh hấp tấp vọt vào phòng, thấy khắp nơi chỉ có vài nô tỳ bị dọa đứng tim mà thôi.

“Nhị. Nhị trang chủ!”

“Đại ca của ta đâu?” Hắn gấp như kiến bò trên chảo nóng.

So với nhau Tô Thanh Diệu phía sau hắn lại càng bình tĩnh hơn.

Đột nhiên, ngoài viện truyền đến một giọng nói có vài phần tương tự với Doãn Trạ Thanh, nhưng lại càng trầm thấp hơn, con tức cũng càng sâu hơn.

“Không nhận được người?” Tiếng Doãn Úy Lam nổi giận khiển trách càng ngày càng gần, “Đệ nói lại lần nữa cho ta, người không ở Bình Định Hầu phủ thì ở đâu? Trạ Thanh hắn không nhận được người còn dám trở về đây gặp ta!”

Doãn Trạ Thanh rung mình một cái, vội vàng chạy ra cửa, “Đại ca, đại ca!”

Hắn bước nhanh tới, liếc mắt một cái liền nhìn thấy nàng trong phòng.

“Thanh Diệu?” Hắn đứng lại, quay đầu nhìn về phía Ngô quân sự mồ hôi đầy đầu, “Không phải người đang ở chỗ này sao?”

Ngô quân sự mở to hai mắt, “Cái này. Cái này. Rõ ràng là nhị trang chủ —”

“Ta cái gì?” Doãn Trạ Thanh lớn tiếng dọa người đánh gãy lời giải thích của lão quân sự, “Đại ca, đừng động ông ấy, người đệ đã mang đến giúp huynh, đệ ra tiền viện tiếp đón tân khách trước!”

Dứt lời, lại vội vàng chạy xa nhanh như chớp.

“Từ tiểu tử, chột dạ cái gì?” Doãn Úy Lam vào nhà, lại trừng mắt Ngô quân sự một cái, “Người còn đứng đơ ra đó làm gì?”

“Dạ dạ!” Lão quân sự theo sát Nhị trang chủ rời khỏi, tốc độ cực kỳ nhanh, thật khó cho hắn đã đến từng tuổi này rồi mà còn có bậc thân thủ thế kia.

Hai ánh mắt cường chế di dời hai người. Tô Thanh Diệu thẳm lú lờ. Không biết người thứ ba là ai đây?

“Muội!”

Nàng ngẩn ra.

“Muội còn thất thần làm gì đây?”

Tô Thanh Diệu từ phía tay hắn chỉ ra hướng phía sau — là một tiểu nha hoàn bị dọa hết hồn.

“Còn không mau thay quần áo giùm phu nhân!”

Gi?

Vài cái nha hoàn xung quanh lấy lại tinh thần, lập tức gợn găng đặt mũ phượng khăn choàng trên bàn lên người Tô Thanh Diệu.

“Chờ. chờ chút!” Về mặt bình tĩnh của nàng cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, mấy thứ hồng trù (khăn đỏ) kim liên (khóa vàng) sáng chói kia thật sự

làm cho nàng hoa cả mắt.

“Không chờ được ! Phía trước tân khách đều đã nóng nảy, chuyện lớn như thế, không thể ra một chút sai lầm nào!”

“Chuyện gì. Ngộ!” Muốn chết người! Mũ phượng bị cài trên đỉnh đầu gần như sắp đè đứt cổ nàng cổ rồi.

“Hôn lễ a!”

“Hôn lễ? Có liên quan gì đến muội. Oa!” Thân a, đây là cái vòng tay gì a, vì sao lại nặng đến mức cổ tay nàng đều không nhắc lên nổi?

“Cái gì gọi là có liên quan gì? Muội để cho ta đi bái thiên địa một mình à?” Ánh mắt Doãn Úy Lam trừng nàng giống thấy quỷ.

“Đợi chút, huynh muốn nói. Hôn lễ này là huynh tổ chức cho muội? Nha!” Đại lung vừa buộc lại một cái, nàng cảm thấy trong dạ dày như có thứ gì đó sắp bị ép ra.

Đây làm sao là nha hoàn cơ chứ? Chính là bà tử tay thô hành hình thì có!

Các nàng là vì lúc trước thua tiền báo thù nàng đi! Đáng giận, lần đó rốt cuộc đại ca buôn bán lời bao nhiêu a!

Về mặt Doãn Úy Lam nói cho nàng, hẳn vốn xem lời nàng nói như truyện cười, “Không cho muội thì cho ai? Muội mong ta có vài cái nương tử?”

“Đợi chút!” Nàng cố gắng gượng hai tay nặng ngàn cân ngăn cản hẳn đeo thêm cái khóa đáng sợ kia vào trên cần cổ sắp gãy của nàng. “Đại ca, huynh chờ một chút, rốt cuộc chuyện này là sao?”

“Cái gì là sao?” Hắn không chết tâm tiếp tục đeo lên.

“Hôn lễ a, muội không biết chuyện hôn lễ này,” Một chút cũng không rõ ràng, hơn nữa — “Vì sao? Vì sao chúng ta phải thành thân một lần nữa? Trời ạ! Đại ca, huynh dám lấy liên tử này đè lên, muội chắc chắn sẽ học máu cho huynh xem!”

Doãn Úy Lam cuối cùng cũng dừng động tác, “Muội nói cái gì?”

“Muội nói cái gì muội cũng không biết!” Gãy gãy, cánh tay của nàng nhất định là đã gãy.

“Ô Diệc Phi không nói cho muội?”

Nàng lắc đầu vô tội mười phần, “Cái gì sư tỷ cũng chưa nói,”

Vừa thấy phản ứng của hắn, Tô Thanh Diệu cũng mơ hồ đoán được là sư tỷ lên đâm nàng một đao rồi.

“Nữ nhân chính là cố ý !” Doãn Úy Lam cắn răng, “Khó trách Trạm Thanh nói, hẳn đi Bình Định Hầu phủ không nhận được người. Đáng giận, Ô Diệc Phi, ta có cừ oán với người ư?”

Nàng rất muốn ung dung đứng dậy nói cho hắn biết, kỳ thật người sư tỷ trả thù chân chính là nàng, nhưng mà đối diện với lửa giận của đại ca, nàng vẫn rất không có can đảm mà đi co đầu rút cổ.

Làm cho nàng thu nhỏ lại đi, nàng chính là một đại phu nhỏ, một nữ nhân nhỏ mà thôi, không hơn nha.

“Thanh Diệu!”

“Có.” Lửa giận hừng hực trong mắt đại ca làm cho nàng thầm run sợ — nghe nói, một khi ý chí chiến đấu của nam nhân bị kích dậy, thật sự sẽ rất khó bình ổn.

“Hôn lễ này đúng là chuẩn bị cho muội, là ta bắt đầu chuẩn bị từ lúc Văn Sơ Sương hôn mê.”

Tô Thanh Diệu ngẩn ra. Khó trách trận kia trong trang tử trên xuống dưới đều đồn đãi sắp làm hi sự, nàng còn tưởng rằng lại là một thủ thuật che mắt của đại ca mà thôi, có điều —

“Vi... vì sao?”

Sắc mặt Doãn Úy Lam quần quần, “Ta lúc nào cũng cảm thấy hôn lễ năm đó quá mức qua loa, không thể cho muội khó quên. Nay ta trở lại sơn trang nên trả cho muội một hồi hôn lễ long trọng, nhân tiện chiêu cáo thiên hạ, Tô thần y muội là danh hoa đã có chủ, đừng ai tính toán muội nữa!”

Câu sau mới là ý chính đi.

Mấy năm nay nàng chạy trên giang hồ, gặp ai cũng ảm áp có lẽ, đối đãi bệnh nhân lại ôn nhu như nước. Nàng cũng không phải đầu gỗ, ít nhiều cũng cảm nhận được không hề thiếu đệ tử danh môn rất có hảo cảm với nàng, có điều nàng giữ nghiêm chừng mực lễ giáo, chưa từng cho người ta ảo tưởng dư thừa, không ngờ đại ca lại vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Nam nhân này thật là –

“Đại ca, muội hiểu rồi.” Trong mắt Tô Thanh Diệu thấp thoáng có ý cười.

“Hiểu rồi?” Doãn Úy Lam ra vẻ bình tĩnh nhủ mày, “Ta biết ngay muội sẽ biết ý tứ của ta, đến, mặc hi phục vào, đây là tốt nhất có khiêu, hình thức là chất nữ chọn cho muội.”

Vậy mà ngay cả Sơ Suong cũng có phần! Nàng vừa thờ dài nhẹ nhẽ, vừa cảm khái sự cẩn thận chu đáo của hắn.

Đối với quần áo, xưa nay đại ca cũng không hề nghiên cứu gì, càng miễn bàn việc chọn lựa. Để cho Sơ Suong nhúng tay, hắn suy nghĩ rằng, không chỉ có ánh mắt nữ hải tử sẽ tinh chuẩn (tính tế chính xác) hơn một đại nam nhân như hắn, mà còn mang theo vài tia ôn nhu như nàng hướng tới ở trong.

Nói không cảm động là giả Nhưng mà –

“Chờ một chút.”

“Còn phải chờ?” Doãn Úy Lam nhướn mày.

Không phải đã nói rõ ràng hết rồi sao?

“Có một việc này, đáp tốt muội sẽ đi theo huyênh ra ngoài.”

Sắc mặt hắn khẽ biến thành trầm, “Muội muốn nói là, nếu ta đáp không tốt, muội liền không ra phải không?”

Tô Thanh Diệu nghĩ nghĩ, dưới ánh nhìn chăm chăm đầy nguy hiểm của người nào đó gật đầu, nói khẽ: “Vấn đề này rất quan trọng, muội rất để ý.”

Tuy biết rõ như vậy là trùng kế sư tỷ, nhưng nàng thật sự không có cách nào làm bộ như không biết.

Thấy vẻ mặt nàng đầy nghiêm túc, Doãn Úy Lam bắt đầu dĩ buông hi phục, “Nói.”

“Nữ chương quây Cẩm Tú Phưởng là chuyện thế nào?”

Nữ nhân luôn rất miễn cảm với những nữ nhân tự nhiên nhảy ra bên cạnh nam nhân của mình.

Ngay sau đó, Tô Thanh Diệu tựa hồ nghe thấy tiếng vật nặng va chạm nhau, Doãn Úy Lam suýt nữa không đứng vững, “Muội nghe từ đâu ra?”

“Huyênh đừng quản.”

Ô Diệc Phi, chắc chắn là Ô Diệc Phi, cho Trầm Thanh mười cái lá gan, hắn cũng không dám nói huyền thuyên trước mặt đại tẩu hắn. Xem ra hắn thật sự cần phải ngẫm nghĩ lại một chút, rốt cuộc hắn đã làm gì đắc tội Ô đại tiểu thư!

“Đó là uyên ương nổi tiếng nhất.”

“Thế thì thế nào?” Cẩn hắn năm lần bảy lượt đi “mặt đàm” (“mặt đàm”: nói chuyện bí mật; “mặt đàm”: nói chuyện có gặp mặt) ư? Mặt nàng chẳng hề vui vẻ.

“Thế thì thế nào?” Doãn Úy Lam thờ dài, “Là ai nói tú công Cẩm Tú Phưởng có một không hai thiên hạ? Là ai nói trắng ra vợ chồng mặc hi phục uyên ương Cẩm Tú Phưởng thành thân tất nhiên sẽ ân ái cả đời!”

Tô Thanh Diệu ngắt ra, “Nghe quen quen a?”

Không phải là.....

“Chính là người!” Doãn Úy Lam tức giận đến mức nổi trận lôi đình, “Tú nương lợi hại nhất nhà chức phưởng kia, chính là nữ chương quây, chỉ có điều đã nhiều năm nàng không tự tay làm giá y cho người ta nữa, vài lần đều không đồng ý, cho nên ta mới phải chạy tới một hồi. Chết vẫn ta? Ta vất vả như thế, vì ai? Muội tiểu không lương tâm này!”

Bị học mạnh cái trán, Tô Thanh Diệu kêu đau một tiếng.

“Muội cũng không biết, người không biết không có tội mà đại ca.”

“Giờ thì biết rồi? Cứ thích ăn mấy thứ giấm chua nhắm nhí này!” Đáng giận nhất là bằng cái đầu của nàng, sao có thể không biết đây là con đường sư tỷ nàng cố ý vạch ra nhất, đã vậy nàng còn ngây ngốc cứ theo sư tỷ nàng mà đi. Rõ ràng là hắn không chỉ một lần, mà là ba lần cường điệu! “Ta nói rồi không được hoài nghi ta!”

“Muội biết,” Nàng cười nịnh nói: “Cả đời đại ca chỉ yêu một nữ nhân, chỉ có một thê tử, người này chính là tiểu muội bắt tài đây.”

Đó mới không phải là hoài nghi, chỉ là chút tâm sự của tiểu nữ nhân không thể không làm rõ mà thôi, nàng không muốn giữa bọn họ có một chút ngăn

cách nào. Aiz! Đại ca a, đừng chọc chọc đầu nàng nữa, đã sắp gây mất rồi đây này.

“Chờ ta xong việc, lại tính sổ với muội sau.”

Doãn Úy Lam hừ lạnh, dặt tay nàng, lại phát hiện nàng vẫn không chút động đậy như cũ.

“Còn có việc?” Hắc trường nàng, giống như nàng còn dám gạt đầu, hắc liền một ngụm ăn nàng luôn vậy.

“Đại ca,” Nàng cười hi hi nói. “Huynh nói, nếu huynh ôm muội đi ra ngoài, hôn lễ của chúng ta có thể đặc biệt hơn một chút không?”

Hắn xoa cằm một chút, đúng là đang thật sự suy tính khả năng này.

“Hôm nay chủ động như thế?” Hắn còn tưởng rằng nàng sẽ ngượng ngùng nữa chứ.

“Kỳ thật muội.” Có nổi khổ riêng a.

Không đợi nàng nói xong, Tô Thanh Diệu hô nhỏ một tiếng, đã bị Doãn Úy Lam gắng sức ôm ngang lấy.

Nhìn cánh tay bỗng cứng ngắc của hắn, nàng mềm mại ôm lấy gáy hắn, cách khăn voan đỏ nói bên lỗ tai hắn: “Đại ca có thể hiểu được nỗi đau khổ của Thanh Diệu?”

Doãn Úy Lam rất đồng cảm, “May mà ta là người tập võ, kiếp sau ta sẽ nhớ dặn người ta làm trang sức nhẹ một chút.”

Khó trách nàng có thể bị hắn lôi kéo mà không nhúc nhích, y như luyện thiên cân trụ (tên một môn võ, hay chiêu thức gì đó, Shi không biết), nàng chính là bị ép tới mức một bước cũng không đi nổi!

Dọc theo đường đi, tiếng cười êm tai như chuông bạc của tân nương tử đều đưa tới ánh mắt của mọi người.

Nàng chú ý tới hắn nói là kiếp sau, tức kiếp này không có lần sau.

Thật sự rất tự cho là đúng, đầu tiên là tự động quyết định cả đời nàng, lại không thèm hỏi lấy một câu đã định kiếp tiếp theo của nàng nữa, nhưng nàng lại cảm thấy như vậy thật tốt.

Thế là, ngày thứ hai, tin tức tân chủ mẫu của Hiếu Kiếm sơn trang không chỉ có yêu cười, mà còn cười khuyên tâm quân (đồ lòng người), quyến rũ Doãn đại trang chủ đến mức gần như toàn bộ hành trình bãi đường đều ôm tân nương tử truyền khắp giang hồ.

Có một tin khác trong Hiếu Kiếm sơn trang là, vấn bài lần này lại là nhà cái ăn hết, người thắng chính là cùng một người với lần trước. Từ trên xuống dưới Hiếu Kiếm sơn trang đều thống hận vị nhà cái thần bí đến mức nghiêng răng nghiêng lợi!

Bạn đang đọc truyện *Nguy Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ngoại truyện: Kiếp trước kiếp này

Nhân duyên gắn bó,

Uớc hẹn cùng quân định trăm ngo,

Nếu ai chín mươi bảy tuổi chết,

Cầu Nại Hà chờ đủ ba năm.

higanbana061

Tiếng ca xa xôi đến tựa như là từ sâu trong miền kí ức nào truyền tới, chờ. Chờ.

Hắn đã chờ không biết bao nhiêu năm, hắn thậm chí đã quên mình gọi là gì, mỗi ngày ngồi đây chờ ai, chờ người đó để làm gì.

Bên bờ hoàng tuyền hải (biển hoàng tuyền), trừ tiếng sóng biển cũng chỉ còn yên tĩnh, đó là một loại yên tĩnh đáng sợ, so với bất cứ thanh âm nào cũng đều làm cho người ta sợ hãi hơn, chỉ có điều hắn đã chết lặng rồi.

Không biết chính mình là ai, lại càng không biết vì ai mà chờ, từ đầu đến cuối đều là như thế. Những gì hẳn nhớ rõ, cũng chỉ thừa kia bốn câu không biết người nào triều đại lưu truyền tới nay ca dao.

Đi không ra, hai chân căn bản không nghe hẳn sai sử, như vậy hẳn chỉ có chờ, chờ cái kia hẳn phải chờ người đến nói cho hẳn đáp án.

“Thư sinh, huynh đang đợi ai ư?”

Hắn ngẩn ra, nghĩ đến chính mình nghe lầm.

Này hoàng tuyền hải, trừ bỏ sóng biển thanh, chưa từng từng có khác thanh âm?

“Thư sinh, muội hỏi huynh đây, huynh đang đợi ai ư?”

Thanh âm tựa hồ ngay tại bên người, hắn ngẩn đầu, lại chẳng thấy đến nửa bóng người. bóng quý, nhưng mà, không biết có phải lâu lắm chưa thấy người hay không, chỉ riêng như thế cũng đã làm cho nội tâm hắn có một tia vui sướng khó nói rõ bằng lời.

“Muội là ai?”

Chính là người hắn chờ đợi ư?

“Muội?” Giọng nói kia thoáng khàn khàn, nhưng vẫn có thể nghe ra là một nữ tử. “Muội cũng không biết, muội. Muội quên tên mình rồi, huynh biết không, người chết xong, trí nhớ luôn không được đầy đủ lắm.”

Gió nơi hoàng tuyền hải này, mỗi lần thổi qua, quý hồn lui tới đều sẽ quên một chuyện.

“Vậy vì sao muội lại ở trong này?”

“Vậy huynh thì sao?”

“Ta đang đợi người.”

“Thật tốt.”

“Cái gì?”

“Ít nhất huynh biết chính mình đang làm cái gì, ngay cả chuyện này muội cũng không biết.”

“Không phải khi muội không biết mình đang đợi ai.” Ngữ khí của thư sinh lại chẳng hề mất tinh thần, giống như chỉ đang trần thuật một chuyện không thể bình thường hơn mà thôi.

Ở trong này lâu lắm, lâu đến cơ hồ ngay cả cảm xúc đều sắp mất.

“Vậy thì có sao chứ? Chờ người nọ đến đây, huynh sẽ biết là được.”

“Có lẽ vậy.” Thư sinh vẫn không tìm được người đang nói chuyện như trước. Không, là quý, người chắc chắn không thể đi vào nơi này. “Rất cuộc muội đang ở đâu?”

“Muội ở bên cạnh huynh, muội không có hình thể.”

“Vì sao?”

“Bởi vì muội tự sát.”

Nghe được hai chữ “tự sát”, không biết vì sao trong lòng thư sinh lại nổi lên một cơn khó chịu đã lâu không thấy. Loại cảm giác này thật quen thuộc, giống như thật lâu trước kia, hắn cơ hồ đã cùng loại cảm xúc này gắn bó tương tồn (cùng tồn tại).

“Vì sao lại phải chết? Cho dù có sống không tốt, cũng phải vì người xung quanh mà suy nghĩ.”

“Muội không biết, những cơn gió này thổi qua, những gì muội nhớ rõ cũng chỉ có chuyện đó. Chắc là bởi vì muội không có người nào cần để ý đi.”

Ngực thư sinh bỗng nhiên thất lại.

“Thư sinh, vừa rồi muội nghe thấy huynh ca hát, thật là dễ nghe, huynh hát nữa được không?”

“Muội không cần đi đầu thai ư?”

“Muội không đi,” Giọng điệu của hồn phách kia thật kiên quyết, “Bây giờ muội không muốn đi, đừng hỏi muội, muội cũng không biết vì sao.”

“Vậy muội theo giúp ta đi (~ ngồi chơi chung), ta đã chờ ở chỗ này thật lâu, nhiều bạn cũng tốt.” Gần như chẳng hề nghỉ ngơi, muốn nói liền bật thốt ra, hần sừng sốt. Mình đi muốn một cái quý chỉ có giọng nói làm bạn làm gì?

Hồn phách trầm mặc một hồi, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, thư sinh phát hiện vậy mà mình lại đang hỏi hột.

“Muội còn ở đây không? Muội.”

“Ồ đây,” Tiếng nói trầm thấp khàn khàn kia làm cho hần an tâm, “Được rồi, huynh ca hát cho muội nghe, muội ở lại chờ cùng huynh.”

Thế là, ngày qua ngày, quý sai đều sẽ đi qua trên khối đá ngầm bên bờ hoàng tuyền hải kia, nhìn hai hồn phách cô độc đó, khi thì ca hát, khi thì nói chuyện phiếm.

“Thư sinh, kiếp sau, nguyện vọng lớn nhất của huynh là gì?”

“Bảo vệ.”

“Cái gì?”

Thư sinh nhúc nhủ, tựa hồ đang chỉnh sửa lại suy nghĩ, “Ta. Ta muốn bảo vệ một người.” Tuy rằng người đó là ai hần đã không nhớ rõ. Hần nghiêng đầu nhìn về phía nguồn âm thanh, “Ta muốn biến thành một người rất lợi hại, không hề là một tên thư sinh trầm không một dùng (~ vô tích sự) nữa.”

“Thư sinh có gì không tốt? Muội thích thư sinh đấy.” Trong giọng nói khàn khàn của hồn phách kia có một sự kiên định, thư sinh cơ hồ có thể tưởng tượng ra bộ dạng nàng đang nghiêm túc gặt đầu.

“Muội thì sao? Nguyên vọng của muội là gì?”

“Muội. Muội muốn cười.”

“Cười?”

“Khi muội chết rất khó chịu, cho nên kiếp sau muội muốn làm người thích người, hần thích nhất muội cười.”

““Hần” là ai?”

“Không biết, nghĩ nghĩ đã nói ra rồi, không nhớ rõ, hần là có một người như thế đi.” Hồn phách vẫn là một bộ trước sau như một, tán gẫu tự nhiên đến không hề để ý chút gì.

“Nha.” Thư sinh thờ dãi, “Muội nói, có phải người ta chờ sẽ không đến đây không?”

“Vì sao lại nghĩ như thế?”

Hần ngửa đầu nhìn về phía hoàng tuyền hải mênh mông, “Mỗi ngày ta ở đây phơi gió, quên càng ngày càng nhiều, chỉ có bài ca dao này, như thế nào cũng không thể quên được, bởi vì mỗi ngày ta đều hát cho muội, nhưng mà cho dù người đó có đến đây, ta cũng lại chưa chắc sẽ nhận ra được.”

“Huynh hát, muội thích nghe.”

Cho dù có nghe mỗi ngày, nàng cũng nghe không chán.

“Nhưng mà có lẽ người ta chờ đã sớm quên hết tất cả rồi.”

Hồn phách trầm mặc một hồi nói: “Bằng không, muội cùng huynh đến chỗ khác một chút, hoặc là đi đầu thai, để cho luân hồi lần nữa, rồi trở về chờ tiếp.”

“Ta không rời khỏi nơi này được,” Thư sinh lắc đầu, nhìn về phía hai chân của mình, “Cơ thể ta đã sớm không nghe sai sử, người kia không đến, ta vĩnh viễn cũng không rời khỏi nơi này được.” Trong thân thể giống như có một linh hồn khác, ép buộc hần phải tiếp tục chờ ở chỗ này.

“Làm sao có chuyện đó chứ?” Hồn phách hơi giật mình, giọng nói lập tức bay tới sau lưng thư sinh, “Muội đẩy huynh, huynh đứng lên.”

“Vô ích.” Nàng không có hình thể, căn bản không thể đụng chạm đến hần.

“Muội có thể thử xem.” Đối với cái gì hồn phách cũng một bộ không đáng gì, lần này cũng có cố chấp hiếm có.

Thư sinh lại không đành lòng từ chối khéo.

Nhưng mà ngay sau đó, trái tim hần rung động mãnh liệt lên.

“Muội.” Hần lại cảm nhận được sau lưng có một đôi tay mềm nhỏ bé, dùng sức đẩy mạnh hần, thẳng đến khi hần không hề phòng bị bị đẩy ra khỏi đá ngầm.

“Xem, chuyện đó không phải rất dễ dàng sao?” Kia thanh âm lộ ra một tia hớn hờ.

Trong phút chốc, trong đầu hiện lên một vài đoạn chuyện vụn vặt. Thư sinh quay đầu lại, tim đập gần như đình chỉ, hần cư nhiên lại thấy một nữ tử cả người trắng nhợt đang nhìn hần mỉm cười.

Nữ tử chớp mắt, “Có chuyện gì?”

“..... Thì ra chỉ có muội mới có thể dẫn ta đi.”

“Cái gì?”

Thần sắc thư sinh còn một chút ngẩn ngơ, có chút..... kích động không rõ. “Không có việc gì, cảm ơn muội.”

“Không có gì, chúng ta đi thôi, muội đi với huynh.” Nữ tử nhảy xuống đá ngầm, không chú ý tới ánh mắt thư sinh vẫn luôn bám theo nàng.

“Muội..... Không phải không muốn đầu thai sao?”

“Trước khi gặp huynh quả thật không muốn.” Nữ tử lại khôi phục bộ dạng không chút để ý lúc trước.

“Muội cười lên đi, ta rất thích xem.”

Nữ tử ngẩn ra, “Huynh cũng không nhìn thấy.”

“Ta nhìn thấy được, khi ta nhận ra muội, ta liền nhìn thấy được.” Ngốc biết bao nhiêu a, hần còn tưởng rằng nàng sẽ không đến đây.

“..... Muội không hiểu.” Nữ tử khó hiểu.

Thư sinh lại như thở phào nhẹ nhõm, “Kiếp sau muội cười nhiều lên đi, thấy muội cười, trong lòng ta liền vui vẻ mười phần.”

“Được.”

Nữ tử cười sáng lạn như hoa.

Không biết vì cái gì, nghe lời hần nói xong, nàng cũng vui mừng quá đỗi.

Gió lạnh thổi qua hai gò má, là đau đến thấu xương, khi Văn Tương Văn thả người nhảy xuống vực sâu, đã biết chắc hần phải chết không thể nghi ngờ, nhưng không nghĩ tới quá trình thống khổ này.

Màng tai cơ hồ bị tiếng gió đâm thủng, thân mình nàng phiêu diêu va thẳng về phía vách núi. Đột nhiên, một trận gió lạnh thổi qua, một nhánh cây trên thạch bích bị thổi lại đây, dãn lại thân hình đang trụ xuống một chút.

Nhưng nhánh cây có kiên cố cách mấy cũng không thể tiếp được một người sống rơi từ trên trời xuống, nhánh cây vang lên một tiếng rồi gãy.

Nhưng chính nhờ lần cản này, không chỉ giảm xóc được lực rơi xuống, lại đồng thời tránh đi vách đá cứng chắc, ngay sau đó, Văn Tương Văn rơi vào trong dòng sông chảy xiết.

“Như vậy thì không chết được phải không?” Giữa không trung, có một giọng nói trầm thấp phiêu đảng.

“Yên tâm, không chết được, có một cái lão nhân rất lợi hại đang ở hạ nguồn, cứu nàng tất nhiên là không thành vấn đề.” Một giọng nói khác có chút không được thuần tai đáp lại, “Chúng ta thật sự là quý trên trời..... nha, không, dưới “đất” lương thiện nhất, bọn họ nhiều lắm là ở dưới hoàng tuyền ca hát vài năm giải buồn cho huynh đệ ta, chúng ta liền bảo vệ cho nàng một đời này không chết sớm.”

Giọng nói trầm thấp cảm thán, “Nếu không có thư sinh ngốc thấy người cần đợi đến mà không nhận ra, chúng ta cũng sẽ không có niềm vui nhiều năm, bằng không mỗi lần đi qua hoàng tuyền hải, ta đều buồn đến mức muốn nhảy vào luôn, chết đuối cũng còn thú vị hơn chuyện tiếp tục làm quỷ sai.”

“Nhưng mà, chúng ta làm như vậy có tính là phạm vào thiên quy không?” Tên quỷ sai có giọng nói hơi the thé có chút sợ sệt.

“Ngươi có cốt khí chút được không!” Sau một lúc lâu, giọng nói trầm thấp mới nói.

“Ta đã xem qua trước rồi. Kiếp trước nàng bị ác nhân ép phải uống thuốc độc tự sát ở trước mặt trượng phu thư sinh của nàng, năm thứ hai trượng phu nàng liền tự nguyện theo quân chết trên chiến trường — không khác tự sát là bao. Hai người này kiếp trước đều đoán mệnh, kiếp này bù chút dương thọ cũng không là cái gì, hơn nữa, làm khó hai người còn có thể tiến đến cùng nhau.....”

Thanh âm càng bay càng xa.

Dưới hạ nguồn, Vô Trần Tử gặp một cô bé trôi trên mặt nước, không biết sống chết ra sao, hần vội vàng cứu lên bờ. Hần đưa tay lên, còn một chút hơi thở nhàn nhạt.

Mười năm sau, Hiếu Kiếm son trang

“Đại ca! Đại ca!”

“Nương tử, đừng gọi hồn nữa.” Doãn Úy Lam xoa xoa huyết thái dương, để hóa giải nỗi thống khổ của màng tai.

“Muội đang gọi hồn?” Tô Thanh Diệu trừng mắt, “Ngô quân sự tìm huynh muốn điên rồi, huynh lại oa ở trong này đọc sách! Huynh có biết không, hán dùng hết toái niệm thần công đối với huynh ở trên người muội đây, đầu muội sắp phát nổ mất đây này!”

“Trạm Thanh không chia buồn với muội sao?” Hấn không còn cách nào đành phải đóng hết sách lại.

“Hấn mà nghiêm túc lên còn khủng bố hơn cả Ngô quân sự nữa.”

Doãn Úy Lam trầm mặc. Quả thật là thế!

“Hấn nghiêm túc cũng là chuyện tốt, qua một hồi ta giao tay cũng dễ dàng hơn.”

Tô Thanh Diệu nhìn hấn, rồi mới cười như có thâm ý khác, “Quả nhiên huynh đã sớm dự mưu.”

Hấn ôm nương tử thân ái vào lòng, “Người hiểu ta, chỉ có thể tử.”

“Huynh thật nhẫn tâm a,” Nàng “chặc chặt” lắc đầu, “Trạm Thanh thật vất vả mới nhận ra được bộ mặt thật của huynh, muốn đổi một cái góc độ khác tiếp tục xây đắp hình tượng thần thánh cho huynh, huynh lại định đã kích hấn đến chết sao?” Có đôi khi người ta cần phải có một nơi gửi gắm tinh thần.

“Ta có cách nào đâu chứ! Ta chỉ biết trang chủ này cứ phải làm việc quá đáng, nhưng kẻ phải chết lại chỉ có ta.” Già vò nhiều năm như thế, giới hạn của hấn cũng sắp đến.

Hấn quả thực không thể chờ được để tan mất một thân trách nhiệm, mang theo nương tử du sơn ngoạn thủy.

Trạm thứ nhất trước hết về Dược Cốc đi, đến đó sống thế giới hai người không tranh với đời.

Tô Thanh Diệu hừ lạnh, khóe mắt lập tức đảo đến sách vở trên bàn, không khỏi cảm thán, “Đại ca, kiếp trước huynh nhất định là một thư sinh, rõ ràng xuất thân từ thế gia võ lâm, lại cứ yêu sách thành si,” Trong Hiếu Kiếm son trang có một Tầng Thư Các chuyên dụng, ngay cả văn nhân nhà sĩ thu thập cũng chưa chắc đã so với được với hấn.

“Thư sinh?” Doãn Úy Lam hừ lạnh, “Ta ghét làm thư sinh nhất, yếu đuối không đứng tý nào.”

“Vậy ư?” Tô Thanh Diệu nhún mày, “Muội lại cảm thấy không sai a.” Đối với thư sinh nàng lại có một hảo cảm không rõ vì sao.

Hí mắt trừng nàng một cái, “Doãn phu nhân, sau này tốt nhất đừng để cho vi phu nhìn thấy muội nhìn nhiều tên thư sinh nào một cái liếc mắt.”

“Nói đùa mà. Dĩ?” Nàng đưa tay lật đại một tờ, ánh mắt sáng ngời, “Hoàng tuyền hải?”

Nghe ba chữ đó, Doãn Úy Lam không biết tại sao, dưới đáy lòng lại sinh ra một cổ cảm giác khó tả bằng lời, như phiền muộn, lại như hoài niệm.

“Đại ca tin thật sự có hoàng tuyền à? Nghe nói đó là một chỗ bắt buộc phải qua trên đường đến hoàng tuyền.”

“Chắc là có đi.”

Tô Thanh Diệu bật cười, “Trước kia muội cũng không biết đại ca tin chuyện ấy đấy.”

Doãn Úy Lam tựa hồ cũng vì câu trả lời của mình làm bất ngờ, đột nhiên, hấn như nhớ tới chuyện gì nói: “Thanh Diệu, muội cười lên xem”

Nàng cũng không khó hiểu, nháy mắt liền tặng cho hấn một cái miệng cười — đối với người ngoài, nàng còn rộng lượng, tương công nhà mình, lại càng không cần keo kiệt.

“Tốt lắm”

Quả nhiên, vừa thấy đến nụ cười của Thanh Diệu, cảm giác quý dị liền biến mất toàn bộ.

“Tốt cái gì a?” Nàng đứng dậy thúc giục, “Nhanh đi, Ngô quân sự đã gần như phát điên rồi kia!” Lão quân sự đáng thương kia, tuổi một bó to rồi còn bị đại ca đùa giỡn mãi.

“Tuân mệnh!” Doãn Úy Lam như đột nhiên tràn đầy năng lượng, bước như bay rồi đi.

Để lại Tô Thanh Diệu lắc đầu thở dài.

“Thật là..... Cái người mặc danh kỳ diệu này.”

[Toàn thư hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Nguy Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.